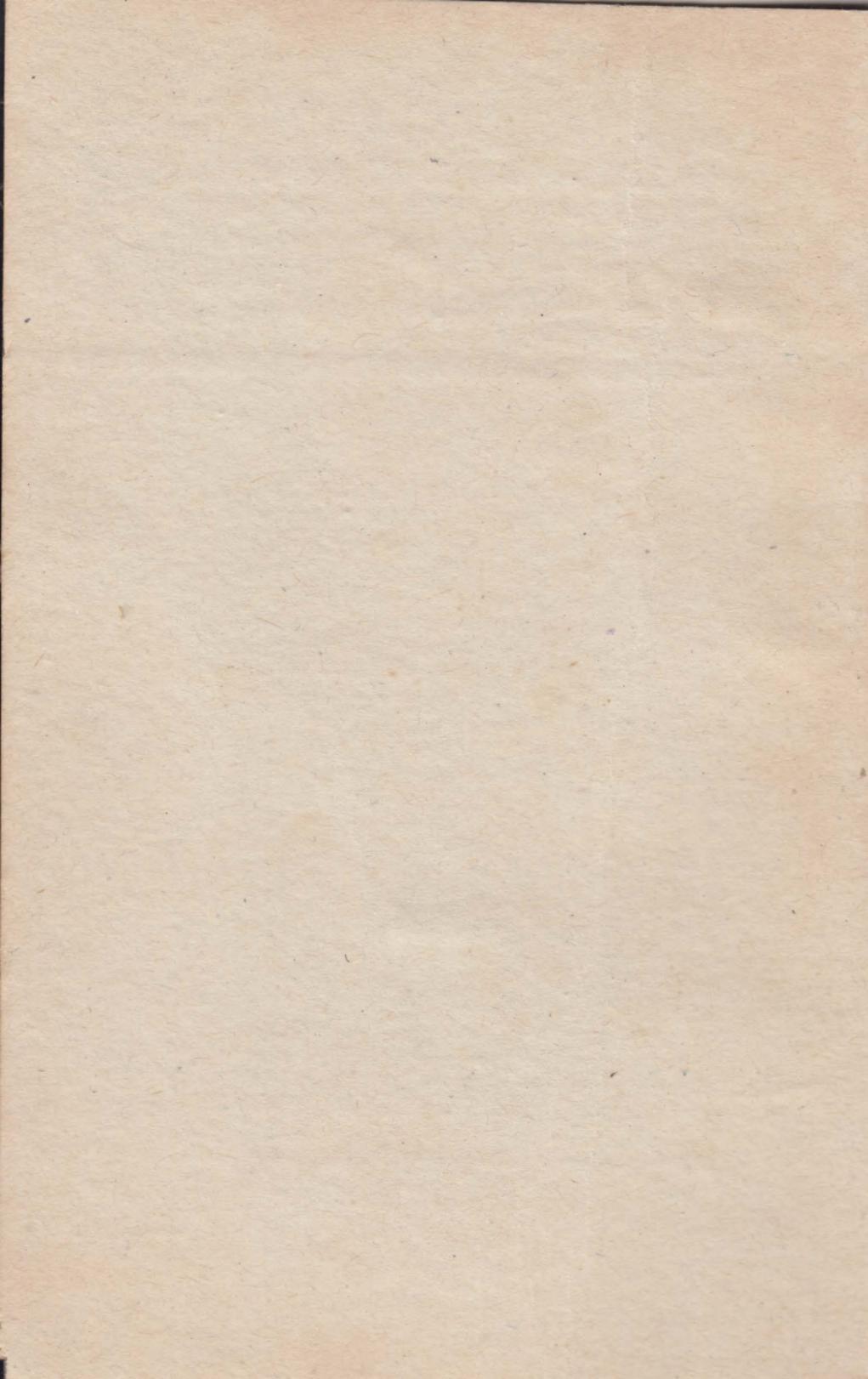

வாசநீகாக ஏடுப்பான்

மாநகர்ண்டம்

யாகுண்டம்

செங்கழுமியான்

கமலம் பதிப்பகம்

யாழ்ப்பாணம். — இலங்கை.

- ② YAAKAKUNDAM: A Novel in Tamil
- ③ AUTHOR: Sengaiaaliyan (K. Kunarasa,
B. A. Hons. (Cey), M. A.,
SLAS)
- ④ FIRST EDITION: 25, Jan., 1991
- ⑤ (C) Kamala Kunarasa B. A. (Cey.)
82, Brown Road, Jaffna.
- ⑥ PRINTERS: Daya Press, Navalar Road,
Jaffna.
- ⑦ PUBLISHED BY: Kamalam Pathippakam,
82, Brown Road,
Jaffna.
- ⑧ PRICE: Rs: 35/-

கமலம் பதிப்பகம்
82, பிறவுண் வீதி,
நீராவியடி,
யாழ்ப்பாணம்.

முன் னுரை

‘Prolific Writers’ என ஆங்கிலத்தில் ஒரு தொடருண்டு. ‘எழுதிக்குவிப்போர்’ என்று தமிழில் சொல்லலாம். சமுத்து எழுத்தாளர்களில் செங்கை ஆழியானுக்கு இது பொருந்துவது போல வேறு யாருக்கும் பொருந்தாது. கலாநிதி நா.சப் பிரமணியன் கணிப்பின்படி ஈழத்தில் வெளிவந்த நாவல்கள் 407 (1989 வரை). அவற்றுள் செங்கை ஆழியான் உடையவை 26. நாலுருப்பெறாதவை 7. இவை தவிர சிறுக்கைகள், குறுநாவல்கள், சித்தி ரங்கள், சமகால நிகழ்வுகள் பற்றிய விவரங்கள் என இந்த மனிதர் நிரம்ப எழுதியிருக்கிறார்.

“இதையெல்லாம் எப்படிச் சாதித்தீர்கள்?”, என்று கேட்டால், “உன்னுடைய வாழ்நாளில் அரைவாசியும் நீ என்ன செய்தாய்? என்ற கேள்விக்கு நான் விடையளிக்க வோண்டாமா?”, என்று பாரசீகக் கவிஞர் சாஅதியை நினைவுட்டுகிறார் இந்தச் சாதனையாளர்.

மேலதிக அரசாங்க அதிபராக, புழ்பூத்த புலியியல் ஆசிரியனாக, எழுத்தாளனாக, ஓயரது ஒழியாது உழைக்கும் செங்கை ஆழியான் “இவ் வொரு நாளையும் டூரணமாகப் பயன்படுத்துப வன் நான். எழுதுவதற்கு எனக்கு ‘மூடு’ தேவை யில்லை; நான் எப்பொழுதுமே ‘மேடு’ என்கிறார்.

ஆரம்பத்தில் (கல்கியின் செல்வாக்கு?) வரலாற்று நாவல்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்த செங்கை ஆழியான் அதற்காக யாரிடமும் மன்னிப்பு (apology) கேட்கத் தயாராய் இல்லை! சரித் திர நாவல்களை விமர்சகர்கள் ‘தலையணை நூல்கள்’ என எள்ளலோடு குறிப்பிட்டுள்ள போதும், மக்களிடையே அவற்றுக்கு ஆதரவு அதிகம் என்று சரியாக மதிப்பிட்டு வைத்திருக்கும் செங்கை ஆழியான், இலக்கியம் மக்களைச் சென்றஷட்டய வேண்டும் என்பதில் தெளிவாக இருக்கிறார்.

யாழிப்பானச் சமூகத்தில் ஆழிமாக வேரோடியுள்ள சாதிப்பிரச்சினையைக் கருவாகக் கொண்டவை ‘பிரளையம்’ (1971) ‘அக்கினி’ (1987) ஆகிய நாவல்கள். கல்வி வாய்ப்பாலும், சென்வளத்தாலும், தொழில் மாற்றத்தாலும் சாதி ஒழியும் என்ற கருத்தை ஒரு தத்துவமாக முன் வைக்கிறார் செங்கை ஆழியான். சலவைத்தொழிலாளர் சமூகத்தின் மீது தனிக்கவனம் செலுத்திய ஒரே நாவல் ‘பிரளையம்’ எனவாம்.

‘முற்றத்து ஒற்றைப்பனை’ என்ற ஒரு நாவல் ஆசிரியர் பிறந்து வரைந்த உண்ணார் பண்ணைப் பகுதியைக் களமாகக்கொண்டது. சுமார் 35, 40 வருடங்களுக்கு முன் யாழிப்பானத்தில் ‘கொடிகட்டிப் பறந்த’ பட்டம் விடும் கலையின் மத்துவத்தை உணர்த்துவது.

தாம் கண்டவற்றை - உணர்ந்தவற்றைக் கலையாக்குவதில் கை தேர்ந்தவர் செங்கைஆழியான் சலவைத்தொழிலாளர் வாழ்வைப் பிரளை

மும் சுகுட்டுத்தொழிலாளர் அவலத்தை 'இரண்டின் முடிவு'ம், இடம்பெயரும் மீனவருடைய யிரச்சி சினையை 'வாடைக்காற்று'ம் சித்திரிக்கின்றன. உண்மையில் இந்த Variety தான் செங்கை ஆழி யானுக்குப் பெருமை சேர்ப்பது.

தனது படைப்புகளில் உச்சமானதாக ஆசிரியரே கருதும் 'காட்டாறு' ஒரு காட்டுக்கிராமங் எவ்வாறு உத்தியோகத்துர்களாலும், நிலச் சுவாந்தார்களாலும் சீரழிக்கப்படுகிறது என்பதைச் சித்திரிப்பது. Woolfக்கு 'The village in the Jungle' போல செங்கைஆழியானுக்குக் 'காட்டாறு' நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்த லீல குணசேகர எழுதிய 'பெட்டிச்'த்தை விட இது பாத்திரப்படைப் பிள் சிறந்து விளங்குகின்றது.

புனைக்கதை ஐாம்பவான்களான ரோல்ஸ் ரோய், ஷோல்கோவ், டொஸ்ரோவ்ஸ்கி ஆகியோரைப் பார்த்து நான் ஏங்குவதுண்டு - இரண்டு உலகப்போர்களையும் ஒரு யுகப்புரட்சியையும் சந்தித்த ரஷ்யர்களுக்கு வாய்த்த அனுபவப்பரப்பு நம்மவர்களுக்கு வாய்க்குமா என்று! ஆனால் கிடைத்த வாய்ப்புக்கண நன்றாகவே பயன் படுத்திய ஒருவரைக் காட்டச் சொன்னால் என் விரல் செங்கைஆழியானையே சுட்டும். 'எனக் குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள் வேசில் வேறு யாருக்கும் கிட்டுவது அரிது' என்று சொல்லும் இந்த மனிதர், தாம் ஒரு புவியியலாளன் என்பது குறித்து நியாயமான பெருமை அடைகிறார்!

இதற்கு நல்ல உதாரணம் ‘யானை’. யானைகள் உள்வு நீர்த்தேவைகளுக்காக இடம் பெயரும் இயல்பின். அவை நூற்றுக்கணக்கான மைல்தூரம் செல்லும் பாதை Elephant track எனப்படும், ‘யானைத்தடம்’. மனிதன் காடுகளை அழிப்பதால் யானைத்தடம் அழிந்துவிட, யானைகள் கிராமங்களுக்குள் புகுந்து அழிவை ஏற்படுத்துகின்றன.

காலில் காயத்தோடு அவைந்து திரிந்த யானை ஓர் இளங்பெண்ணைக் கொன்று விடுகிறது. காரியாதிகாரி ஜனராசா மரணவிசாரணை நடத்துகிறார். சொல்லி வைத்தாற்போல் சில தினங்களில், யானை சுடப்பட்டுக் கிடக்கிறது. பாதுகாக்கப்பட்ட விளங்கான யானையைக் கொல்லது சட்டப்படி குற்றம். டி ஆர் ஓ மீஸ் டும் விசாரணை நடத்துகிறார். ‘சேர், நான்தான் இந்த யானையைக் கொன்றேன்!’ என ஓர் இளைஞர் பகிரங்கமாக அறிவிக்கிறான். முன்பு யானையால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டவன் அவனுடைய இளம் மனைவி என்று தெரியவருகிறது. இச்சம்பவம் ‘யானை’க்குக் கருவாகிறது.

இரு சிறு கணத்தான் ஆனால் அவ்விளை ஞன் யானை பின்னே போவது என்பது பக்கங்களுக்கு மேல் நீருகிறது. யானை நடந்த தடத்தோறும் காட்டின் அழகும் காட்பீர்யமும் கொலுவிருக்கின்றன. கலாந்தி நா. சுப்பிரமணியன் இதில் விவரணத்தன்மை அதிகம் என்பார். ஹெமிங்வேயின் ‘கடலும் கிழவனும்’ கூட நாலுவரியில் சொல்லக்கூடிய கணத்தான். ஒரு மீனுக்கெதிராக மட்டுமா அந்தக் கிழவன் போராடுகிறது.

றான்? இயற்கைக் கெதிராக, மாறுபடும் சுக்திகளுக்கெதிராக! அது போன்றதே தன் காதலியைக் கொண்ற யானை மீது வஞ்சம் தீர்க்கப் புறப் பட்ட செங்காரனுடைய கைதயும்!

தமிழர் - சிங்களவர் உறவில் ஏற்படும் விரிசுகளைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட 'ஒத்தமைய வட்டங்கள்', தயிற்நாட்டில் வெளியீடுப் பட்டது. இன்னிடுதலைப் போரை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'அக்கினி' வெளிவந்துள்ளது தற்பொது அச்சில் இருக்கும் 'குவேனி' இந்நட்டின் மீது தமிழருக்குள்ள பாத்தியதையைக் கூறும்.

நாவலாசிரியர் என்ற 'இமேஜ்' விசுவருபம் எடுக்க, செங்கைஆழியானின் இன்னொரு பரிமாணம் அமுங்கி விடுகிறது. அதுதான் புனைக்கங்கூத் சாராத (non fiction) துறையில் அவர் செய்துள்ள சாதனை. தமிழரிடையே documentation குறைவு. செங்கைஆழியான் பல சமகால நிகழ்வுகளை ஆவணப்படுத்தியிருப்பது பாராட்டுக்குரியது. 1977ல் யாழ்ப்பாணத்தில் பொலிஸ் வெறியாட்டம் '24 மணிநேரம்' ஆகவும், 1978ல் மட்டும் களப்பைத் தாக்கிய சூருவளி '12 மணி நேரம்' ஆகவும், 1981ல் யாழ் நூலகம் எரியூட்டப்பட்டமை 'மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது' ஆகவும் ஆவணப்படுத்தப் பட்டுள்ளன யாழ் கோட்டை முற்றுகைக்குள்ளாகியிருந்த வேளையில் 'களம் பஸ் கண்ட கோட்டை' வாசகரிடையே பெரும் வரவேற்றப்பட பெற்றது.

குணராசா கல்வியுலகுக்குத் தந்துள்ளவை: 'கிரகித்தல்', 'பொது அறிவு', 'பொது உளச்சார்பு'. தமிழ்நாட்டுப் பாடநால் நிறுவனத்துக்கு அனுப் பப்பட்ட நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நால்களுள் தெரிவு செய்யப்பட்டது, இவருடைய 'பொது உளச்சார்பு' ஒன்றே என்பது நமக்கெல்லாம் பெருமை தருகிற விஷயத். இதை N C B H வெளியிட டுள்ளது.

தமிழூச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயிலும் மாணவர்கள், முதுகலை மாணவர்கள் இவர் நாவல்களை ஆராயும் அளவிற்கு ஒக்கிய மாணவர் இந்தப் படைப்பாளி.

ஐம்பது வயதிலும் 'என்றும் அகலாத இள மைக்கார'ராக விளங்கும் செங்கைஆழியான், மணிவிழாவுக்கு முன் தமது நாவல்கள் ஸ்கோரை ஐம்பதாக்கி விடுவார் அவற்றுள் ஒன்று அவருக்கு அழியாப் புகழைத் தருவதாக - அவருடைய Magnum Opns ஆக விளங்கும். நூற்றாண்டு நிறைவு கண்டுள்ள யாழ் இந்துக்கல்லூரி, இந்த மைத்தனையிட்டு நியாயமான பெருமையடையலாம்.

கலீஞர் சேர. பத்மநாதன்

விரிவுரையாளர்,
டலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை,
பலாலி. 25 - 01 - 1991

என்னுரை

‘யாககுண்டம்’ என்ற எனது இந்த நவீனம் ஈழநாடு வாரமலரில் 1989/1990 காலகட்டத்தில் வெளிவந்தது. வாராவாரம் பொறுமையாக என்னிடம் அத்தியாயங்களைப் பெற்று முழு நவீனமாகக் கோர்த்த பேருமை ஈழநாடு அன்பர்கா. யோசனாதனுக்குரியது. அவருக்கு நன்றி கூறுகிறேன். அத்துடன் கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் என்னைக் குறித்து ‘முரசோவி’யில்எழுதிய கணிப்பீட்டை இந்த நவீனத்தின் மண்ணுரையாக்கியுள்ளேன்: யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் என்றுள்ள கற்றவர்; அவருக்கும், எனது முன்று தசாப்த எழுத்தாக்கத்தை நினைவுகூர்ந்து அக்கணிப்பீட்டுக் கட்டுரையை வெளியிட்ட முரசோவி சிவராசா அவர்களுக்கும் நன்றிகள்.

வெளிநாடுகளுக்குத் தொழில் திமித்தம் கடல்தாண்டிலிட்ட இளைஞர்கள்; அவர்களைப்பின்தொடர்ந்து வாழ்க்கைத் துணைதேடி வெளியேறும் இளம் பெண்கள்; புதிய சூழலில் வம்சவிருச்சத்தை வளர்க்கும் இத் தொலைந்துபோன தலைமுறையினரின் பிரிவுத்துயரால் இந்தமண்ணில் ஏங்கும் வயோடிப்பு பெற்றேர்கள்; இந்த மண்ணின் உறவுத்துயர்களை இந்த நவீனம் பேசுகின்றது.

‘யாககுண்டம்’ என் சிறுக்கை ஒன்றின் தலைப்பு; அத் சிறுக்கைத்தக்கும் இந்த நவீனத்துக்கும் எதுகீத இணைப்பும் இல்லை. இந்த மண்ணும் பெற்றேர் இதயங்களும் யாககுண்டங்கள் தாம்.

செங்கைஆழியான்

மேலதிக அரசாங்க அதிபர் (காஜி)
கிளிநோச்சி. 25 - 01 - 1991

சுயநலன் கருதா அண்பாலும்
 குறைவருத பாசத்தாலும்
 என்னை ஆக்கிரமித்த
 என் உடன்பிறவர தலையாளி அக்கா
 ஆம்ரப் சி. பொன்னம்மா
 அவர்களுக்கு
 இந்தியால் காணிக்கை.

செ. ஆ.

மார்கழி மாதப் பனிப்புகார் நீங்கா
அதிகாரில்.

பனங்கூடவில், இரவு வீசிய கடுங்காற்றின்
தாக்கத்தால் பிடிப்பிழந்து கழன்று விழுந்த கங்கு
மட்டைகள் சிதறிக் கிடந்தன அவற்றைப்
பொறுக்கி ஒரிடத்தில் குவிக்குவிட்டு, நிமிர்ந்த
போது மேஷ்முச்ச வாங்கியதால், ஏவணமுத்தசீ
பனைமரத்தின் அடியோடு, புரட்டிவிட்டிருந்த
பசருங்கல்லில் அமர்ந்து கொண்டார். சில்லென்று
வீசிய பனிக்காற்றின் தமுவலுக்கு அஶரது நான்கு
முழ வேட்டியும் ஆங்காங்கு இழை பிரிந்து
நொய்ந்துபோன கைபெனியனும் ஈடுகொடுக்க
முடியவில்லை. காதுகளைச் சுற்றிச் சாயங்கமுன்ற
துவாயைத் தலையில் கட்டியிருந்தார். அப்படி
யிருந்தும் காதுகளுள் குளிர்க்கரங்களின் வீரல்கள்
துழாவின.

‘வெயில் ஏறினபிறகு வந்திருக்கலாம்’ எனத்
தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டார்; ‘சாச்சாய்,
அப்படி வந்திருந்தால் ஒரு கங்குமட்டை கூட
இருந்திருக்காது. கண்டது கடியதுகளைல்லாம்
ஒண்டையும் விடாயல் பொறுக்கிக் கொண்டு
பேசயிருக்குங்கள். இப்ப விறகுவிக்கிற விலையில்
விடுங்களே?’

பனங்கூடவிற்கு அப்பால் வயல் வளி
விரிந்துகிடந்தது. பச்சைப்பப்பேசெலென வளர்ந்திருந்த
நெற்பயிர்கள் வெளியில் தெரியாத விதமாகப்

பனிப்புகார் வயல்வெளியில் புகைப்படலமாகப் கவிந்திருந்தது. அந்த வயல்வெளியை சரவண முத்தர் ஏக்கத்தோரு பார்த்துப் பெருமுச் சொன்றை விட்டார். அதில் பெரும்பகுதி ஒரு காலத்தில் அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது: இன்று கண்ணாகினிட்டது.

கீழை அடிவானில் சூரியகதிர்கள், பனிப்புகாரைத் தழாவியபடி சண்னமாக எழுவது தெரிந்தது.

வாய்க்குள் அதக்கியிருந்த புகையிலைத் துண் டைத் துப்பிவிட்டு, மடியில் இருந்து புதியதொரு துண்டை வாயில் போட்டுக்கொண்டார். தாவடித் புகையிலையின் சாறு அந்தப் பனிக்குளிருக்கு இதமாக இருப்பதாகப் பட்டது

இரவு காற்று பலமாக விசியபோதே அதிகாலை புலர்வதற்கு முன் பணங்கூடலிற்கு வந்து விட வேண்டுமெனச் சரவணமுத்தர் முடிவெடுத் திருந்தார். அதனால் இராத்திரி சரியாக உறக்கம் கூடத் தழுவவீலை வாங்கில் அவர் நித்திரையின்றி உழுஞ்சபோது கிழே பாயல் படுத்திருந்த அவர் பணைவி இராசம்மா, “என்னபர உங்களுக்குப் படிச்சிருக்குது. நித்திரை வரவில்கையே? பேசாமல் படுங்கோ. நான் விடியப்பறம் எழுப்பி விடுகிறன்.” என்று முன்று நான்கு தட்டவை கூறியும் அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்கை.

‘நான் நீணக்கிறது இவருக்கு உடனை தெரிந்தவிடும்’ என்று உணக்குள் சொல்லிச் சிரித்தபடி, வாங்கில் புரண்டு படுத்தார். முப்பத்திருண்டு கருடத் தாப்பத்தியம். அதனால் ஓன்றன் பின் ஞெண்றாக எட்டுக் குழந்தைகள்.

‘ஏதோ அவன் தந்தைவ’ என்ற போறு மையுடன் முகஞ்சழித்தாமல் இராசம்மா பெற்று

வழங்கினான். கடைசி மகன் சுரேந்திரனுக்குப் பத்து வயதாகிறது: அவர் பெண்கள் எடுத்த அடுத்த வருடம் பிறந்த கடைக்குட்டி.

பனைமரமேன்றின் உச்சார ஓலையில் அமர்ந்திருந்த பருந்தொன்று இறகுகளை உதறிக் கொண்டது. தூரத்தில் காகங்கள் கரைவது கேட்டது.

சரவணமுத்தர் 'இப்படி இருந்தால் சரிவ ராது. கங்குமட்டைகளைப் பின்து தூக்கக்கூடிய ளவிற்குச் சுமையாகக் கட்டுவம்' என்று தனக்குத் தானே மெல்ல முனுமுனுத்துச் சொல்லியபடி எழுந்தபோது, பனங்கூடலின் தென்புற மூலையில் குந்தியிருந்த இரத்தினம் எழுந்திருப்பது மங்களாகி தெரிந்தது பத்து அறைகளுக்குமேல் இரண்டு மூன்று 'பாத்ரும்'களையும் கொண்ட பெரியதொரு மாளிகையில் வாழும் இரத்தினம், விடியப்புறக் கருக்கலில் பனங்கூடலிற்கு வந்து குந்தியெழும்பு வது அவருக்கு வியப்பைத் தரவில்லை கோபத் தைத்தான் தந்தது.

"என்ற வளவைப் பழுதாக்கி போடுவான்கள்."

இரத்தினம் அவரைநோக்கி வந்தான். அவரிலும் பார்க்கப் பத்து வயதாவது குறைவாகத் தான் இருக்கும். அவன் அணிந்திருந்த பணைகாட் சாறத்தையும் வரைக்கைக் கதர் நஷ்டனிலையும் மீறி வயிறு உப்பி இந்தது கரியழகத்தில் நரரயோடிய மிசை முறுகியிருத்தது. அவன் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்தான்.

"என்ன கிளாக்கர் அக்மான், பளிக்குளி குக்க வளவுக்க வந்திருக்கிறியள்? வடிவாப் போர்த்து மூடிக்கொண்டு வாங்கில திடக்காமல் மட்டை பொறுக்க விடியவென்னன நடுங்கிக் கொண்டு... இந்தவயதில இப்படி."

சரவணமுத்தர் யாழிப்பானாக செசேரியில் எழுதுவினாராக இருந்து, ஒய்வு பெற்றவர். கடைசிடை சாதாரண கிளாக்ஸராகவே இருந்து தலை உத்தியோகச் சுமையை இறக்கி வைத்து விட்டார். தான் உத்தியோகக் காஸத்தில் செய்த சேவைக்குரிய ஒய்வுத்தியத்தைக் கடந்த பத்தாண்டுகளாக அவர் பெற்று வருகின்றார்.

-கிளாக்கர் என்றபெயர் நிலைத்துவிட்டது.

இரத்தினம் கூறியவற்றை அவர் மனதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை.

‘பேயன், இவனுக்கென்ன தெரியும்? விற கின்ற அருமையை. ஒரு தூக்கு விறகு என்பது ரூபா. கொத்துக்கூலி பதினைந்து ரூபா. இருக்கிற பண்ணம்பட்டையளை ஒழுங்காக எடுத்துப் பக்குவப் படுத்தினால் வரியம் ஆழுவதும் விறகு வாங்கத் தேவையில்லை. இந்தப் பணங்காணி மின்சியிருப்ப தால் எங்களுக்கு வீறகுப் பஞ்சயேயில்லை.’

கிழவரின் மௌனம் இரத்தினத்துக்கு எரிச்சலை முட்டியது.

‘ருங்கி பிடிச்ச கிழவன். வெளிநாட்டுவில் ஜர்தூபேர் மூன்று போடியள் உழைக்கிறுன்கள். இரண்டு பேட்டைகள் புரியன்மாரோடு உழைக்கிறுளவை. மாதாமாதம் ஆயிரக்கணக்கில் வருகுது. கிழுங்குலக் கேபேர். கரோர், நப்பி. கங்குபட்டையைக்கூட விடாது. ஆமான் பெணியன்கூட இல்லை. வாங்க பலம்வந்தால் தானே? சேர்த்துச் சேர்த்துக் கடைசியில் எங்க கட்டிக்கொண்டு போகப்போகுதோ?’

மீண்டும் இரத்தினமே பேசினான்:

“கிளாக்கர், நான் என்ன கேட்கிறன். பதிலைக் காணவில்லை. வாய்க்குள்ள என்ன கொஞ்ச

“எட்டையே?” இரத்தினத்தின் குரலில் தொனித்து சினத்தைச் சரவணமுத்தர் புரிந்துகொண்டார். வாயில் அதக்கியிருந்த புகையிலையைத் தூரத் துப்பியபடி ‘வாயில பொயிலை’ என்றார்.” ஏன்றாப்பா இரத்தினம். நீ என்ற பனங்காணியை பழுதாக்கா மல் விடமாட்டாய் போலிக்குது.”

“பசனை தானே, கிளாக்கர். பழகிப் போச் சுது. அது சனி, பங்க விட்டில அசைவுக்க கொடி கட்டி ஒரு வரியத்துக்குத் தேவையான மட்டை கட்டைகளை அடுக்கி வைச்சிருக்கிறியன். உதுகணை யும் கொண்டு போகவேணுமே? இல்லாததுகள் எடுத்துக்கொண்டு போகவீட்டால் என்ன?”

சரவணமுத்தர் அவனை ஏறிட்டுப்பார்த்தார்.

‘பேயன் முழுப்பேயன். இருக்கிறதென்ட துக்காகச் சிடக்கிறதைச் சும்மா விடுகிறதே? குடிச சுக் குடிச்சுக் குடல்வெந்த உவனுக்கு எதுவும் புரி வதில்லை.’

“உனக்கு வேணுமெண்டால் ஐஞ்சாறு மட்டையனை எடுத்துக்கொண்டு போ.”

“எனக்கென்னத்துக்கு, கிளாக்கர். வீட்டில நாங்க இப்ப அடுப்பைப் பாவிக்கிறதேயில்லை. கால் சூக்கர் ஒன்றிருக்குது. எவெற்றிக் பென்லிங் ஒன்றிருக்குது. அதைவிட இரண்டு முன்று கீற்றார்கள்.. விறகு எரிக்கிறதேயில்லை வீடு பழுதாகிப்போம் என்று அடுப்பு முட்டாளவை, என்றை பொடிச்சியள்.”

“சரியா எலெக்றிக் பில் வருமே?”

“கரெண்ட் கணக்கோ... ஓம் ஓம். வரும்.”

‘நான்கு பால் எரியிற எங்கட வீட்டிற்கே மாதத்திற்கு அறுபது எழுபது வருகுது. சிலிக் பானைக்கூடக் கண்டபடி பிள்ளையன் போட்டால்

இராச்சமா கத்தி நிறுத்திவிடுவாள். ரி. வி. யும் கண்டபடி பாவிக்கிறதில்லை. உவன் கள் ஓக்கே ரெண்ட் எடுக்கிறார்கள். அதுதான் இப்படிப் பாவிக்க முடியுது. ஒரு பொடியன் வெளிநாட்டில் உழழுச்ச அனுப்பி மாளிகை மாதிரி வீடு கட்டின்டாள். எனக்கு ஐஞ்சு பிள்ளையன் வெளிநாட்டில்

அவரை அறியாமல் ஏக்கப் பெருமூச்சு அடிவயிற்றில் எழுந்தது. அடக்கிக் கொண்டார். கங்கு மட்டைகளைப் பிளந்து அடுக்கிக் கொண்டார்.

“பொடியன் கடிதம் போடுகிறவனே? ”
என்று சம்மா ஸெட்டு வைத்தார்.

“மாதாமாதம் தலைமல் போடுவான். இன் மெரு காணி இங்கினேக்க வாங்கிறதுக்கு பார்க்கச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பொடியனும் போய் ஐஞ்சாறு வரியமாகுது. வஷதும் இருபத்தெட்டாகுது. இருக்கிற பொடிச்சிக்குக் கட்டின் வீட்டைக் கொடுத்து, காசாக ஒரு இரண்டரை முன்றைக் கொடுத்துச் செய்து வைச்சிட்டுப் பொடியனுக்கும் வசதியாகப் பார்த்து வாற வரியத்துக்கிடையில் செய்து வைச்சிடவேணும், இளாக்கர்.”

“எங்கேபாவது காணி பார்த்து வைச்சிடுக்கிறியே? ”

“ஓமோம். இளாக்கர் அம்மான். விலைதான் எக்கச் சக்கம்.”

பனங்கூடவின் பனிப்புகார் சூரியகதிர்களின் தழுவலில் தன்னை இழந்து கொண்டிருந்தது. பனங்கூடலுள் நுழையும் கதிர்கள் தெளிவாகத் தெரிந்தன, நாடக அரங்கில் ஒளிக்கற்றைகள் பரவுவது போல,

‘வயற்காணியில் ஒரு பகுதிக்கு ரேட்டோ ரமாக இருக்கிற பகுதிக்கு மண்ணடிச்சு வீட்டுக் காணியாக்குவதோ என்றும் நினைக்கிறன்.’

“எந்த வயல் காணியில? ”என்று சரவண முத்தர் பதற்றத்தோடு கேட்டார். பதற்றத்துக் குரிய காரணத்தை இரத்தினம் அறியாமல் ல்லை

“வேறு எது, கிளாக்கர். கொத்தியடி வயல் தான்.”

சரவணமுத்தர் ஒருகணம் விக்கிததுப்போய் அவனை ஏக்கத்தோடு ஏற்றுப் பார்த்தார் அவர் இதயம் அலறியது: ‘இரத்தினம் நீ இப்படிச் செய் யலாமா? என்ற கஷ்டத்துக்குந் தான் நான் அந்த வயலை உனக்கு வித்தன். வட்டியோட எப்ப தந் தொலும் வாங்கிய விலைக்கே எனக்குத் திருப்பித் தருவதாக நீ கூறியிருக்கிறோய்? மறந்திட்டியா?’

“மெயின் ரேட்டோர் வயல் மண்ணடிச் சால் நல்ல காணியாகும் இப்ப வெள்ளாள்ளமையில் அப்படி என்ன வருகுது. இப்ப கனபேர் தோட்டங்களை வீடுகளாக்கி வருகினம், கிளாக்கர்.”

“அப்படிச் செய்திடாதை இரத்தினம். அந்த வயலை எப்படியாவது நான் வாங்க இருக்கிறன். பொடியருக்கு எழுதியிருக்கிறேன். காசு வந்ததும் கட்டாயம் வாங்கிடுவன்.”

கிளாக்கர் சரவணமுத்தரை இரத்தினம் விடப்படுவன் பார்த்தான்.

“நீங்க என்ன சொல்லிறியள். பத்து வரியத்துக்கு முந்தி எனக்கு வித்த வயல்காணி. அதை நீங்க வாங்கிறதோ? ஈடோ எவச்சனீங்கள்?”

“வாங்கேக்க நீ சொன்னதை மறந்திடாய்.”

இரத்தினம் சிரித்தான்.

“அப்ப ஒரு கதைக்குச் சொன்னதை நீங்க. நீங்க நினைச்சால் எத்தனை வயல், காணி வாங்க

ளாம் கிளாக்கர். ஐஞ்ச பிள்ளையள் வெளிநாட்டில் உங்களுக்கு என்ன குறை என்னைச் சொல்லுங்க ”

இரத்தினம் மெதுவாக அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான். அவன் பனங்கூடலைக் கடந்து வயல் வரம்பில் நடந்து மறைவதை அடங்காத துயரத் தோடு அவர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தார்.

‘ஏமாத்திப் போட்டான் ஏமாத்திப் போட்டான். சொன்ன சொல் மாறிவிட்டான். நாக்குப் பிரண்டிட்டான். அவனில் என்ன யிழை என்ற கஷ்டத்துக்கு வித்தன். அது விக்காதிருந்தால் மூத்த மன்னார் பார்த்திபன் கட்டார் சென்றிருக்கழுடியாது

கொத்தியடி வயல் அவர் பரம்பரைச் சொத்து. அவருடைய தகப்பன் கந்தப்பர் செய்த வயல். சரவணமுத்தர் கிளாக்கராக உத்தியோகம் வகித்ததால், குத்தகைக்கு இரத்தினத்துக்கு விட்டிருந்தார். பின்னர் அவனுக்கே விற்றுவிட நேர்ந்து விட்டது.

கங்குமட்டைச் சுமையைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக்கொண்டார். பெரும் பாரம் தலையை அழுக்கலீல்ஸை, அவர் இதயத்தை அழுத்தி யது.

அவர் பரம்பரைக்கு உணவளித்த வயலை மண்டித்து, இரத்தினம் குடியிருப்புக் காணியாக கப் போகிறான். அச்சுக்கல்வீடொன்று தோன்றிவிடும் பச்சைப்பட்டேலன்று பயிர்கள் முனை விட்டு சிவில்தத முகம், கல்கட்டிடத்தால் மூடப்பட்டுச் சமாதியாகிவிடும்.

அவர் அம்மன்கோயில் வீதியில் ஏறிய போது, துரையப்பா ஐயர் கோயிலைத் திறந்து கொண்டிருந்தார். இவரைக் கண்டதும் அறிமுப்புள்ளை ஒக்கறைப் படரவிட்டு கோயினினுள் நுழைந்தார்.

பின்வீதியில் ஏறித் திரும்பியபோது எதிரில் கோடா காய்ச்சும் கணேச எதிர்ப்பட்டான்.

“என்ன கிளாக்கர் அம்மான். தலையில் சுமை? ஏன் உங்களுக்கு இந்தவயயில் இந்தக் கோதாரி வேலை. பென்சன் வருகுது. எடுத்துக் காப்பிடிட்டுச் சும்மா வீட்டில் சியனே என்றிருந்தால் ஏன்ன? நான் பின்னேரம் வாறன். இராசம் மாக்காட்ட ஒருக்காக் கேக்கத்தான் வேணும். இஞ்சு தாருங்கோ கொண்டுவந்து தாறன்.”

வலித்து அச்சுமையை அவன் வாங்கிக் கொண்டான். தலையில் சுற்றியிருந்த துவாயை உதறி முகத்தில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத் துக்கொண்டார்.

“இப்பவேல்லாம் கடுமையாகக் களைக்கந்தான் செய்யுது. முந்தீன மாதிரியில்லை. இளைக்குது. கணேச நல்லவன். வஞ்சகம் சூதில்லாத அப்பாவி. இரக்ககுணம் உள்ளவன். நல்லாயிருக்க வேணும்.”

ஓமுங்கையில் இறங்கியபோது, வீட்டு வாசவில் இராசம்மா யாரையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது.

‘காகிதக்காரன் வாறவரைக்கும் இந்தமனிசி இனி வீட்டுக்க வராது.’

2

ஐப்பசிமாத இறுதியில் மாம்பூச் சிதறலாக முதல் மழையின் குளிர்க் கரங்கள் மன்னில் விழுந்து இளக்கவைத்ததும், சரவணமுத்தரின் தகப

பங்க கந்தப்பர், கலப்பையை எடுத்து வண்டிலில் வைத்து, உழவுமாடுகளை வண்டிலில் பூட்டி விடுவார். வீருந்தைப்பாயில் பனிக்குளிருக்கு இதமாக போர்வையால் இழுத்து மூடிக்கொண்டு பொய்த் தூக்கம் போடும் சரவணமுத்து, படுக்கையில் கிடந்தபடியே “நானும் அப்பு, வாறன்” என்று குரல் கொடுப்பான்.

சிலவேளைகளில் கந்தப்பர், “சரி கெதியா னா ராசா” என்பார். சில வேளைகளில், ‘‘உனக்கு இந்த டீவலையென்ஸாம் வேண்டாம் நீ நல்லாப் படிக்க வேண்டும். கவுன்மேந்தில் உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் எழுந்திருந்து படி’’ என்றுகூறி விட்டுச் சென்றுவிடுவார்.

கொத்தியடி வயலுக்கு அன்ன விபரமறிந்த நாளிலிருந்து அவருடன் கூடவே சென்றிருக்கிறஞ் வரம்புகட்ட, சுள்ளி அடைசல்களைப் பொறுக்க எதற்கும் அவர் அவனை அலுமதிக்க மாட்டார் பார்வையாளருக் கூட தகப்பன் செய்கின்ற வேலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருப்பான்.

கலப்பையின் ஏர் ஆழப்பதிந்து புரட்டிலிடும் மண்ணையும், நீள்வட்டப் பாதையில் உழவு மாடுகள் நடந்து நிறத்தில் கிறும் தடங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். சிலவேளைகளில் தன் வயதொத்த பையன்களுடன் பனங்கூடலிற்குள் சென்று குனிவந்த பனங்கொட்டைகளைப் பிளந்து பனம்பூரான் சாப்பிடுவான். அவனைப் பொறுத்த வரையில் கொத்தியடி வயலும் அதனை அடுத்திருந்த பனங்கூடலும் பிரிக்கழுடியாத அங்கங்கள்

முதல் உழவீஸ்போது வயலிற்குச் செல்வதற்கு அன்ன மிகப் பிரியப்படுவான். ஏர் முனை பிளந்துவிடும். தடத்திலிருந்தும் புரட்டிலிடும், மன்னீஸ்லிருந்தும் வெளிவரும் டூச்சி புழுக்களைக்

கொத்தித் தின்பதற்காக வெண் கொக்கு கள் நிறைய வரும். அவை இவர்களைக் கண்டு சிறிதும் பயப்படாமல் இரை பொறுக்குவதில் கவனமாக இருக்கும். ஆடியாடி அவை நடப்பதும், மாடுகள் யீண்டும் தடத்திற்கு வரும்போது சிறகடித்து மெது வாக எழுந்து இடம்மாறி அமர்வதும் இரசிப்பதற் குரிய காட்சி. அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு மெய்மறந்து இருப்பான்

கொத்தியடி வயல் ணானம் பார்த்த பூமி. மானுவாரித் தழை. என்றாலும் பருவம் பார்த்து உழுது வினைப்பதால் அவர்களை ஏமாற்றுவதில்லை.

“இம்முறை என்ன வினைக்கப்போறியன்? ” என்று ஆச்சி கேட்டாள்

“நெல்துத்தான். ” என்று அப்பு சிரிப் பார்.

“நான் அதைக் கேக்கவில்லை. போன்முறை மாதிரி கறுத்தச் சின்டியைப் போடாமல் இம் முறை பச்சைப்பெருமானைப் போடுங்கோ. சின்ன அரிசி. வோறும் சுவையாக இருக்குக். ”

“இந்தமுறை நான் மொட்டைக் கறுப்பன் தான் போடப்போறன் சத்தான் அரிசி கண் டியோ ” என்பார் அப்பு.

அவர் கருத்துக்கு எதிர்வார்தம் செய்ய ஆச்சியால் முடிவதில்லை. அபிப்பிராயம் சொல்லத் தெரியும் முடிவாகக் கூறத் தெரியாது.

அதனால் ஆச்சியும் அப்புவும் பக்கத்துவீட்டு மாணிக்கத்தாரும் போன்னாச்சியும் மாதிரி முரண் பட்டுச் சண்டை போட்டுக்கொள்வதில்லை. அவன் அறியத்தக்கதாக அவர்கள் ஒருவழுடன் ஒருவர் வாக்குவாதப்பட்டு பேசாதிருந்ததைக் கண்ட தில்லை.

சனிக்கிழமை அந்தக் குடும்பத்திற்கு ஒய்வு நான். கந்தசாமி கொண்டுவரும் பங்கு இறைச்சி அடுப்பில் வாசனையோடு குழிழிடும். அப்பு தலைவாசலில் நல்லெண்ணேய் முட்டியுடன் அமர்ந்திருப்பார். அரையில் சிறு தண்டோன்றைக் கட்டிக் கொண்டு அவர் இருக்க அவர் எதிரில் கோவண்டுடன் சரவணமுத்து இருப்பான்.

நல்லெண்ணேயைக் கையில் வார்த்து சளிக்கி சளிக்க அவன் தலையிலும் தன் தலையிலும் அப்பிக்கொள்வார். கந்தப்பர் தன் கொண்டையை அவிழ்த்துவிட்டால், மயில் தோகை மாதிரி அது நிலத்தில் சரிந்துகிடக்கும். அவ்வளவு வாளிப்பும் நீளமும்.

“அப்பு நான் உங்கமாதிரி. கொண்டை கட்ட மாட்டன்.” என்று சிரிப்பான் சரவணமுத்து

“சிங்கதுக்குப் பிடரிமயிர் மாதிரி ஆம்பிளையஞக்கு குடுமிதான்ரா, இலட்சணம். சரி சரி அது உன் விருப்பம். நீ சவுண்மேந்தில் உத்தியோகம் பார்க்கப்போறவன் கவனமாகப் படி. அது தான் எனக்கு வேணும்.” அவருடைய பேச்சு கடைசியில் எப்போதும் அவன் படிப்பிலும் உத்தியோகக் கணவிலும்தான் வந்து முடியும்.

உடம்பு முழுவதும் என்னேய் தேய்த்து முழுக்குக்கு ஆயத்தமாக மதியமாகும். அந்தவேளை சிரட்டையில் இறைச்சிக் கறியுடன் ஆச்சி வகுவாள். சிரட்டையை அட்டுவிடம் கொடுத்துவிட்டு ஆட்டுக் கொட்டிலில் கந்தசாமி கொண்டு வந்து வைத்திருந்த முட்டிக்களை எடுத்து மூன்வருவாள்.

சிவிய சிரட்டையில் ஈளை வார்த்து இரசித்துக் குடித்தபடி, இறைச்சித் துண்டுகளையும் களவுத்துச் சுப்பிடுவார். சில தண்டுகளைப் பக்கு

வங்காகத் தெரிவு செய்து, அவனுக்கு ஹட்டிவிடும் போது அடுக்களைக்குள்ளிருந்து ஆச்சி சத்தம் வைய்பாள் ...

“அவனுக்குக் கொடுக்காதெந்கோ. வடி வாச் சோறு சாப்பிட மாட்டான் இனி அவனை ஒழுக விடுக்கோ.”

அவன் எழுந்து கிணற்றியிக்கு ஓடுவான். அப்பு எல்லாம் முடிந்ததும் வாயைக் கொப்பளித்துவிட்டு, ஒருமிடறு நல்வெண்ணையை வாயில் உற்றிக்கொள்வார். அதை வாயில் சேமித்து வைத்தபடி வாங்கில் விரித்த சாக்கிள் கரிந்து ஒரு பொய்த்துக்கம் போடுவார். வாயில் நல்வேண்ணையே இருப்பதால் கண்ணஷ்டி உப்பி யிருக்கும். ஒது சிறு தட்டுத்தட்டினால் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு வரும். அப்படிச் செய்யமாட்டான்.

“பற்களும் மூரசும் கெட்டிப்பட வாயில் நல்வேண்ணையே விடவேண்டும்.” என்பது அவர் வாதம்.

ஆச்சி அரப்பும் தேசிக்காயும் அவித்து வைத்துவிட்டு அப்புவை எழுப்புவாள். அவர் கிணற்றியிக்குப் பேசும்போது அவன் அடுக்களையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பான்.

அப்பு தலைக்கு அரப்பையும் தேசிக்காயையும் தேய்த்துக் கொள்வார். உடம்பெல்லாம் எண்ணையேபோக அரப்பை தேசிக்காய்த் தோவில் வைத்துத் தேய்த்தலிவேதற்கு ஆச்சி கிணற்றியிக்குப் போகவேண்டும்.

அப்புவின் ஒழுக்கு முடிய அறைக்கிணறு நீர் வற்றிவிடும்.

மதிய உணவு சாப்பிடும் போது இரண்டு மணியாகியிருக்கும்.

அவன் சினியர்' சித்தியடைந்த செய்தி ஊரெல்லாம் பரவியபோது, அப்பு அடைந்த ஆனந்தத்தைச் சொல்ல முடியாது. கந்தப்பர் அப் படியே டூரித்துப் போனார். அம்மன்கோயிலுக்குப் போங்கவிட்டார். வீரகத்தி விநாயகருக்கு அபி ஷேகம் செய்வித்தார். சரவணமுத்துக்கு அப் போது வயது பதினெட்டு.

ஒரு நாள் கந்தப்பர் அவனை அழைத்துக் கொண்டு, தலைமைக்காரர் சங்கரப்பிள்ளையைக் காணச்சென்றார். ஒருவழியில் சங்கரப் ள்ளை அவருக்கு உறவினர் கச்சேரியில் மிகுந்த செல்வாக்கு டைங்வர் கச்சேரியில் கிருப்பராகவிருந்த டொன் யுவான் மண்டல நாயக முதலியாருக்கு மிக வேண்டியவர்.

" வாரும் வாரும் வருவீரன்று தெரி யும். பெடியன் பாள் பண்ணீயசேதி அறிந்தேன். சந்தோசம். வலு சந்தோசம். சிறுப்பரிடம் சொல்லியிருக்கிறன் விரைவில் கச்சேரியில் கிளாக்கரா கச் சேர்த்துக் கொள்வார் "

இவ்வளவு விரைவில் காரியம் முடியுமென கந்தப்பர் நினைக்கவில்லை. தலைமைக்காரனின் உள் நோக்கம் பிறகு தான் தெரிந்தது. சங்கரப் பிள்ளைக்கு உலகமறிய இரண்டு மனைவிமார். அவர் தாலி கட்டாத இரண்டாவது மனைவிக் குப் பிறந்த மகளை, சரவணமுத்துவுக்குக் கட்டி வைத்துயிடவேண்டுமென விருப்பந்தெரி வீத்தார் கச்சேரியில் கிளாக்கர் வேலை கிடைத்த செய்தி ஊரெல்லாம் பரவியதும், மாப்பிள்ளை கேட்டுக் கந்தப்பர் வீட்டிற்கு பட்டையெடுத்தவர்கள் நூற்றிற்கு மேல். பண்டத்தரிப்பு இராச வைத்தியர் பகுதியிலிருந்தும் மாப்பிள்ளை கேட்டு வந்தார்கள்.

தலைமைக்காரர் சங்கரப்பிள்ளை குடும்பத் தில் பெண் எடுப்பதற்கு நந்தப்பர்க்கு விருப்பம். ஆனால் “வேணுமெண்டால் உங்கட முத்த சம் சாரத்தின் பெடிச்சிக்குச் செய்வம்” என்று அபிப்பிராயம் சொன்னபோது, சங்கரப்பிள்ளை முகம் வாடிவிட்டது:” அது சரிவராது. அவனுக்கு சிறுப்பரினர் மோனைச் செய்ய இருக்கிறன்.”

வீட்டிற்கு மாப்பிள்ளை தேடி வந்தவர்களுக்கு எல்லாம் ஆச்சி திடமாகப் பதில் கூறி அனுப்பிவிட்டார்கள்:

“என்ற அண்ணற்றை பொடிச்சி இரா சம்மா அவனுக்காகப் புங்குடுதீவில் பிறத்திருக்கிறார்கள். சின்ன வயதிலேயே முற்றுகிப்போன விஷயம். ஒண்டுக்க ஒண்டு. இதில் தலையிடாதை யுங்கோ.”

முதலில் நெத்தர்களை விலக்கின்றுவதற்காகக் குறிய காரணம், காலகதியில் மனதில் திடமாக இடம்பெற்றுவிட்டது.

கந்தப்பர்க்கும் மலையின் விருப்பம் சரியாகப்பட்டதால், ஒரு நல்நாளில் அவர்கள் மூவரும் புங்குடுதீவுக்குச் செல்லப்பட்டார்கள். பெரியகடைச் சத்திரத்தில் உண்டில் மாடுகளை அவிழ்த்துக்கூடிய, சத்திரக்காரனிடம் பொறுப்புக் கொடுத்துவிட்டு, பண்ணைக்கு நடந்தார்கள். பணையோலைப் பெட்டிடனில் தழையன் குடும்பத்திற் கென். ஆச்சி பலகாரங்கள் கூட்டு அடுக்கியிருந்தாள். முறுக்கு, சிலை, சினியர்யாரம் என்றும் பெட்டிகள் கணத்தன.

பண்ணையில் பாய் வள்ளத்தில் ஏறிய போது தான் சரவணையுத்து துணிந்து ஆச்சியிடம் சொன்னார்கள்:

“ஆங்கி,, பொம்புனை வடிவா இருக்க வேணும். வடிவா இந்தால் தான் கவியானங்க செய்வன்.”

தாயிடம் சரவணமுத்து மனுமனுத்தது கந்தப்பருக்கும் மெதுவாகக் கேட்டது. தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்: “என்னவாம், பொடியன்?”

“அது எங்களுக்குள்ள, அப்பா.”

வேலனைக் கரையில் வடக்கன் நாம்பன் கள் பூட்டிய கூடார வண்டில் ஒன்று புறப்படக் கூடியாக நின்றிருந்தது. அதில் கலி பேசி ஏறி, வேலனைத்திவிள் அந்தத்தை அடைந்தபோது மாலை கவியத்தொடங்கியிருந்தது. மீண்டும் வள்ளம் ஒன்றில் ஏறி அவர்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். நீங்கூட தண்டினால் வலித்து வள்ளத்தைக் கரை சேர்க்கும்போது, மேற்கில் முற்றுக்கு குரியன் ஆழ்ந்துவிட்டான்.

களைத்துப்போய் புங்குடுதீவுக்கரையில் இறக்கியபோது, கந்தப்பர் மனைவியை ஏறிட்டு பார்த்தார் கணவனின் பார்வையில் தொனித்த கேள்வியை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

‘இவ்வளவு தூரம் வந்து பெசு எடுக்க வேண்டுமா?’

“நீங்களும் இப்படி வள்ளங்களில் வந்து தான் என்னைக் கட்டினியன். ஏதோ ஒவ்வொரு நாளும் வந்து போகிற மாதிரி. வரியத்திலை ஒரு நாள் வாறதே அருமை. நன்மை தீமைகளுக்குக் கூட ஒழுங்காக வாறதில்லை. மருமகளைப் பார்க்கிறது. பெடியனுக்குப் பிடித்தால் கட்டிலைக் கிறது. எங்கட ஊருக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போறது ஏதோ இங்கயே அடுக்கைட படுகிடையாக இடுக்கைப் போறது மாதிரி.. ஊருங்கோ:’

தான் பிறந்து திரிந்த மணியில் கால்கள் பட்டதும் என்றுமில்லாத உற்சாகம் அவளுக்கு வந்துவிட்டது. மனைவி வெகு உற்சாகமாக நடப் பதைக் கந்தப்பா திருப்பியோடு பார்த்தார்.

‘பாவம், மனிசி கலியாணம் கட்டிய கையோட யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்துவிட்டுது. பிறகு எட்டில தொட்டில இங்கு வந்ததுதான். மனிசியினர் ஆச்சி செத்தவீட்டிற்குக் கூட சவம் எடுக்க முன்றாக நாள் தான் வந்தது. இவ்வளவு வரியத்துக்கும் கூடிக்குறைந்தால் நூற்றரம் வந்திருப்பம் மற்றப்படி என்னியும் வீட்டையும் சுற்றியபடி திரிந்த மனிசி பாவம்தான். சகோதரங்கள் ஏல்லாம் இங்க இதுக்க அங்க என்னேட தனியசொந்தபந்தங்களை விட்டிட்டு இவ்வளவு காலமும் வாழ்ந்திட்டுது. இராசம்மாவைப் பெடியனுக்குப் பிடிக்க வேணும். சொந்த மகுமகனோட்டயவது கூடி வாழ மனி சிக்கு ஒது சந்தர்ப்பம் கிட்டும்.’

‘சிவன் கோயிலில் தரிந்து நின்று வணங்கி விட்டு நடந்தனர்.

‘அப்பனே, இந்தச் சம்பந்தம் சரிவந்தி வேணும்..’

பின்வீதி ஒழுங்கையால் நடந்து, கனக சபையின் வீட்டை அடைந்தபோது, அவர்களைக் கண்ட அந்த வீடு ஆரவாரப்பட்டது. கனகசபை தங்கையை ஆதரவோடு பாசம் பொங்கப் பார்த்தார்.

‘வாங்க மச்சான் ..’ என்று கந்தப்பரே மர்யாதையோடு அழைத்தார். பனையோலையால் வேயப்பட்ட வீடு. தலைவாசல். கனகசபையின் மனைவி புற்பாய் ஒன்றைத் தலைவாசல் வாங்கில் விரிந்துவிட்டாள்.

“வாங்க மச்சாள். எங்க எங்களை மறந்திட யிலோ என்று நினைச்சம்.”

வாங்கில் கந்தப்பர் அமர்ந்து கொண்டார்.

“சரவணமுத்து நல்லா வளர்ந்திட்டான்..” என்றார் கனகசபை.

“ஓயோம்.. அன் இப்ப கவுன் மேந்துக் கிளாக் கராக்கும்.” என்றார் கந்தப்பர் பேருமிதத்துடன்

கனகசபையின் பிச்சி கள் ஒவ்வொன்றுக் கூற்று கந்தப்பரின் பாதங்களில் தெருட்டன.

“நல்லா இருங்கோ.” என்று கூத்டார் ஆசிரிவதித்தார்.

அவர் ஆவலோடு எதிர்பார்த்த - இராசம்மா பட்டும் வரவில்லை.

“எங்க முத்தவளைக் காணவில்லை” என்று கேட்டும் வைத்தார். சரவணமுத்துவீடும் பறபட்டு எழுந்தது அவன் விழிகள் இராசம் மாக்கைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று ஏங்கின் மற்றப்பிள்ளைகள் இலட்சமைகள் இருப்பதால் இராசம்மாவும் அழகாகத்தான் இடேடால் வன என்னிக்கொண்டான்.

“மச்சான் இருக்கிறதால் வர கேட்கப்பட்டு கொண்டு தட்டிக்கூப் பின்னால் நிற்கிறுக், மச்சாள்.”

“கேட்கப்பட்டு என்ன செய்யிறது, இனி அவளைக் கட்டிக்கொண்டு போகத்தானே வந்தி ருக்கிறம்”

கந்தப்பர் இவற்றைக் கூறியபோது, கனகசபையும் மனவியும் உண்மையில் எதிர்பார்க்காத செய்தியால் பூரித்துப்போனார்கள்.

“இஞ்சால வா பின்னோ...”

அவள் வெளியில் துபங்கித் தயங்கி வந்தாள் அவள் நடந்து வருவதை ஒடுக்கனால் ஏறிட இப்பார்த்துவிட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டான் சரவணமுத்து அவள் மாமனின் பாதங்களில் பணிந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுத் தலைய நிமிர்த்தி அஷனைப்பார்த்தபோது, சரவணமுத்துவை ஒதுக்கேக்கு பற்றிக் கொண்டது.

‘செந்தாமகர மாதிரி இஞ்கிருள். கறுவல் என்னை அஶனுக்குப் பிடிக்குமோ?’

3

முக்குப் பேணியில் ஆவிபறக்க இராசம்மா தந்த பால் தேநீரை அநந்திய பின்னர் களைப்புச் சுற்று நீங்கியது போல சரவணமுத்தர் உணர்ந்தார். முக்குப் பேணியை வாங்கில் வைத்துவிட்டு மாடியில் சொருகிசிருந்த புகையிலைத் துவக்கெடான்றை, வாயில் இட்டப்போது, முற்றத்து மாமரத்தில் இருந்து அணிந்தினில்லை ஒன்று வாலைச்சிலுப்பிச் சத்தமிட்டது அவர் காலடியில் சுருண்டு கிடந்த பூனையைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் அது அவசக்குரல் எழுப்பிவது

பனிக்குளிரில் வெளியில் சென்றுவிட்டு வந்ததால் ஏற்பட்ட உடல் களைப்புடன், அவர் முகம் ஏனோ வாடி வதங்கியிருப்பதை இராசம்மா உணர்ந்து கொண்டாள்.

“என்னைப்பா, நடந்தது? ஒரு மாதிரியிருக்கிறியள்?” என்று கேட்டாள்.

“ஓங்குறுமில்ளை, இராசம். உடம்பு ஒரு மாதிரியிருக்குது. பின்னையள் எங்கை?”

“நீங்க கணத்தை மாற்ற வேண்டாம், என்ன நடந்தது?”

அவர் மனைவியை ஏறிட்டுப்பார்த்தார். அவரிலும் பார்க்க எட்டுவயது இளையவள் ஆலூல் அவரிலும் பார்க்க முதுமையடைந்தவள் மாதிரித் தோற்றம். தலை நரைத்து, கண்ணங்கள் ஒட்டி மெலிந்திருந்தாள். பின்னைகளைப் பிரிந்திருக்கும் துயரத்துடன் பேரப்பின்னைகளை மடியில் போட்டு கொஞ்ச முடியவில்லை. என்ற ஆதங்கம் வேறு பின்னைகளால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள் ஒன்றான் பின் ஒன்றாக அவளைத் தளர்த்திவிட்டன.

‘ஏதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேருத் போது, அன்ன் மிகவும் நொந்து நெந்து போனான்.

‘ஊரிலெல்லாம் நாங்கள் ஏதோ இராச வாழ்வு வாழ்கிறம். இங்க கப்பல் ஓடுது என்று எண்ணைம். எங்கட துயரம் எங்களுக்குத்தான் தெரியும். நாய்க்கு எங்கு போனாலும் கிடைப்பது நக்குத் தண்ணிதான். ஐந்து பின்னைகள் வெளிநாட்டிலிருந்தும் முதுச வயலை மீட்க முடிய வில்லை. சேறு போட்ட வயலை மன்றத்து வீடாக்கப் போகிறுன்.’— என சாரணமுத்தர் தனச்சுள் கூறிக்கொண்டார். அவர் இன்று மிகத்தளர்ந்து குழம்பியிருப்பதை இராசம்மாவால் உணரமுடிந்தது.

‘சாய், என்ன மாதிரி வயல் காணி. ஆழ உழுது மன்ன் புரட்டும்போது குழைந்து சரியும் மன். வெண்கொக்குகள் குழுமி பூச்சி புழுக்களைப் பெறுகிறும் காட்சி. மட்டம் வெடித்து நெற்கதிர்கள் தலைசாய்ந்து ... மணிமணியாக யச்சைப்பெழுமானும் கறுத்தச் சிட்டியும்

மொட்டைக்கருப்புஙும் விளைந்த பூமியை இரத் தினம் குடியிருப்புக் காணியாக்கப் போகிறான். பேயன் படுபேயன். வீடு கட்டுவதென்றால் பான் குறைந்த பேட்டுக்காணியள் எத்தனையோ இருக்க, விளைந்து தள்ளுகிற வயலைப் பழுதாக்கப்பார்க்கிறான் ’

“நான் என்ன கேக்கிறன் நீங்கள் உங்கட பாட்டிற்கு யோசித்துக்கொண்டு இருக்கிறியள் என்னப்பா நடந்தது?’’ இராசம்மா பொறுமை இழந்து கேட்டதும்தான் சரவணமுத்தர் சுய நினைவிற்கு வந்தார்.

“ பிள்ளையள் ஒத்துழைத்திருந்தால் கொத்தியடி வயலை எப்பவோ மீட்டிருக்கலாம். மூத்தவனுக்கு எழுதினன் வீத்தகாணி என்னத்துக்கு என்று எழுதினான் இரண்டாமவனுக்கு எழுதி வாம்... என்ன எழுதினான். ‘உங்களுக்கு என்ன விசரே? பென்சன் எடுத்திட்டு வயலோ செய்யப் போறியள்’ என்றெழுதினான். மூன்றாமவனுக்கும் எழுதினன் அவன் கடிதம் கிடைத்ததாக எழுதி வான். கொத்தியடி வயலைப்பற்றி ஒன்றுக் கூச்சுக்கூட வீட்டிலே என்ன பிள்ளையள்? இவர்களை உருவாக்க என்ன கஷ்டப்பட்டிருப்பம். பிள்ளைகளுக்காக ஒருநேர உணவைக்கூட வீட்டிருப்பம் இருந்த காணியள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருவனுக்காக வித்தம். பிள்ளையள் பிள்ளையள் என்று வாழ்ந்திட்டம். இப்ப அதுகள். “ சரவணமுத்தர் ஆத்திரத்தோடு பேசவ்வதை நிறுத்திவிட்டு முற்றத் தைப் பார்த்தார்.

மல்லிகா முற்றத்தைப் பெருக்கி அன்னிக் கொண்டிருந்தாள். மகனை அவர் கண்கொட்டா மல் சிறிது நேரம் பார்த்தார் ‘எப்படி ஊர்ந்து விட்டான்? இருபது வயதாகிறது, மூன்பு இராசம்மாவும் இப்படித்தான் இருந்தான் ’

“ஏன் பிள்ளைகளைக் கரித்துக்கொட்டுறி யன். நாங்க பெத்தம். பெத்த கடனுக்கு அது களை ஒவ்வொரு வழியில் விட்டிட்டம். அவங்கள் இப்ப எங்களைப் பார்க்காமலா இருக்கிறஞ்சன்? ஏதோ முடிந்ததைச் செய்யிருஞ்கன் தானே?”

இவற்றை அங்கீரி கூறிய போதிலும் மனதில் ஏக்கம் ஆழப்பதிந்து கிடந்தது.

‘பெத்து வளர்த்து ஆளாக்கி உலகத்தின் கிசைக்கொண்டு அனுப்பிவிட்டு, இங்கு நாங்க தவித்துப்போய்த் தனி மரங்களாக நிக்கிறம். எத்தனை வடிடங்கள், பிள்ளைகளைப் பார்த்து? படங்களில் பார்த்துப் பார்த்து கிருப்பியகை வகைத்து தவிர சேறேற்றக்கூடம்? தொட்டுப் பேசி அதுகளின்ற சுக்குக்கங்களில் பங்கு கொள்ள வழியற்று, கிழுகள் தங்கி விட்டம். முத்தவ னுக்கு நான்கு பிள்ளைகள். இரண்டாமவனுக்கு மூன்று மூன்றாமவனுக்கு ஒன்று. பொடிச்சிய ஞாக்கு இவ்விரண்டு பிள்ளைகள். இவ்வளவு பேரப் பிள்ளைகள் கிருந்தும், பாவம் செய்த பிறவி நான், ஒன்றைக்கூட ஆசைதீர அள்ளி அணைத்துக் கொஞ்சி மகிழ முடிய கொடுத்து வைக்கவில்லை, மடியில் போட்டு ஒரு பேரனைக்கூட சீராட்ட முடியவில்லை. அதுகளின்ற மழலைமொழிகளைக் கேட்க முடியவில்லை யந்திரங்களாக, மரக்கட்ட ணைகளாக ஈரமுறா. இங்கு உழைக்க முடியாதா? முத்தவன் கட்டாரில். இரண்டாமவன் டொக்டர் மூன்றாமவன் இஞ்சினியர்... இங்கு இருத்திருக்கலாம். நஞ்லாகழைழத்திருக்கலாம். அங்க பெஞ்சாதியும் புஞ்சனும் வேலைக்குப் போக அந்தக் குழந்தைகள் என்ன கஷ்டப்பட்டுக்குதுகளோ? எத்தனை பிள்ளைகளையும் பெத்து என்மடியில் போட்டுவிட்டுப்போயிருந்தால் அதுகளைக் குறையில்லா

லாமல் நான் வளர்ப்பதனே? இந்தப்பானியின் மடி அதுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. கொத்தியடி வயல் எனக்குத் தேவையில்லை. என் கைகளில் தூக்க, கார்பில் உதைக்க எலக்கு என் பேரப் பிள்ளைகள்தான் வேண்டும்' என்று அறைவேண்டும் போல இராசம்மாவிற்கு இருந்தது. அவள் மிகச் சிரமத்துடன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். அடியையிற்றிலிருந்து பெரும் குழற இடன் யாசத்தி கண்று மேமேமுந்தது.

நின்றால் அழுதுவிட நேரிடும்.

இராசம்மா அடுக்களைக்குள் நுழைந்து விட்டாள்.

சரவணமுத்தர் வாங்கிலிகுந்தபடி முற்றத் தில் கூட்டிய குப்பைகளை அள்ளிக்கொண்டிருக்கும் கூக்கூப் பார்த்தார். 'முந்நாள் சிறு பெண்ணைத் திரிந்தவள், எப்படி வளர்ந்துவிட்டாள். சீலாவை விட இவள் ஒளர்ச்சி அதிகம். சுரேந்திரன் நோன்று சல் தான். நித்திரைவிட்டு இப்பவும் எழுத்திருக்க மாட்டான்.'

மல்லிகா குப்பையை வீதியோரமாக் கொட்டிவிட்டு கைகளைக் கழுவியபின் அவர் அஜு கிள் ஒந்தாள்.

"அப்பா, இண்டைக்கு கொம்பியூற்றாக கிளாள் இருக்குது. மிகுதிப்பணம் கட்ட வேண்டும். கட்டின்தான் பிறக்கிக்கலுக்கு விடுவேன்."

அவள் தவர் அருகில் உந்த தயங்கி நிறை போதே ஏதோ காரணம் இருக்கும் என்பது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

"எவ்வளவு அம்மா?"

"நானுமறி ஐப்பது, அப்பா."

"பென்சன் வரவில்லை, மல்லிகா. இரண்டு நாள் பொறுத்துக் கட்டினால் என்ன?"

பெண்சன் பணம் நாட்டின் நிலவரம் கார
ணமாக ஒழுங்காக வருவதில்லை. இரண்டு மூன்று
மாதங்கள் சேர்த்து ஒன்றை வருவதுண்டு.

அவன் தயங்கி நின்றான். அவன் தன் காரி
யம் முடியுமட்டும் அவ்விடத்தைவிட்டு அசையப்
போவதில்லை

“அம்மாவிடம் இருக்கும். கேளம்மா சீட
உக்காச வைச்சிருப்பா. பெண்சன் வந்ததும்
கொடுத்து விடுகிறன்.”

அவள் புன்சிரிப்புடன் அடுக்களைக்குள்
நுழைந்தாள். தாயும் மகளும் வாக்குவாதப் படு
வது தெரிகிறது. வெல்லப்போவது மல்லிகாதான்.

முந்றத்து மாமரத்தில் குடியிருக்கும் அணிற்
பிள்ளை மீண்டும் கத்தத் தொடங்கியது அதன்
சத்தத்திற்கு எதிர் சத்தமிட்டவாறு இங்கெலு
அணில் கிளை தாவியது.

மல்லிகா இரண்டு தடவைகள் கல்விப்
பொதுத்தராதரப் பத்திர உயர்தரப் பரிட்சை
எடுத்திதந்தாள். எதிர்பார்த்தலாவு புன்ளிகள்
கிடைக்காது போனது. அதனால் பல்கலைக்கழகக்
கதவுகள் அவளுக்காகத் திறக்கவில்லை.

சித்தியடைந்தும் எதிர்பாஸ்ப்படுப் புள்ளி
கள் தவறியதால் பல்கலைக்கழகக் கதவுகளுக்கு
வெளியே ஏமாற்றத்துடன் நிற்கும் மாணவர்
கூட்டத்தில் அவளும் ஒருத்திபாகி வீட்டாள்.
ஓரிரு புன்ளிகள் மரணவரின் தலைசிறி எதிர்கால
வாழ்வையும் நிர்ணயித்தன.

‘படிப்பிற்கும் தொழிலிற்கும் ஏன்
இல்லைப்பு? திறனுடைய அணவருக்கும் கல்வி வழங்
குவது அரசின் கடமை. தொழில் வாய்ப்புகள்
இன்று உடகெங்கும் கிடைக்கின்றன. யாதும்

னாரே. யாவரும் கேளிர் என்றுகிவிட்டது. முத் தவன் கட்டாசில். இரண்டாமவன் டி.கே.யில் முன்றுமவன் பிரான்சில் நான்காமவன் கனடா வில் ஐந்தாமவன் மேற்கு ஜேர்மனியில். இவர்கள் யார்? எந்த நாட்டுப்பிரசைகள்? உலகப்பிரசைகள். சர்வதேசப்பாடகன் பாஸ்ராப்சன் சொன்ன மாதிரி, 'நான் அவைரிக்கனு? நமன் ஒரு யுதன், நீக்ஷோ, இத்தாலியன், ஆங்கிலேயன், ஸ்பெயின், ரஷ்யா, சினை, போலாந்து, கங்கேரி, கனடா எல்லா நாடும் என்னுடையது' என்றுகிவிட்டது.'

தங்கை பல்கலைக்கழகத்திற்கு எடுப்பதவில்லை என்றநிந்ததும் பிரான்சில் இருக்கும் முன்றுவது அண்ணன் மோகன் கடிதம் எழுதியிருந்தான்.

'... மல்லிகா கொம்பியூட்டர் படிக்கட்டும். இப்போது அதுக்குத் தான் எங்கும் வேலை எடுக்கலாம். பேசிக் படித்து டேற்று புறசெசுகிங் தெரிந்துகொண்டால் வண்டன் எக்ஸாம் எடுக்கலாம் பாஸ்பண்ணிவிட்டால் இங்கேயே நான் கூப்பிட்டுவிடுவேன் ''

கடிதம் கண்டதும் மல்லிகா கொம்பியூட்டர் கல்விக்குத் தயாராகிவிட்டான். இரசம்மா தனது மனக்குமுறை வார்த்தைகளில் கொட்டித் தீர்த்தான்.

"அவளையும் அங்க கூப்பிடப்போரூரோ? என்னாரும் வெளிநாட்டிற்குப் போகட்டும். நாங்க இரண்டு பேரும் பட்டமரங்களாக இங்க நிப்பம். அவீழ்த்துவிட்ட தெல்லிக்காய் முடை மாதிரி திக்கொன்றுக திதறிவிட்டது என் குடும்பம் உற்றம், சுற்றம் எதுவுமின்றி தனித்தனி குடும்பங்களாக வாழ்ந்து கொண்டு இது ஒது வாழ்வா? பணம் மட்டுந்தான் வாழ்க்கையா? இனி ஒரு

பிள்ளையையும் வெளிநாட்டிற்கு அனுப்ப மாட்டன். அதுகளை இங்க தான் வைச்சிருப்பன்.”

பனைவியை இரக்கத்தோடு பார்த்தார், சரவணமுத்தர். மனைவியின் மனதில் கொட்டிக் கிடைக்கும் கல்லைகளை அறியாதவர்கள்.

“அப்ப நாங்களும் போயிடுவம், இராசம்.”

“உங்களுக்கென்ன விசரா? நான் போலும் நீங்க வரமாட்டியள். பிறந்து வளர்ந்த இந்த மன்னைவிட்டு உங்களால் நகர முடியுமா? என்னேட புங்குடுதிலிலேயே ரெண்டு நாள் தங்கி நிற்க முடியாத நீங்கள், வெளிநாட்டில் வாழ்வியளோ? என்றாலும் முடியாது. வாழ்வோ சாவோ அது இந்த மன்னில் தான்.”

“அப்ப பிள்ளையளை ஏன் மறிக்கிறியள்?”

“எல்லாத்தையும் அனுப்பிப்போட்டு, நாங்க எங்களைக் கடைசி காலத்தில் பார்க்கிற துக்கு செத்தால் டெட்துப்போட்டு கொள்ளி வைக்கிறதுக்கு”

“எங்கட சுயநலத்திற்காக அதுகளை நாங்க தடுக்க முடியாது.”

“அது சுயநமீல்லைங்க... அதுகளின்ற கடமை. போன்றரப்பா செத்தபோது எல்லாப் பிள்ளையரும் வெளிநாட்டில். அதையாகச் செத்துக்கிடந்தார். மூன்று பிள்ளைகளை மலைபோவப் பெத்திருந்தும் ஒன்று கட அவர்கள் இறுதி ஊர்வலத்தில் இல்லை. நீங்கதான்.”

“அங்குமுக்குக் கோள்ளி வைத்தன். அந்தக் கட்டை வேகவில்லையா, இராசம்? வரமுடிய வில்லை. மன்னிக்கவும். பணம் அனுப்புகிறோம். அனுதாபங்கள் என்று எனக்கு அவர்கள் ரெலைக்ஸ் செய்தி அனுப்பியிருந்தான்கள்.”

அவள் அவரை கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“அவள்கள் வருவான்கள் என்று சுவத்தை நான்குநாள் கட்டிக்காத்து மணங்கிளம்பி கடை சியில் சுடலைக்கொண்டு போனியள். செத்த பிறகு கூட காக்க வைச்சிட்டான்கள். எனக்கோ உங்கழுக்கோஅப்படி நடக்கக்கூடாது. நான் முந்தினே நீங்களும் நீங்க முந்தினே. நானும்.. காக்க வைக்காதிங்க. அவள்கள் வருவான்கள் என்று காத்திருக்கவேண்டாம். என் பிள்ளைகளைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும் உடனை அலுவலை முடிச்சிட வேண்டும் ” அவள் கண்களைத் துடைத் துக் கொண்டாள்,

அவர் எதுவும் பேசவில்லை. மனைவி வார்த்தைகள் அவரை நெகிழிச் செய்து விட்டன. உண்மைதான் நான்கு நாட்கள் பொன்னரப் பாவின் சடலம் கட்டிக்காக்கப்பட்டது. காய்ந்து கருவாடாகிய பிறகு, பிள்ளைகள் வராத செய்தி கிடைத்தது. அந்த மனிதன் பிணமாகவும் காத்திருந்து, ஏமாற்றத்துடன் தீயின் வெந்து சங்கமமாகியது.

‘பொன்னரப்பாவீன் நெஞ்சு வெந்திகூடது’

பொன்னரப்பாவீன் பிள்ளைகள் அனுதாபம் தெரிவித்து அவருக்குத் தந்தியடித்திருந்தார்கள். இப்போது நினைத்தாலும் சிரிப்பு வருகிறது. யார் யாருக்கு அனுதாபம் தெரிவிப்பது?

பணம் அனுப்பியிருந்தார்கள், செத்த வீட்டுச் செலவிற்கு

“ ஐயாவின் செத்த வீட்டை வடிவாகச் செய்து விடுங்கள் ”

கடமையையும் பாசத்தையும் பணத்தால் வாங்கிவிட முடியுமா?

"...இயலுமென்றால் ஜயாவின் இறுதி ஊர்வலத்தை வீடியோ பிடிச்சு எங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கவும். அதையாவது நாங்கள் பார்த்து மகிழ்கிறோம்.."

வாங்கிள் அமர்ந்திருந்த சரவணமுத்தர் வாய்விட்டுக் கடகட வெசுச் சிரிப்பதற்குக் காரணம் தெவியசமல் அடுக்களைக்குள்ளிருந்த இராசம்மா வியப்புடன் நோக்கினால்

4

வடக்குத் தேற்காகப் போடப்பட்டிருந்த வாங்கிள், தென்புலம் நோக்கிப் பொன்னரப் பாவை வளர்த்தியிருந்தார்கள். தலைமாட்டில் ஒரு ஸ்ரூலின் மீது ஒற்றைக் குத்துவிளக்கு சுடரிடத்து. இரண்டு கால் பெருவிரல்களை மெல்லிய வேட்டி நாடாவால் டீணத்து, பழைய வெள்ளை வேட்டியொன்றினால் சடலத்தை மூடியிருந்தார்கள்.

வெண்தாடி நிறைந்த முகத்தில் மரணப்பயம் இருக்கவில்லை. மாருத ஏக்கத்தின் துயரசு அப்பியிருப்பதாகச் சரவணமுத்தர் என்னக்கொண்டார். நெற்றியில் திருநீறு நடுவில் சந்தனப் பொட்டுடன் விளங்கியது.

பொன்னரப்பா மரணமான செய்தினை அவருக்கு முதன்முதல் தெரிவித்தான் இரத்தினம். அவனுடைய வீட்டிற்கு அருகில் தான் அவரின் வீடு இருந்தது. அதிகாலையே எழுந்துவிடும் பொன்னப்பா, பத்துமணியாகியும் எழுந்திருக்காதல்தக

கண்ட இரத்தினம், ஏந்தேகத்துடன் அவர் வீடு
ஈற்குச் சென்றிருக்கிறார்.

போர்டிக்கோவில் போடப்பட்டிருந்த வாங்கில்
போன்றைப்பா கனது இறுதி மூச்சை விட்டிருந்தார்.
எப்போது இறந்தாரோ?

பொன்றைய்ப்பள்ளி மணைச் சுன்னில்வதி
ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்னரே காலமாகி
விட்டாள். அவரின் மூன்று ஆண்மக்களும் ஒருவர்
பின் ஒருவராக வெளிநாடுகளுக்கு வேலை தெடிக்
சென்றவிட்டார்கள். அவர்கள் உழைத்து அனுப்
பிய பணத்தில் மாளிகை மாதிரி வீட்டான்றைக்
சட்டிவிட்டு, ஆடப்பரமாகக் குடிபுகுந்த பீண்ணர்,
விட்டைப் பூட்டி திறப்பை மடியில் செருகிக்
கொண்டு, போர்டிக்கோ வாங்கில் காவல்காரனு
கப் பொன்றைய்ப்பா தங்கிவிட்டார்.

“பொடியஸ்களின்ற வீடு கவனமாகப் பாது
காத்துக் கொடுத்துவிட்டால் என் கடமை தீர்ந்
தது. எனக்கேண்ண குறை. மூன்று பீளையளும்
வெளிநாட்டில் நல்லா இருக்கிறார்கள். காசனுப்
புகிருங்கள் கெதியில் வந்திடுவான்கள்.”

இப்படித்தான் அவர் சரவணமுத்தகுக்கு
அடிக்கடி கூறுவார். அவர்கள் நன்பர்களாக
இரண்டது வாழந்தவர்கள் தூரத்து உறவு முறை
யில் ஈமத்தனாகள்.

அடிக்கடி சரவணமுத்தரைச் சந்திப்பதற்
காக வருவார்.

இருவரும் பலதையும் பத்தையும் பேசிக்
கோள்வார்கள். இறுதியில் அவர்களது பேச்சு
வெளிநாட்டிலிருக்கும் பின்னைகளில் வந்து ஆடியும்.

ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் பொன்ன
ரப்பா வலு மகிழ்வுடன் வீட்டிற்கு வந்த காட்சி
சரவணமுத்தருக்கு இங்றும் பசுமையாக நினைவி
விருக்கிறது மடியில் செருகிய ஒரு வெளிநாட்டு
ஏயமேயில் கவருடன் என்றுமில்லாத சந்தோசத்
நூடன் அவர் வந்தார்.

“சரவணை.. சரவணை..”

படலைசூத் திறக்கும்போதே அவர் குர
வில் ஒலித்த ஆனந்தமான அவசரத்தைச் சரவண
முத்தர் புரிந்து கொண்டார். பொன்னரங்பா
வேகமாக வந்து வாங்கில் அமர்ந்தார்.

“மகன் கடிதம் போட்டிருக்கிறான் போல
... அல்லது காச எக்கசீக்கமாக வந்திருக்குது
போல, வலு புழுகமாக வாறியன்.” என்றபடி
இராசம்மா முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

“வலு புழுந்தான் தங்கச்சி. முத்தவன்
கலியாணத்துக்கு ஒத்துக் கொண்டிட்டான்
ஒமென்டு எழுதிவிட்டான்.”

“கண்டாவிலிருக்கிற சிவபாலனே?”

“அவன் தான். அவன் வலு வெக்கறை
யன் என்று நினைச்சன் அவன் செய்திருக்கிற
வேலையைச் சொன்னால் உனக்குக் கோபம் வரும்.
சொல்லட்டோ ”

“சொல்லுங்கள் அண்ணை..”

“சரவணை நானும் நீயும் பிறந்த நாளிலிருந்து சிநேகிதர்கள். இனி நாங்க சம்பந்தியாகப் போறம்.”

அவரைகளை வீயப்பு பற்றிக்கொண்டது.
திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த முத்தவன் ஈஸ்வரி
எழுந்து உள்ளே சென்றதை இராசம்மா கவனி
யாமல் விடவில்லை.

“நீங்க என்ன சொல்லுறியள்? ”

“சிவபாலன் ஈஸ்வரிஷயக் கவியாணம் செய் யப்போருனும். அம்மான் ஒமேஷ்டால் கண்டா விற்கு அனுப்பி வைக்கட்டாம். சிவசத்தியமா சுவுணை, எனக்கு இதில் வலு சந்தோசம் நான் வளர்த்த பிள்ளை எனக்கு மழுமகளாக வாறுதிலை எனக்குச் சந்தோசம் எப்ப அனுப்புவது? ”

சரவணமுத்தர மனைவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். இராசம்மா திகைப்புடன் கணவனைப் பார்த்தான்.

“என்னென்னை, நினைச் சோனை முடியுற வீசயமே? மூன்று பிள்ளையளை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு அதுகளைப் பார்க்காமல் பறையா மல் நாங்க படுகிற சங்கடம். பொம்பிள்ளையள் ஊரோட் இருக்கட்டும் அன்னை அதுகளை ஊரோட் கட்டிக்கொடுத்து பார்க்க ஆசை. முத்தவன் காசனுப்பிக் கடிதமும் எழுதியிருக்கிறான். ஊரில் நல்லபொடியனுக்ப் பார்க்கச் சொல்லி. சின்ன உத்தியோகம் என்டாலும் இங்கினேக்க பார்த்தால் நல்லது ” இராசம்மா இவ்வளவை யும் நிறுத்தி நிறுத்தித் தயங்கித் தயங்கிச் சொல்லி முடித்தான்.

பொன்னரப்பாவின்முகத்தில் ஏமாற்றம் பரவத் தொடங்கியது.

“சிவபாலன் நல்ல பொடியன், பொன்னர் ”

“அவ்வளவு படிக்கவில்லை. கண்டாவில் இருக்கிறான். எப்படியோ என்பது தானே உன்ற தயக்கம்? ”

“சாதகம் போருந்த வேண்டும். சிதனம் வாதனம் சரிவர வேண்டும்.”

பொன்னரப்பா அவர்களை ஆழமாகப் பார்த்தார்.

“சீதனத்தைப்பற்றி இப்ப நான் கேட்ட ஞனே? இனி என்னத்துக்குச் சாதகம் வார்த்து.”

“ஸஸ்வரியை ஒரு வார்த்தை கேக்கவே ஞும்...”

“இனி என்னத்தைக் கேக்கிறது. தனக்குக் கலியாணம் பேசப்படுகிறது. கெடியில் திரும் ஞத்தை முடியுங்கோ என்று சிவபாலனுக்கு எழு தியவள், இந்தக்கலியாணத்தை வேண்டாமென் பாளோ? இதோ பார், சரவணை, சிவபாலனுக்கும் ஸஸ்வரிக்கும் இது எப்பவோ தொட்ட காதல். எங்களுக்குத் தான் தெரியாமல் இருந்திட்டுது செய்து வைப்பம். நந்தோசமாக வாழ்ந்திட்டுப்போகட்டு மென்...”

இராசம்மா அப்படியே இண்ணையில் நிலை தளர்ந்து குந்தி விட்டாள்.

‘எவ்வளவு பக்குவமாக வளர்த்தன். கண்ணுக்குள் எண்ணெய் விட்டுக்கொண்டு, பருந்து களிடமிருந்து காப்பதுபோலப் பாதுகாத்தன். எங்களை மிஞ்சி தன் எண்ணைப்படி மாப்பிள்ளை பிடிச் சிட்டாளே? புங்குடுதீவில் என்அண்ணற்ற மோன் கணகுவுக்குச் செய்து வைக்கவேணும் என்று நான் கணவு காண அவள் தன் எண்ணைப்படி நடந்திட்டாளே?’

இப்பொழுதே ஸஸ்வரியைக் கூப்பிட்டுத் தன் ஆத்திரம் திரும் வரை அறைய வேண்டும் என்ற ஆவேசம் எழுந்தது. அடக்கிக் கொச்சான்.

வெள்ளாம் தலைக்கு மேல் ஏறிவிட்டது.

“சரவணை என்ன சொல்லுறையும்?” என்று
போன்னப்பர் கேட்டார்.

“நான் என்ன சொல்ல இருக்குது. விதிப்
படி நடக்கட்டும்.” என்றார் விரக்தியுடன் சரவண
முத்தர்.

காதல் திருமணத்தை அவரால் அங்கீக
ரிக்க முடியவில்லை.

‘நான் பார்த்து நல்ல உத்தியோக மாப்பிள்
லோயாகச் செய்து வைத்திருப்பன். மூன்று பொடி
யள் உழைக்கிற உழைப்புக்கு டொக்டர், இங்கி
னியராகப் பார்த்திருக்கலாம். பேய்ப் பெட்டை,
ஈவறி விழுந்திட்டாள். எஸ் எஸ் சி கூட ஒழுங்கா
கப் பாஸ்பண்ணைத் தொடியன். அங்க என்ன
பெரிய வேலையா பார்க்கப் போருன். இலங்கை
யில் இந்தியாக்காரர் மாதிரி கண்டாவில் கூவி
வேலைதான் செய்வான். விரும்பிவிட்டாள். நல்லா
இருக்கட்டும்.’

எழுபத்தூதாயாயிரம் வரையில் செலவழித்து,
ஐப்பத்தூயிரம் வரையில் நடக போட்டு கண்டா
விற்கு அனுப்பி வைத்தனர். நான்கு வருடங்க
ளாகிவிட்டது இரண்டு குழந்தைகளுக்குத்
தாயாக ஈஸ்வரி.

‘மணவறையில் இருத்தி ரத்தம் பண்ணிக்
கொடுக்கிற பாக்கியங் எனக்குத் திடைக்கவில்லை’
என்ற ஆதங்கம் மறைய இராசம்மாவிற்கு
வெகுநாட்கள் எடுத்தது.

போன்னரப்பாவின் ஆசை வேறுவிதமாக
விடுந்தது.

இரண்டாவது மகனுக்காவது ஊரில்
வைத்துப் பெரிதாக உந்றார் உறவினரை அழைத்
தீத் திருமணத்தைச் செய்து பார்க்க விரும்பினார்.

பெண் பார்த்து முற்றுக்கிண்டு மங்குக்கு எழு
தினார்.

“...இப்ப உங்க நாடு இருக்கிற இருப்பில
நான் வரமுடியாது, வந்தால் மீண்டும் இங்க
வரமுடியாது. ஆதலால், போன்னை அழைத்துக்
கொண்டு இந்தியாவிற்கு வரவும். நானும் அங்கு
வருகிறேன். அங்கு தாலி கட்டலாம்.” என்று
பதில் வந்தது.

பொன்னரப்பானவ ஏமாற்றம் தழுவினு
லும், காட்டிக் கொள்ளவில்லை. பெண் வீட்டாரு
டன் இந்தியாவிற்குப் புறப்பட ஆயத்தமானார்.
திருமணத்திற்கு நாள் குறித்து மகனுக்கு அறிவிக்
பெப்பட்டது. இந்தியாவிற்குப் புறப்படுகிற
அன்று பொன்னரப்பாவிற்குக் கடுஞ்
சுகயீனம் வந்துவிட்டது. பெண் வீட்டார்
மட்டும் இந்தியாவிற்குச் சென்று பேண்ணை
மாப்பிள்ளையிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வந்தனர்.

இந்த ஏமாற்றத்தின் பின்னர் பொன்ன
ரப்பா மிகவும் சேர்ந்துவீட்டார்.

“என்ன வாழ்வதா சரவணை. உப்புச் சப்
பிள்ளாத வாழ்வு. அனுதைபோல இங்க இருந்து
கொண்டு.. இந்த வயதில் ஓரிடத்திலிருந்து வாங்
கிச் சாப்பிடக் கொடுத்து கைக்கவீல்லை. மருமக்க
வின்ற கைகளால் வாங்கிச் சாப்பிட முடிய
வில்லை. கடைகள் ஸ்ரீகளிலும் சிலவேளை நானே
கணம்சுகம் சாப்பிட என்ன விதி? சீச்சி என்று
யோச்சது. ஏதாகது வயோதிபர் யடத்தில் சேர்ந்த
திடலைப் போல இருக்குது. அதுவும் முடியவில்லை.
கட்டின வீட்டைப் பாதுகாக்க கேளும் வயோதி

பர்மடத்தில சேர்ந்தால் பிள்ளைகளுக்கும் கெளரவ மில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலை எவருக்கும் வரச் சூடாது ஒரு மகன் எனக்கு இருந்திருந்தால் அதா வது என்னேட இருந்திருக்கும்.''

'யாழிப்பாணத்தில எல்லா வீடுகளிலும் இத்தான் நிலைமை, பொன்னர். குழந்தைகளும் கிழுகளுந்தான் அதிகமாக வீடுகளில் இதுக்கு துகள். இருக்கிற குமதுகளும் இப்ப மணமக்களாக வெளிநாட்டிற்கு ஏற்றுமதி யாகுதுகள். கஷ்டசியாக யாழிப்பாணத்தில் எஞ் சப்போவது நாங்க தான். வீட்டிற்கு வீடு அனு தொல்லாகச் சாகப்போறம். கொள்ளி சைக்கப் பிள்ளைகள் இல்லை. நெய்ப்பந்தம் பிடிக்கப் பேரப் பிள்ளைகள் இல்லை பாசத்தோடு குரல் வைத்து ஆழுவதற்குப் பெண்பிள்ளைகள் இல்லை.'

அவர் கூறியவற்றை இராசம்மாவுடு கேட்க நேர்ந்தது. சிலகணங்கள் வீக்கித்து நின்றுவிட்டு நகர்ந்தாள்.

அவர் கூறியவாறு பொன்னரப்பாவிற்கு நிகழ்ந்துவிட்டது யாருமற்ற அனுதையாக அவர் இறந்துவிட்டார். இறப்புத் தழுவுகின்ற ஜேளையில் கூட ஒடு வாய் பால் வார்க்க எவருமில்லா மல் நெஞ்சு வறண்டு இறந்துவிட்டார்.

'சாகும்போது யாரை நினைத்தாரோ? எவரை அழைத்தாரோ?''

"ஆகவேண்டியதைக் கவனிப்பம்..." என்ற படி இரத்தினம் வந்தான்.

சரவணமுத்தர் வெளியில் வந்தார். முற றத்தில் இருந்த கதிகரையொன்றில் அமர்ந்தார். உள்ளே இராசம்மாவின் அழுகுரல் மட்டும் ஒலித் தது. இறந்துபோன தன்னிடு குழந்தைகளையும் என்னவீ அவள் மனங்களங்கி அழுதாள்.

“இரத்தினம், பொன்னரப்பாவின் பிள்ளைகளுக்கு அறிவிப்பம். யாழ்ப்பாஸத்திலிருந்து ரேவெச்ஸ் இப்ப எடுக்க முடியாது. வவுனியாவுக்குப் போய்த்தான் எடுக்க வேணும். ஆனால் அனுப்புறது. இப்ப வழிவழியெல்லாம் இறக்கி ஏத்தி செக்பண்ணிறதால் இளந்தாரிப் பொடியளை வவுனியாவுக்கு அனுப்ப முடியாது. மூலை வீட்டு நடராசா மாஸ்ரைத் தான் ஒருக்கா அனுப்ப வேண்டும். பொடியன்களினர் பதிலைப் பார்த்து விட்டுத் தான் முடிவெடுக்க வேணும்.” என்ற சரவணமுத்தரை இரத்தினம் அர்த்தத் தோடு பார்த்தான்.

“கிளாக்கர், உவங்கள் வருவாங்களோ?”
“வாருங்களோ இல்லையோ, நடிமடகடமை அறிவிக்கிறது. வாறதும் வராததும் அவங்களைப்பொறுத்தது”

சரவணமுத்தர் மடியில் கைவைத்து எதையோ எடுத்தார். வாயில் போடப் புகையிலைத் துண்டெடுக்கிறாக்கும் என இரத்தினம் எண்ணினான். ஆனால் அவர் ஒரு பேப்பர்த் துண்டைத்தான் எடுத்துப் பிரித்தார்.

“இந்தப் பேய் மனிசனின் கடைசி ஆசையைப் பார். தன்ர மரணஅறிவித்தலை எழுதி மடியில் வைச்சிருந்தபடி செதுதியுக்குதுபேப்பரில் போடவேண்டும்.” என்றபடி அந்தப் பேப்பர்த்துண்டை இரத்தினத்திடம் நீடியினார் அவன் அதனை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தான்.

“...வண் கிழக்காகச் சேர்ந்த கந்தவனம் பொன்னரப்பா காலமானார். அவர் மலையன் பெண்ணியர் காலஞ்சென்றதிரு திருமதி சிதம்பநப்

பிள்ளை கந்தவனம் தம்பதிகளின் சிரேட்ட புத்தி ரனுவார். காலங்கென்ற திருமதி வள்ளிப்பிள்ளையின் அண்புக் கணவருமாவார். சிவபாலன் (கன்டா), தவபாலன் (மேற்கு ஜோர்மனி), குணபாலன் (பிரான்ஸ்) ஆகியோரின் அன்புத் தந்தையும், கஸ்வரி (கன்டா), ஜெயராணி (மேற்கு ஜோர்மனி) ஆகியோரின் அண்புக்குரிய மாயங்கும், டெய்சி, சேபா, ரயமி, ஜில்லி, தருண், வருண், ஆகியோரின் அன்புப் பேரனுமாவார். அன்னூரின் ஈமக் கிரியைகள் கோம்பயன்மனன் மயானத்தில்.....

..... நடைபெறும். இவ்வறிநித்தலை உற்றூர் உறவினர் நண்பர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளவும்.

தகவல்:-

சரவணமுத்தரும் இரத்தினமும்.

இரத்தினத்தின் விழிகளிலிருந்து பொல பொலவெனக் கண்ணீர் வடிந்தது.

“என்னையும் தன்ற கட்டமையைச் செய்யச் சொல்லிவிட்டுது மனிசன். பொன்னரப்பா பெரிய மனிசன் தான்.”

சரவணமுத்தர் ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனித்தார்.

நான்கு நாட்கள் பொன்னரப்பா வாங்கில் தெற்குக்குத் தலைநீட்டிச் சடல்மாகக் கிடந்து காய்ந்து கருவாடாக...

எதிர்பார்த்தபடி பிள்ளையின் செய்திகள் வருத்தன.

கொள்ளிவைக்கும் பாக்கியம் பொன்னரப்பாவின் நண்பருங்குக் கிடைத்தது.

சாமிஅறையில் விளக்கேத்தி வணங்கிவிட்டு வெளித்தின்னையில் வந்து சற்று ஒய்வாக அமர்ந்தபோது, சரவணமுத்தர் வெளியே செல்வது தெரிந்தது. அவர் எங்கு செல்கிறார் என்பது இராசம்ஷாவிற்குத் தெரிந்த விசயம். சந்தி வாசிகசாலையில் நண்பர்களோடு சேர்ந்து சிறிது தேரம் சிட்டாடிவிட்டு ஒன்பது மணிக்குள் வந்துவிடுவார்.

அவரைத் திருமணம் செய்த காலத்திலிருந்து இன்று வரை அவள் ஈறியத்தக்கதாக அவரிடம் இரு குறைபாடுகளைத் தான் அவள் எண்டிருக்கிறார்கள் புகையிலை சாப்பிடுவதும், இடைக்கிடை சிட்டாடுவதும் தாம். அவை குறைபாடுகளாக அவருக்குத் தெரியவில்லை. அவளது தாம்பத்தியத்தில் அவரது இப்பழக்கங்களை ஒல் எதுவித பாறிப்பும் ஏற்படவில்லை.

குடித்து வெறிந்து மணிவீசுக்களை ஏசி அடிக்கும் ஆடவளர் அவள் அறியாதவள்ளவன். அவர்களோடு ஒப்பிடும்போது வீட்டையும் தன்னையும்பீன்னைகளையும் சுற்றிச் சுற்றிவரும் சரவணமுத்தர். எவ்வளவு சூயர்ந்தவர். கவியாணமான புதி தில் கந்தோரும் வீடுமாக எப்படியிருந்தாரோ அப்படித்தான் பெஞ்சன் பெற்றபீன்னரும் அவர் இருந்தார்.

அடுக்களையில் மல்லிகா இரவுச்சாப்பாடு செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தான். உள்ளே அறையில் மேசை முன் கடைசி மகள் சுளிலா படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மேசையில் சத்த

மெழுப்பாமல் வானினால் சினிமாப்பாட்டை ஒலித் துக் கொண்டிருந்தது. எது செய்யும்போதும் அவளுக்குப் பாட்டு வேண்டும்.

‘பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டு எப்படித்தான் படிக்கிறோ? படிப்பிலும் ஆள் விண்ணி. இம் மூறை ஒரே தடவையில் ஏ.எஸ் பாஸ் பண்ணி விடுவாள். யள்ளுக்காரி மாதிரி சக்கட்டையிலை. கெட்டிக்காரி. அண்ணமாருக்கு மருட்டி மருட்டிக் கடிதம் எழுதி உடேப்பு, அது இதெந்று நிறைய வருவித்துவிடுவாள்.’

“சுசி, அம்மாவுக்குக் கோப்பி போட்டுக் கொடு.” என்று அடுக்களைக்குள்ளிருந்து மல்லிகா குரல்தந்தாள். சுசிலா எழுந்து செல்வது தெரிந்தது. மத்தியானச் சமைப்பதுதான் இராசப்மாவின் பெரும் பனியாக இருந்தது. காலையும் இரவும் இநு பெண்களும் மாறி மாறி மூறை வைத்துச் சமைத்துவைத்து விடுவார்கள்.

‘ருசியாகச் சமைப்பதில் இரண்டாமவள் சுசி மக்கு. முத்தவள், சம்மா சொல்லக்கூடாது வாய்க்கு ருசியாக மணங்குண்டுதோடு, சமைப்பாள்.’

சுசிலா கோப்பி நிரம்பிய தம்ளரைத் தாய்க்கு அருகில் வைத்தாள்.

‘அப்பா, சந்திரன் அண்ணன்ற கடிதம் இரண்டு மாதமாக வரவில்லை.’ என்ற மகளை இராசப்மா நீமர்ந்து பார்த்தாள். எதுவும் கூறுமல்ல கோப்பித்தம்ஸரை முந்தாண்யால் சுற்றிப்பகுறித் தூக்கிக்கொண்டாள். எதுவும் மிகச் சூட்டுடன் குடிப்பது அன்ற விழுப்பம். ஒரு மிடறு அகுந்தி விட்டு, தம்ஸரை ரீப்போவில் எவத்துவிட்டு, எதி ரில் அபர்ரதிலூந்த மக்கீப் பார்த்தாள்.

“அவனுக்கு வேலை அதிசம், பிள்ளை... வண்டனில் அவன்தான் புற்றுநோய்க்கு ஸ்பெச லிஸ்ட்டாம்... இரவு பகலாக ஒரே வேலையாம். அதுதான் கடிதம் எழுத நேரம் அவனுக்குக் கிடைப்பதில்லை.”

“அண்ணியாவது எழுதிப் போட்டிருக்கலாம். முன்று கடிதங்கள் போட்டிட்டம். ஒன்றிற்கும் பதிவில்லை. ஆம்மா, சின்னக்கா மேற்கு ஜேர்மனியிலிருந்து கண்டாவிற்குப் போகப் போற தாக எழுதியிருந்தினம் இப்ப போயிருப்பி னாமோ?”

சுசிலாவின் இரண்டாவது வினா இராசம் மாவின் காதுகளில் விழுவில்லை. ‘அண்ணியாவது எழுதிப்போட்டிருக்கலாம்’ என்ற வார்த்தைகளே விசுவஞ்சபாகக் காதுகளில் மோதிச் சிதறின.

‘நீ போய்ப்படி பிள்ளை.’

சுசிலா எழுந்து சென்றதன் பின்னரும் அவள் கிளப்பிவிட்ட திணவுகள் உறங்க மறுத்தன.

முத்தவன் பார்த்திபனுக்குப் பின்னர் சந்திரன் பிறந்தபோது, ‘இக்குழந்தை பெண்ணைப் பிறந்திருக்கக்கூடாதா’ என்ற ஏக்கம் இராசம் மாவிடம் இயல்பாக ஏற்பட்டது. கொழு சொழுவனக் குண்டுடலுடன் அவன் கால கைகளை அசைத்துச் சிரித்தபோது, அந்த ஏக்கம் ஜூர்த்தமேயில்லாது மறைந்து போனது. பார்த்தி பன் தகப்பனின் செல்லப்பிள்ளையாக மாறிவிட, சந்திரன் தாயின் செல்லப்பிள்ளையாகிவிட்டான்.

சரவணமுத்தகரின் வீடு, கிராமாந்தர விவசாயக்குடும்பத்திற்கேயுரித்தான் மண் வீடு தான், மற்ற சுவர்களும் பனியேறலையால் வேயப்பட்ட

கூரையும் முற்றத்துத் தலைவாசலுமாக விளங்கி யது. இராசம்மாவின் புங்குடுதீவு வீட்டிலும் பார்க்க வசதியானதுதான்.

அந்த வீட்டைக் கலவீடாக அமைத்துக் கொள்ளும் ஆசை சரவணமுத்தருக்கு இருந்தாலும், சாதாரண கிளாக்கரால் அந்த இலட்சியத் தைச் சாதிக்க முடியவில்லை.

நந்திரனுக்கு இரண்டு வயது நடக்கும் போது தான் அச்சுப்பவம் நிகழ்ந்தது.

எவி பிடிப்பதற்காக கூரையில் புகுந்த சாரை, இலக்குத் தலை தொப்பென் குழந்தை படுத்திருந்த தொட்டிலினுள் விழுந்தது. இராசம்மா பார்த்துக்கொண்டிருக்க அது குழந்தை மேல் ஊர்ந்து நிலத்தில் விழுந்து மன்றதரையில் நெனிந்து ஒடி மறைந்தது.

இராசம்மா “வீல்” என அலறிவிட்டாள். குழந்தையும் பெரும் சத்தவிட்டு அழுகஸ் கிணற்றடியில் நின்றிருந்த சரவணமுத்தர் துஸ்ராஸாளியை அப்படியே அகரக்கிணற்றில் விட்டுவிட்டு ஒடி வந்தார்

இராசம்மா குழந்தையை அணைத்தபடி பயத்துடன் பதறுவது தெரிந்தது.

“நயினை நாகபூசனிதான் காப்பாற்றினேன். நல்லகாலம்.” என்று சரவணமுத்தர் நிம்மதி யடைந்தார்.

அதன் பின்னர் இராசம்மாவால் அந்த வீட்டில் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. கூரையில் எவிகள் ஓடினால், அணிற்பின்னோகள் தாவினால் திடுக்கிட்டு அண்ணர்ந்துபார்க்கத் தொடங்கினான்.

சரவணமுத்தருக்கு நிலைமை புரிந்தது.

கலவீடு கட்டித்தான் தீரவேண்டும்.

“நான்னென் செய்ய, இராசம். என்ற உழைப்பில் இதுவரை மிச்சம் பிடிச்சதென்று எது வுமின்ஸி. வயல்லால் வாற குத்தகைதான் சேமிப்பாக இருக்குது. இதைக் கொண்டு வீடு கட்ட முடியுமே? சின்ன வோன் ஒன்று வேணுமென்றால் எடுக்கலாம்...”

“ஒரு வீடாவது கல்லால் கட்டுவம். என்னுல என்ற குஞ்சுகளை வைச்சுக்கொண்டு இந்தக் குடிசையில் இருக்கமுடியாது. என்ற நங்கயளை வில்லுங்கோ. கானுட்டில் புங்குடிதீவுச் சிதனக் காணியை வில்லுங்கோ...”

“உன் கொப்பு சம்மதிக்கமாட்டார்.”

“அவர் ஒண்டும் சொல்ல மாட்டார். எங்களுக்கு ஏன் அந்தக்காணி. சிலநேரம் அண்ணார் எடுத்திட்டுக் காச தருவார். நாங்க என்ன சோக்குப் பண்ணவா காணியை விக்கிறும். வாழுறதுக்கு வீடு கட்டத்தானே?”

கடைசியில் வென்றது இராசம்மா தான். சரவணமுத்தர் தானும் ஓய்வுகிடைக்கும்போதெல்லாம் ஒரு கலியாளாக நின்று அந்த வீட்டிடக் கட்டினார். சிறிய வீடாகத் தொடங்கி அது சற்றுப் பெரிய வீடாக வளர்ந்துவிட்டது சிதறிப் போன மண்ணும்பான் மண்ணை நாளாந்தம் பக்குவமாகக் குவித்து வைத்தார். அசிகற்களைப் பொறுக்கி வைத்தார். சிந்திய சிமேந்தை அள்ளிக் கொடுத்தார். அவர் உழைப்போடு அந்த வீடு வளர்ந்து நின்றது.

அந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சியையும் சரவணமுத்தர் இரசித்து இரசித்து அவதானித்தார். பத்திரிப்பு மட்டம் முடிந்தபோது, அதன் மேல் ஏற்றினின்று இந்தஅறை எப்படியிருக்கும், அந்த ஹோல் எப்படியிருக்கும், சாமியறை எப்

படியிருக்கும் என மீணவிக்கு விபரிப்பார். நிலை
வைத்து, யன்னல் வெளிகளும் வைத்து வீடு
சுவர் மட்டத்திற்கு உயர்ந்தபோது ‘பார்த்தியா
எங்கட வீட்டை. இவி கூரை வேலை முடிந்தால்
சரி’ என்றார். கூரைவேலை முடிந்ததும் அவரைக்
குதூகலம் ஆட்கொண்டுவிட்டது.

இரவும் சுக்கும் ஒரு வருடமாக அவருக்கு
வீட்டின் நினைவு தான்,

குடிபுகுந்த அன்றிரவு, சரவணமுத்தர் புற
பாஸை ஹோலில் விரித்துவிட்டு சிமெந்துத் தகரை
யின் குளிரச்சியில் நிம்மதியாக உறங்கினார்.

உண்ணமயில் அந்த வீடு சந்திரனுக்காகத்
தான் கட்டப்பட்டது.

அனுநுக்காகவே அதனை விற்கவும் நேரஞ்
தது

சரவணமுத்தருக்குக் குடும்பக்கட்டுப்
பாட்டைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கவில்லை. இரா
சம்மானிற்கு வருடத்திற்கு ஒவ்வொன்றுக்கப் பெற்
கூலும் ‘எல்லாம் எங்கட கையிலேயே இருக்குது.
கடவுன் தந்த கொடை. ஒரு யிள்ளையக் கூடப்
பெத்தால் தான் என்ன? ஊத்திற கஞ்சியில்
அதுக்கும் ஊத்திவிட்டால் போகுது’ என்ற மனப்
போக்கு. வர்சம் பல்கியிபெருகுவது அவசியம் என
அவள் நம்பினார்.

பிள்ளைகள் அதிகரிக்க செலவுகள் அதிக
ரித்தன வீட்டுக்கடன் வேறு. கிளாக்கர் சுவன்
முத்தரால் சமாளிக்க முடியாது போனது. எப்ப
டியோ பிள்ளைகளைப் பட்டினி போடாமல் காப்
பாற்றி வந்தார்.

பார்த்திபன் கல்லிப்பொதுத்தராதரப்பத்
திருயர்தரப்பரிட்சையில் இருதூவைகளும் சித்தி

பெருது போக, இரண்டாவது மங்கநிரன் ஒரே
தடவையில் மருத்துவத் துறைக்கு எடுப்பட்டான்
தனது துயரங்கள், பட்ட கஷ்டங்கள் எல்
லாம் தீர்ந்துவிட்டதாகச் சரவணமுத்தூர் ஓரித்துப்
போனார்.

“என் மகன் டெஷ்டர்” என்ற என்னை
மீண்டும் அவரை திடம்பெற வைத்தது. எல்லாரிடமும்
குறிப் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டார்

“உணக்கென்ன குறையப்பா”

சந்திரன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக
திற்கு மகுத்துவப்படிப்பிற்குச் சென்றுன். மலை
போலச் செலவுகள் அதிகரித்தன.

ஒரு வகுடம் தாக்குப்பிடித்தார். முடிய
வில்லை. வீட்டின் பேரால் கடன் வாங்குவதைத்
தவிர வேறு மார்க்கமிருக்கவில்லை. வகுடாவகுடம்
செலவுகள் அதிகரிக்க தவணைப்பணம், பாட
நூல்கள், உடுப்புக்கள், கருவிகள். போற வாற
செலவுகள், கைச் செலவுகள் என சந்திரன் மாதாந்
தச் செலவுகளை அதிகரித்து வந்தான் வீட்டுநில
வரத்தை அவன் புரிந்து கொண்டதாகவில்லை. வீட்டின்
பேரால் கடன் வாங்கித் தான் தனக்கு
மாதாமாதம் பணம் அனுப்பப்படுகிறது என்பதை
அவன் உணரவில்லை சரவணமுத்தஞ்சும் அவனுக்கு
அறிவிக்கவில்லை.

“கஸ்டப்படாமல் படிக்கட்டும். முடிஞ்சு
வந்தால் ஒரு வரியத்தில் செலவழிச்சலைத் தேடி
விடலாம்.” என்று நம்பினார்.

நான்காவது வகுடம் சந்திரன் புதியதொரு
செலவு உண்டாக்கினான். பேராதனைப் பல்கலைக்
கழகத்திலிருந்து கண்டி ஆஸ்பத்திரிக்குப் பயிற்சிக்
குச் செல்வதற்கு ஒரு ஸ்கூட்டர் கேள்வுமேனை
நிர்ப்பந்தித்தான்.

“டாக்குத்தர் படிப்பென்றால் இல்லோ? வாங்கிக் கொடுங்கோ. இன்னும் ஒரு வரியம் தானே?” என்று இராசம்மா ஒத்துப்பாடியதால் சந்திரன் வெற்றியடைய நேர்ந்தது.

வீடு மறுபடி ஈடு வைக்கப்பட்டது. சந்திரனின் படிப்பு முடியும்போது, வீட்டின் கடனும் உச்சத்திற்கு எட்டியிருந்தது.

இராசம்மா இப்போது மாலைக் கருவில் திண்ணையிலிருந்து நினைத்துப் பார்க்கிறான்:

‘படிப்பு முடிந்துவிட்டது. இனிஎன்ன, தமிழ் உழைத்துத் தருவான். வீட்டுக் கடனெல்லாத்தையும் அடைச்சிட்டு, கொஞ்சக் காலத்திற்கு நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்று நினைச்சம். படிப்பு முடியுறவுக்கு முந்தியே எத்தனையிடங்களிலிருந்து அனைக்குக் கலியானம் பேசி வந்தார்கள். வீடு வாசல், காணி, வயல், தோட்டம், நங்கைநட்டு, டோஙேசு என்று வந்தனம். இப்ப என்ன அவசரம், மூத்தவன் இருக்கிறான். மூன்று நான்கு வரியம் டோசட்டுபேன் என்றம் பாவி, பாவி... சுயநல்காரா.’

இராசம்மாவின் இதயம் ஒமீட்டது

சந்திரனின் ஒரு மாதச் சம்பளத்தைக்கூட கூன் கை நீட்டி வாங்கி அனுபவிக்கவில்லை. எவ்வாருடைய கணவுகளையும், கற்பனைகளையும் அன்றி மிதித்துத் துவங்கம் செய்துவிட்டான்.

தன்னுடன் படித்த ஒருத்திய அவன் எவ்வுக்கும், தெரியாமல் பதிவுத்திருமணம் செய்து கோள்ள இருக்கிற செய்தியை அவர்கள் அறிய நேர்ந்தபோது, அந்தக் குடும்பத்தின் அடித்தளமே ஆட்டங்களுடையது. சரவணமுத்தர் இந்துபோய் அப்படியே அமர்ந்துவிட்டார்.

அவரது எண்ணங்கள் சரிந்து நொறுங்கின. இரா
சங்மா பெருங்குசலில் அழுது தன் துயரத்தை
ஆற்றப் பார்த்தாள்.

“கஷ்டம் தெரியாமல் வளர்த்திட்டன்.
வீட்டுக்கஷ்டம் தெரியாமல் வளர்த்திட்டன்.”
என்று அவர் தங்கைத்தானே தேற்றிக்கொள்ளப்
பார்த்தார்.

ஆஸ்பத்திரியிலிருத்து சந்திரன் திரும்பி
வந்தான். வீட்டின் சூழ்நிலையை அவன் புரிந்து
கொண்டான்.

சரவணமுத்தர் வெனு அமைதியாகக் கோட்டார்.

“நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதானு?”

“என்னத்தைச் சொல்லுறியள்?”

“நீ ஒரு பெண்ணைப் பதீவுத்திருங்கணம்
செய்ய இருப்பதை ...”

அவன் அதற்கு இவ்வளவு பயமின்றித் திட
மாகப் பாலில் சொல்க்கான்னன் எவ்வும் எதிர்பார்க்க
வில்லை.

“அவர்கள் பகுதியில் எங்களோட சம்பந்தம் வைக்க விருப்பயில்லை. என்ன செய்யிறது,
அப்பா.”

சரவணமுத்தர் எழுந்து நின்றார். தன்
பலங்கொண்ட மட்டும் ஒங்கி அவன் கண்ணத்
இல் அறைந்தார்.

“போடா வெளியில் இனி உனக்கும் எங்களுக்கும் எந்த உறவுயில்லை. என் கண்ணில்
முழிக்காதது.”

‘அவன் இப்படி ஒருநிலைமையை எதிர்பார்த்துத் தான் இருந்தான். உடனே போய்
விட்டான். தாய்...பெத்து வளர்த்து ஆளாக்கி
மனிசனுக்கிய தாய்தகப்பண் மறந்து, கூடப்பிறந்த
கோதரங்களை மறந்து. நெற்றுவந்த ஒருத்திக்குப்

பின்னாலே போன அந்தச் சூழலே

இப்போ நினைத்தாலும் இராசம்மாவின்
அடிவயிறு பற்றி எரிந்தது.

6

விடிந்து வெகு நேரமாகியும் படுக்கையை
விட்டு எழாது சரவணமுத்தர் வாங்கில் படுத்தி
ருந்தார் பனிப்புகாரில் மூற்றும் தண்ணென்க
குளிர்ந்திருக்கத்து. இரண்டு அறைகளும் குசினா
யும் விருந்தையும் கொண்ட அந்த வீட்டின்
முன் இடப்பட்ட தலைவாசல் அவருக்குப் பிரிய
மான வசிப்பிடமாக விளங்கியது.

சந்திரனின் படிப்புடன் கைகழுவிப்போன
அவர் மாளிகை மீண்டும் வரப்போவதில்லை.
வியர்வையைச்சிந்தி அவர் கட்டி ஆஸ்தியுடன்
வாழ்ந்த அந்த வீடு இனி அவருக்குக்கிடைக்
காது. அகனை அறவிலைக்கு விற்றுக் கடன்களைத்
தீர்த்தபின், எஞ்சியிருந்த வெறுங்காணியோன்
நில் இச்சிறிய வீட்டைக்கட்டிக்கொண்டு குடு
வந்தனர்.

இந்த வீட்டை அவர் விரும்பிக்கட்ட
வில்லை. ஏதோ பிள்ளைகளுடன், நிம்மதியாக
வாழக்கட்டினார்.

'�தோ அப்பள்ளி முதுசக்காணிகள் ஒன்றி
ரண்டு இருந்ததால் கெளரவமாக வாடகை வீடுகளில்
குடியிருக்காயல் தப்பினன். இப்ப மிஞ்சியில்
ஆக்கிரது பனங்காணி ஒன்றும் இந்தக் குடியிருக்கிற
இரண்டு பரப்புந்தான். ஒவ்வொரு பரப்பாக

மஸ்லிகாவுக்கும் சுசிலாவுக்கும் கொடுத்துவிட்டு, பனங்காணியில் ஒரு பக்கமாக ஒரு குடிசையைப் போட்டுக்கொண்டு போய்விட வேண்டியதுதான்.”

இராசம்மா எழுந்து வருவது தெரிந்தது. அவள் தலைவாசலுக்கு வந்து அவர் கால்மாட்டில் அமர்ந்தான்.

“என்னப்பா, இன்னமும் எழுபவில்லை.”

“சும்மா படுத்திருந்தன் சமியான பணி கண்டியோ?”

அவர் கால்களில் அவற்றைப் பிடித்துவிடு மாப்போல அவள் வலத்தரத்தை வைத்தாள்.

“கொத்தியடி வயலை மறந்துவிடுங்கோ. ஆனால்பட்ட மாளிகை போன்ற வீடே கைவிட இப்போன்போது கலங்காத நீங்கள், இந்த வய லுக்காக.”

அவர் மனைவியை ஆழமாகப் பார்த்தார்.

“இரத்தினம் வயலை வாங்கும்போது, வட்டியோடு தந்தான் திருப்பித் தாறன் எண்டவன் அவன் பேச்சு மாறிப்போட்டான். அதுதான் கல்லை.”

“இப்ப இரத்தினம் தாறன் எண்டு சொன்னால் வாங்கிவிடுவியனோ?”

அவர் கால்களை இழுத்துக் கொண்டார். மனைவியின் கேள்வி அவரைத் தாக்கிவிட்டது உண்மைதான்.

‘வேலை வெட்டியில்லாமல் திரிந்த முத்தவன் பார்த்திபனை சவுதிக்கு அனுப்புவதற் காகத் தான் கொத்தியடி வயல் விற்கப்பட்டது. அன்ன சவுதியில் இன்றகொன்றின்றர் ஒட்டவிலே நல்ல வேலையிலிருக்கிறான். ஆறு

வரீயமாகுது. மாதாமாதம் ஆரம்பத்தில் மூவா
யிரம் வரையில் அனுப்பிவந்தான். பின்னர்
குறைந்து பேசன்து. சும்மாசோல்லக்கூடாது,
மூன்றாவது மகனை பிராண்சிற்கு அனுப்ப ஜம்பதி
ஞயிரம் வரை அவன்தான் செலவு செய்தான்.
சாஸ்வரியைக் கண்டாவிற்கு அனுப்பி பொன்ன
ரப்பாண்ண மகனுக்குத் திருமணங்கெய்து வைக்
வும் அவன் தான் காசு அனுப்பியவன் கொத்
யடி வயலை மீட்க ஏனை அவன் எதுவும் செய்ய
வில்லை.' என இராசம்மா எண்ணிக்கொண்
டாள்

"முத்தவன் என்ன செய்வான்? அவன்
ஒருத்தன் தான் எங்கட பிரச்சினையில் கை
கொடுக்கிறவன். எவ்வளவேவா செய்திட்டான்.
இப்ப அவனுக்கும் குடும்பம் மனைவி பிள்ளை
கள் என்று ஆகிவிட்டது. இனியும் அவனை நாங்கள்
எதிர்பார்க்கக்கூடாது." என்றால் இராசம்மா.
மனைவி சொல்வது சரியாகப்பட்டது. அவர்
மீண்டும் படுக்கையில் காய்ந்து கொண்டார்.

'சந்திரனைச் செய்துக்கூடுக் கிடைத்த ஏமாற்
றத்தைப் பார்த்திபன். தான் ஓரளவு தீர்த்
தாக். அவர் பேசி ஒழுங்குபடுத்திய பெண்ணைக்
கலியாணம் செய்துகொண்டு, வெளிநாட்டிற்குச்
கென்றான். நல்லதொரு மருக்கள் கிடைத்த
யகிழ்ச்சி இருவகுக்கும். 'டோனெசனைக்' க்
கிடைத்த பணம் ஒரு இலட்சம் இரண்டாவது
மகள் தவமலரின் திருமணத்திற்குக் கைகொடுத்
தது'

'மல்லிகாவுக்கும் வயதாகிறது அவளின்ர
அலுவலையும் ஒரு மாதிரி முடித்துவிட்டால்
நிம்மதி.'

“ அவளை அங்க கூப்பிடப்போறதாக உன் முன்றுவது மகன் எழுதியிருந்தான். அவரும் ஏதோ கொய்பியூட்டர் வகுப்பிற்குப் போகிறேன்.”

அவசரமாக இராசம்மா குறுக்கிட்டாள்: “இப்ப என்னேட இருக்கிற பெட்டையளை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பவும் மாட்டன். வெளி நாட்டில வேலை செய்யிறவைக்குக் கட்டிக்கொடுக் கவும் மாட்டன். அதுகளின்ற பின்னையளையாவது தூக்கி வளர்க்கிற பாக்கியம் இந்தப் பாலிக்குக் கிடைக்கட்டும்.” அவள் தன் சிற்ற விழிகளை முந்தாண்யான் துடைத்துக்கொண்டாள்.

மணவியின் இதயத்தில் உழலும் வேத ணைய அவர் உணராமலில்லை. அவருக்கு மட்டும் தன் பேரப்பிள்ளைகளைத் தூக்கிக் கொஞ்சி மழியவேண்டும் என்ற தவிப்பு இல்லையா?

உறவுகள் திக் கிற்கொன்றாகச் சிதறிவிட்டன. யாழிப்பானை மன்னைக் கட்டுக்குடிப்ப வாழ்வு வெளிநாட்டுட்டயணங்களால் சிராலைந்து போய் விட்டது பழங்குருவர்கள் யாழிட்டானை வீடுகளில் ஒலிப்பது ஒரைந்து கருகிறது.

மல்லிகா கொண்டுவெந்து தற்க தேனீஸரப் பேற்றோர் வாங்கிப் பறுகினர்.

“இன்னைக்கு வகுப்பிற்குதா?” என்று அவர் மகளைக் கேட்டார்.

“இல்லை...” என்றாள் மல்லிகா: “ஏன் அப்பா?”

‘ இடைக்கு மணம் டங்கு போடுகி ருன். ஆட்டிறைக்கி வாங்க.’

‘ நான் சமமக்கவா?’

“இல்லை... வகுப்பில்லாவிட்டால் ஆறு
மூர் வடிவாய்ச் சாப்படுவாய் என்றுதான்.”

அவள் சிரித்துக்கொண்டு சென்றபின் அவர்
மனைவியைப் பார்த்தார்.

“நீ எங்கயாவது மஸ்லிகாவுக்கு மாப்பிள்ளை
பார்த்து வைச்சிருக்கிறோயா?”

வாசலில் ஒரு மேட்டார் சயிக்கில் உறு
மியபடி வந்து நின்றது. புதிய யப்பானியத் தயா
ரிப்பு என்பது அதன் பளபளப்பிலிருந்து தெரிந்
தது.

படலையைத் திறந்து கொண்டு வருபவனை
இராசம்மா அடையாளம் கண்டு கொண்டாள்.
அவள் முகம் மகிழ்ச்சியால் மஸர்ந்தது.

“உன் கொண்ணற்ற மகன் போல இருக்குது...”

“ஓமொம் கனகரத்தினம் தான். நல்லா
வளர்ந்திட்டான் மேட்டார் சயிக்கிலும்
வாங்கியிருக்கிறுன் போல இருக்குது. வா, தம்பி,
வா...”

இராசம்மா எழுந்து மூற்றத்துக்கு வந்தாள்.
அவனை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் செல்லுக்
விருப்புடன் முன் நடந்தாள்.

அவன் சற்றுத் தயங்கி தீங்குஞ். நடுத்தர
உயரம்: கட்டுமஸ்தான உடல் வாகு; மங்க
லான நிறம். தடித்த மீசை. ஸோங்ஸ் சேர்ட்.
சமுத்திஸ் ஒரு மெல்லிய செயின்.

“மாங்காவிடம் கணத்துவிட்டு வாறன்
மாமி...” என்றபடி தலைவாசலுக்குள் பிரவே
சிக்க, சரவணமுத்தர் வாங்கிவிழுந்து எழுந்து
அழர்ந்தார். அவன் அவர்காலகளைக்குனிந்து
தொட்டபோது, ‘நல்லா இரு தம்பி’ என்று
ஆசிரவதித்தார். அவன் வளர்ந்திருக்கிறான்.

ஆனால் புங்குடுதீவு மன்னிற்குரிய பண்பு அற்றுப் போய்விட வில்லை.

அவன் தலைவாசலில் இடப்பட்டிருந்த கதி ரையோன்றில் அமர்ந்து கொண்டான் முற்றத் தில் நின்றிருந்த இராசம்மாவும் உள்ளே வந்து வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டார். அடுக்கனோக் குள்ளிருந்த மல்லிகாவுட் சுசிலாவும் எட்டிப்பார்த் துவிட்டுத் தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொண்ட வார்.

“வீட்டில் எல்லாரும் சுகமோ?”

“எல்லாரும் சுகம், மாயி. அம்மாவுக்குத் தான் பனிக்கு வாற இழுப்பு இப்பவும் இருக்குது. தங்கச்சிக்கும் கலியாணம் பேசி முற்றுக் கிப்போட்டம் என்கேட படிப்பிக்கிற பொடியன் நல்ல பையன்.”

“சந்தோசம்.” என்றார் சரவணமுத்தர்: “தம்பி இப்ப எங்க படிப்பிக்கிறுய்?”

“வேலைண சரஸ்வதி வித்தியாலத்தில் மாமா.”

“நெயினிங் முடிஞ்சுதோ?”

“ஓமோம்.” என்று கனகு சிரித்தான்.

“புங்குடுதீவிலிருந்து காலை ம வெளிக்கிட்டு வாற்றியோ?”

“அப்புவுக்கு எப்பவும் மாயியின்ற எல்லைந்தான். தங்கச்சியைப் போய்ப்பார்த்துவிட்டு வா. ராத்துரி கெட்ட கணவுகள் கண்டன் என்கு காலைமயே துரத்திவிட்டார்.”

இராசம்மா நெகிழ்ந்து போனான். அவன் உள்ளம் மனத்திற்குள் ‘அண்ணை’ என்று கூறிக் கொண்டது..

சரவணமுத்தர் கனகரத்தினத்தை நியிர்ந்து நோக்கினார். அப்போது ஜெம்ருடன் மல்லிகா

வந்தாள். ரேயினை அவன் முன் நீட்டியபடி கேட்டாள்: “ஏன் மச்சான், வெளிநாட்டுக்குப் போகலாமே? போகவில்லையே?”

அவன் தம்னரை ரயில் இருந்து எடுத்தபடி, அவனை ஏறிட்டுப்பார்த்தான்.

‘இந்தக்காலத்துப் பெட்டையவின்ற துணிச் சலைப் பார். என்ன துணிச்சலாக அதுவும் எங்களுக்கு முன் வெட்டக்கூல்லாமல் மச்சானுடன் கதைக்கிறோன். முன்பு இவர் ஊருக்கு வந்தபோது எதிரில் வரவே எனக்கு உயிர் போய்விடும். வலு முன்னேற்றம் தான்.’ என்று இராசம்மா என்னிக் கொண்டாள்.

“ஏன் மல்லிகா வெளிநாட்டிற்குப் போகவேண்டும்?”

அவன் கேள்வி மல்லிகாவைச் சுற்றுத் திக்கு முக்காட்டுவத்துளிட்டது.

“நல்லா உழைக்கலாம்... பணம் சேர்க்கலாம்.” என்றால் தட்டுத்துமோறி.

“பணம் மட்டுந்தான் வாழ்க்கை என்று நான் நினைக்கவில்லை.”

சரவணமுதிர்ரா வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தார்.

“அப்ப?...”

‘பணத்தை இங்கு உழைக்கலாம் நான் நெயிள்ரீசர் தான். அந்தத் தொழிலோடு திருப்தி கண்ணடிருக்கிறஞ். தோட்டம் செய்யிறங் ரியுசன் கொடுக்கிறஞ். மேலதிக வருமானம் எனக்குக் கிடைக்கிறது. அதுபோதும். இந்த மண்ணில் வாழ்கிற நிம்மதி எங்கும் வராது, மல்லிகா. என் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வரும் போது நான் பழகிய இடங்கள் இருடறங்களும் கடல் விரிந்து கிடக்க

நடுவே நீண்டு கிடக்கும் தார்வீதியில் வரும் போது உள்ளத்தில் ஏற்படும் உவகை வெளிநாட்டில் வருமா? தாய் தகப்பனேட சோதரங்களோட பேசி மலிழ்ந்து, நண்பர்களோட மதகுகளில் இருந்து பேசிச்சிரித்து... இதெல்லாம் வெளி நாட்டில் கிடைக்குமா?"

சரவணமுத்தர் மீண்டும் ஒரு தடவை நிமிர் ந்து உட்கார்ந்தார். 'நன் நினைச்சிருக்கிற மாதிரி கனகு விளையாட்டுப் பிள்ளையல்ல'

மஸ்லிகாவின் முகம் சிவந்து சிட்டது. 'மச் சானிடம் வரார்த்தைகளில் தோற்கிறேன்' என்பதால்.

"அப்ப வெளிநாட்டிற்குப் போனவையெல்லாம் விசரரே?"

"அப்படி நான் சொல்லவில்லை. இரண்டு காரணங்களுக்காக இளைஞர்கள் வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றனர் ஒன்று இந்த நாட்டில் இன்று நிகழ்ச்சின்ற இராணுவ நடவடிக்கைகள்... வன்செயல்கள் இளைஞர்களின் உயிர்களுக்கு பாதுகாப்பாக விகிலை என்பது மற்றயது இங்கு தகுந்த தொழில் கிடைக்க மல் உழைப்பினைத் தேடிச் சென்றனர் இது இரண்டும் ஏற்கக் கூடியகாரணங்கள் தான். ஆனால் என் மச்சான் டொக்டர் சந்திரன் ஏன் வெளிநாட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும்? என் மச்சான் இஞ்சினியர் மோன் ஏன் வெளிநாட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும்? இவர்களுக்கு இங்கு தொழில் இல்லையா? இது இவர்கள் இந்த என்னிற்குச் செய்கிற துரோகம்."

"சம்பளம் காணுது, வெளிநாட்டிற்குப் போயினம். அங்க எடுக்கிற சம்பளம் இங்க எடுக்கலாமோ?" என்ற மஸ்லிகாவை கனகரத்

தினம் ஆழமாகப்பார்த்தான். அவன் எழில் விழி கள் ஏமாற்றத்தால், கோல்வீயால் கங்கிசி சிவப் பதை அவன் காணநேர்ந்தது. அவன் தலை குரலை மென்மையாக்கிக்கொண்டான்.

“இதோ பார், மன்னி. ஒரளவுக்குத் தான் பணந்தேவை. மனிசனுக்கு அத்தியாவசியமானவற் றைப்பேறப் பணந்தேவை. அதுக்கு மேல் என்னத்துக்கு?”

“அப்ப நீங்கள் வேளிநாட்டுப்புற போக மாட்டியன்?”

“நிச்சயமாகப் போகமாட்டன்.”

“வீடு வாசன்... ரிவி... டெக் கார் இத்தகைய வசதிகளை இங்கிருந்தால் பேற முடியுமா?”

கனகரத்தினால் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

இவற்றைப் பேற வேளிநாட்டிற்கா போக வேண்டும்? எனக்கு நல்ல வசதியானவீடு இருக்கிறது. ரிவி இருபத்தி மூன்று இஞ்சிளில் கலர் வாங்கி ணத்திருக்கிறன். டெக் இருக்கிறது. இப்ப கொண்டா மோட்டச் சயிக்கில் இருக்கிறது. இன்னும் சில நாளில் கார் வாங்க மாட்டேன் என்பது என்ன நிச்சயம்?”

அவன் வாயடைத்துப் போனான். சரவண முத்தர் கலகலவெனப் பெருங்குரவில் நகைத்தார்.

“என் வீட்டில் எவ்வளமே வேளிநாட்டுப் பயித்தியங்கள்” என்றார்.

கனகரத்தினம் அன்று மதியம் மாமா வீட்டில் தான் உணவருந்தினான் அவன் அடிக்கடியால்விகாவுடன் பேச விழைவதை இராசம்மா அவதானிக்கத் தவறவில்லை மனதிற்குள் இனந்தெரியாத குதூகலம் ஏற்பட்டது அன்று பிற்பகலில் அவன் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

இரவு படுக்கைக்குப் போகும் போது இரா
சம்மா மல்விகாவிடம் மெதுவாகக் கேட்டான்:
“ஏன் மில்லிகா, கனகு நல்ல பையன் என்ன?”
மல்விகாவின் பதில் வெடுக்கென் அழமந்.
திரு

“உங்களுக்கென்ன விசரா, அம்மா. அவர்
ஒருறைனின் ரீச்சர். என்ற அண்ணென்மார் இருக்
கிற ஸ்ரேந்றசுக்கு அப்படியொரு எண்ணத்தை
மனதில் வைச்சிருக்கவேண்டாம். சொல்லிப்
போட்டன்.”

இராசம்மாவின் மலர்ந்த இதயம் பட்ட
டென வாடியது.

7

வாய்க்கள் அதக்கியிருந்த தாயடிப் புகை
யிலை, மிக இதமாகச் சாற்றைச் சுரந்தது.
விளாக்கர் சரவணமுத்தர் புகையிலைச் சாற்றினை
இருவிதமான போதை மயக்கத்துடன் சுவைத்த
படி வாங்கில் அமர்ந்திருந்தார். அளவோடு புகை
போடப்பட்டு, ஒராண்டு பாடத்தில் இருப்பிருந்த
புகையிலை. வெற்றிலைக்கடை சிவசம்பார் விளாக்க
ரைக் கண்டறும். புகையிலைச் சிப்ச் சாக்கினை
எடுத்து விரித்தார். அப்போதே அப்புகையிலையின்
குணம், மனம், காரம் அவருக்குப் புரிந்துவிட-
தது.

‘என்ன சிவசம்பார், உடு வெள்ளடிவாலன்
போல இருக்குது. அப்படியொரு மனம் முக்கி

லேறுது சாக்கைவிரிக்கவே வாயில் எச்சில் சுரந்
திட்டுது.”

சிவசம்பர் அவற்றப்பார்த்துச் சிரித்தார்,
அச்சிரிப்பில் ஒரு பெருமிதம் சிலிர்த்தது: “தாகு
கந்தையர்-தான் தீர்த்துத் தந்தவர். பாடமா
அப்படிமே எடுத்திட்டன். விலையைக் கேட்டா
சிசுசத்தியா ஏங்கிப் போவியன். பொன் தான்.
ஒரு முழு நீளம்... வீரிச்சால் உண்மையாக
கிளாக்கர், வாழையிலைதான். அவ்வளவு அகலம்
கண்டியளோ. தாவடித் தமபிப்பில்லீரியின்ர இந்
தப்பாடத்தில கண்பேர் கண் வைச்சிருந்திருக்கி
னம். விலை கொஞ்சம் கூடத்தான். பார்த்தும்
பாராமல் வேண்டியிட்டன்.”

புகையிலையின் சொற்றுமொறுப்புத் தெரியா
மல் இந்ப்பதற்காகச் சிவசம்பர் அளவாகத்தண்
ணீர் தெளித்திருந்தார் பக்ஞுவாக ஒரு புகை
யிலையைத் தேர்ந்தெடுத்து அளவாக விரித்துக்
காட்டிவிட்டு, குருத்தோலைப் பிணையளோடு கிள்
ளிபெடுத்தார் மடித்து சுற்றி அவரிடம்
கொடுத்துவிட்டு. குருத்தோலைப் பிணைப்போடு
தங்கிவிட்ட ஒருவராய் புகையிலையை, முடச்சு
நீக்கி எடுத்துக் கொடுத்தார். சரவணமுத்தர்
ஆவலோடு அதனைவங்கி வாயில் அதக்கிக்
கொண்டார் கடோச வாயில் அதக்கிக்
கொண்ட சிறு குழந்தை ஒன்றின் மலிழ்ச்சி
கலந்து பூரிப்பி அவரின் முகத்தில் தெரிந்தது

“ப்ராக்கடா ,சிவம்பு உதுக்கு ஏவ்வளவும்
கொடுக்கலாம் ”

அந்தப் புகையிலையை வாங்கி வந்ததிலி
ருந்து நங்கைந்து தடவை, கிள்ளி வாயில்
இட்டுக் கொண்டை இராசம்மா கவனியாயல்
தூங்கை

“அப்படி என்னப்பா, அதில் கிடக்குது?”
என்று அடக்கமுடியாமல் கேட்டும் வைத்தாள்.

“அதில் இருக்கிற சுவை உனக்கென்ன நூரியும்.”

“எல்லா மனிசரிலும் ஒவ்வொரு கெட்ட பழக்கம், இருக்கும் போல. பொன்னரப்பாவுக்குச் சாஷாயம் உண்ண இரத்தினத்திற்குக் கள்ளு சிலருக்குச் சிகரெட்டு சுருட்டு. இந்த ஆம்பிளையன் எப்படித்தான் இந்தக்கெட்ட பழக்கங்களைப் பழகிக் கொள்ளுகின்மோ தெரியாது. உங்க களுக்கு ஒது கண்டறியர்த தீன் பொயிலை.” என்றபடி இராசம்மா எழுந்திருந்தபோது சரவ ணமுத்தர் தடுத்தார்.

“இஞ்ச வா... என்னை சொல்லிட்டுப் போருய்?” சரவணமுத்தினின் வார்த்தைளில் “என்னை” வந்தால் அவர் வெகு குவியாக இருக்கிறார் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்: “ஆக ஆம்புளையளுக்குத்தான் கெட்ட பழக்கங்களோ? பெண்டுகளுக்கு இல்லையே? சொல்லவட்டோ?”

அவர் என்ன “சொல்லப் போகிறார் என்பது இராசம்மாவிற்கு விளங்கும். அவன் சிரித்த படி எழுந்திருந்தாள்: “அந்தக்காலத்தில் ஆச்சியும் அப்புவும் சில நேரத்தில் கணக்குட்டிற்குப் பனங்கள்ளுக் குடிச்சதைச் சொல்லுவியன். ஆச்சி சாப்பிட்டுவிட்டுச் சுருட்டுப்பிழக்கிறதைச் சொல்லுவியன். ஊருலகத்தில் நடக்காதுதே?”

வாசலில் நாய் ஒன்று குரைத்தது.

“தபால் காரணுக்குங்” என்றபடி இராசம்மா வேகமாக எழுந்தாள். அவள் எதிர் பாஸ்ப்பு வீண்போகவில்லை. வாசலில் சயிக்கில்

ஒன்று வந்து நின்றது. மணிச்சத்தும் அழைத்தது: வெளிநாட்டில் இருக்கும் பிள்ளைகளில் எவராவது கடிதம் போட்டிருப்பார்கள். கடிதத்தைக்கண்ட தும் பிள்ளைகளைக் கண்டதுபோல இந்த மனிசி பூரித்துப் போகுது. இதயத்தில் ஓராயிரம் ஆசா பாசங்களை அடக்கி வைச்சுக்கொண்டு ... விழிகளில் ஒரே ஏக்கம்.

இராசம்மாவின் ஏக்கம் அவருக்குக் கீஸ் வாமலில்லை. குழந்தைகளின் மழலைகள் நிறைந்த வீடுகளைக் காணும்போது அவர் துவண்டுவிடுவார். அவருடைய பேரப்பிள்ளைகள் எல்லாரும் வெளிநாட்டில். அவரை அவர்களுக்குத் தெரியுமோ? யார் இந்தக்கிழவன்? அப்பயபாவா? அம்மப்பாவா?

ஒரு குழந்தையைக் கூட ஆசை தீரத் தூக்க முடியவில்லை. பாத்தோடு அணைக்க முடியவில்லை. அவர்களின் மழலைகளைக் கீட்டக முடியவில்லை மனிதனுக்குக் அந்த அந்தக் காலத்தில் சில உறவுகள் தேவை அவனுடைய வாழ்க்கை பாலையாக வறட்சியுருதிருக்க அந்தப் பறவுப் பயிர்கள் முளைவிடவேண்டும் குழந்தையாக இருக்கும் போது தாயின் அன்பு, தந்தையின் அரவணைப்பு, வளரும் போது இனிய நண்பர்களின் உறவு இளைஞால்கியதுடை ஒரு கண்ணியின் புன்முறுவல், பேச்சு, ஸ்பரிசம். இல்லறத்தின் மணிவியின் பணிவிடை, குழந்தைகளின் மழலை, அவர்களின் வளர்ச்சியில் காணும் இன்பம். பின்னர் மருமக்கள். வயதான காலத்தில் பேரரசின்லைகளின் கொஞ்சல் மொழிகள் இதுதான் வாழ்க்கையின் உறவுச் சுழற்சி. அவர்களின் வாழ்க்கைச் சுழற்சி இறுத்தக்ட்டத்தில் அரைகுறை வட்டமாக நின்றுவிட்டது.

பேரப்பிள்ளைகளின் பலவர்களும் போட்டேர்க்களை எடுத்து வைத்துப் பார்த்துப் பார்த்து ஏக்கப் பெருமுச்சனிடும் இராசம்மாவின் தாபத்தை அவர் உணராமலில்லை

“இது முத்தவன்றை இரண்டாழன். சரியான குழப்படியாம். இது ஈஸ்வரியின்ற முத்தவன். சரியாகத் தாத்தா மாதிரி உரிச்சு வைத்திருக்கிறேன். இப்ப நடக்கிறோம். இந்தப் படத்தில் இருக்கிறது சந்திரனின்ற முத்தவன், கண்ணாடுயோட்திக்கிறேன் பாருங்கோ. வெள்ளைக்காறிச்சுயன் தோத்துப் போவாலானையி. கண்பட்டிடப்படாது. இது தவமலரின்ற முன்றுமது. என்ற படத்தைப் பார்த்து அம்மம்மா என்று சிசால்லுதாம்.”

யாசலிவிருந்து இராசம்மா ஒருகடிதத்துடன் வந்தாள். நீல நிற ஏயபெயில் கடிதம். அவசரமாக அவள் உடைப்பது ஏதரிந்தது. தலைவாசலில் ஏறும் போது சொன்னாள்: “பிரான்சில் இருந்து முன்றுமவன் கடிதம் போட்டிருக்கிறேன்.”

“மோகனே? அதிசயமாக இருக்குது. எஞ்சி நியகுக்குக் கடிதம் எழுத நேரமே கிடைக்காதே?” என்றபடி வாயில் அதக்கியிருந்த புகையிலைத் துணை டை முற்றத்தில் துப்பினார்

பிரித்த கடிதத்தை அவரிடம் நீட்டிடுள்ள, இராசம்மா.

“படியுங்கோ.”

மோகன் எழுதியிருந்தான். தன் குடும்பத்தாரின் நலத்தைத் தெரிவித்துணிட்டு, பெற்றாரின் நலைன் விசாரித்திருந்தான். மஸ்லிகா ஒழுங்காகப் படிக்கிறாரா? சுசிலா படிக்கிறாரா? சுரேந்திரன் ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்குச் செல்கிறாரா? என்றெல் வாம் விசாரித்திருந்தான்.

“....அனந்திற்கும் தாராவிற்கும் ஐயாவின் படத்தையும் அம்மாவின் படத்தையும் காட்டி வேணும். கிருஞ் பா, கிருஞ் மா எனச் சொல்லுகிறீர்கள். கிருஞ் மா நல்ல பியுட்டியுள் வேடி என்கிறுன் அனந் ...” வாசிய்பவாத நிறுத்தி விட்டு சரவணமுத்தர் மனைவியை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“எனக்கெல்லாக் விளங்குது படியுங்கோ? உங்களைப் பற்றி அனந் என்ன சொல்கிறானும்?” அவங்குடைய குரவில் ஆவஸ் சந்தோசம், பூரிப்பு.

என்னைப்பற்றி என்ன சொல்லான்? கூ இல்லை திஸ் கண்ரிபுருட் என்றிருப்பான்.”

“அப்படி யெண்டா;”

“யார் இந்தக்காட்டான் அழகான கிருஞ் மாவிற்குப் பக்கத்தில் இப்படியொரு கரிவண்டா என்று கேட்டிருப்பாள்.”

‘நீங்க கறுப்பெண்டாலும் உங்கட லெட் சணம் ஆருக்குவரும்..’’ என்ற இராசம்காவின் முத்தில் அந்த வயதிலும் நாணம் படர்ந்தது. தனது ஜப்பத்தேமுவயதுக் காதலியைச் சரவண முத்தர் பார்த்தோடு பார்த்துப் புனைகைத்தார். மடியிலிருந்து வெள்ளடிவாலை எடுத்து வாயில் போடப்போனபோது இராசமா தடுத்தாள்: முதலில் காதித்ததைப் படியுங்கோ முழுசா.”

“சரி கேளப்பா ”

“ தவமலரின் கலியாண வீடியேர்க்கொப்பியை ஒருக்கா டெக்கில் போட்டுப் பார்த்தோம். அப்போது எங்கஞ்சன் வாழ்ப்பானத்துப் பையன் ஒந்வனும் இருந்தார். அவர் இங்கு ஒதுக்கொம்பனியில் வேண் பார்க்கிறூர். நல்ல பையன் ஒழுங்கானவன்.

கந்தர் மடத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரும் வீடியோ பார்த்தார் அதில் தங்கச்சி மல்லிகா சேலைகட்டி நல்லா விழுந்திருக்கிறான் பல இடங்களில் வாருள் சிலப்புச் சேலையும் ஆனாம் நல்ல ஏழுப்பமாத்தான் இருக்கிறான்

சரவணமுத்தர் கடிதத்தைப் படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு மனைவியை நியிர்ந்து பார்த்தார்: “வீளங்குதோ,இராசம் எஞ்சினியர் என்ன சொல் வைப் போரூரெண்டு மல்லிகாவை அந்தப் பொடி யனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. பொடியனின் விலாசம் இருக்குது பொடியனும் தங்கட வீட்டிற்கு எழுதி விட்டான். பேசி முற்றாக்கி மல்லிகாவைப் பிரான் சிற்கு அனுப்பி வைக்கவும்.”

“முடியாது ” என்று இராசம்மா வீரிட்டாள்.

சரவணமுத்தர் உண்மையில் திகைத்துப் போன்ற மனைவியின் உள்ளக்கிணைட்க்கையை அவர் நன்கறிந்திருந்தார் என்றாலும் இராசம்மா இப்படி அலறியது கிடையாது.

“ஏனப்பா, கத்துருஷ். பின்னையளை ரியூசு னுக்கும் ஈளவிக்கும் அனுப்பிப் பேர்ட்டுப் கிளாக்கர் மனுசியிட்ட ஏதோ சேட்டையீட், மனைகிக்கத்துதாக்கும் என்றெல்லே அயல் நினைக்கப் போகுது? ”

“பகிடி விடுகிற நேரமே இது? இப்பவே அவனுக்குக் கடிதம் எழுதுங்கோ மல்லிகாவை அங்க அனுப்பழுடியாதென்டு அவனுக்கு இங்கி ணேக்க எங்கையாசது கலியானடி செய்து வைச்சு அவளின்ற குழந்தைகளையாவது . . . ” தொடர்ந்து கூற முடியாது விம்மஸ் குறுக்கிட்டது. குழங்கிக் குலுங்கி அழுதான் இதயத்தில் பாரமாக அழுத

திய பாச்சுமைகள் வடிகால்களாக இருங்கின்றன மனதை அழுத்திய உறவுத் துயர்களின் கருமுகல் திரன் கரையும் மட்டும் அழுதான். அவன் அவனைத் தேற்றவில்லை

அழுதாவது மனப்பாரத்தைக் குறைக்கப் பட்டு
இடம்

“என்ன பாகும் செய்த பிறப்பு நான் எட்டுப்பிள்ளையளைப் பெற்றுத் திக்கிற்கொன்றுக் கணுப்பிவிட்டு நர்ம அனுப்பினன். அதுகள் தான் ஒவ்வொரு காரணத்தோடை எங்களை இங்க தணிக்கவிட்டிட்டு விமானத்தில் பறந்துது கன் ஒவ்வொருத்தனும் ஒவ்வொருத்தியும் தமதம் செயல்களுக்கு, தியாயம் கற்பித்துக் கொண்டுள்ளன. இனக்கவுரம் கொழுஷ்பில் இருக்க முடியாத என்றான் ஒருத்தன். பொக்கடுக்கு பட்டு சிட்டு இங்கத்தை பிச்சைச் சம்பளத்துக்கு இங்க தூங்கிறதே என்றான் ஒருத்தன். என்னை ஆழி தேட்டு என்றிட்டு ஒருத்தன் வெளிநாட்டிற்கு ஒடினான். பெட்டையள் என்ன செய்வாளனாலோ. கட்டி வைச்சும். மனிசன் மாருக்குப்பின்னைவீடுடிட்டாளனவை. இந்த ஊரில் இப்ப ஒருத்தரும் இருக்கவில்லையே? பரச்சினை இல்லாத நாடுதான் எனு? பிறந்த மன்னை விட்டு அனுதைகளாக ஒடிவிட்டு இருக்கிற கொஞ்சநஞ்சப்பிள்ளைகளையும் கூப்பிடத் திட்டம் போடுறான்கள்”

இராசம்மா கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“இப்ப என்ன நடந்திட்டே, இராசம். அவன் எழுதிக்கேட்டிடுக்கிறான். முடியாது என்று எழுதிவிட்டால் போகுது--”

“கெதியில் மல்லிகாவிற்கு இங்கினேக்க சிரு கலியானை பேசுங்கோ.”

“படிக்கப்போறன் என்கிறுள் ”

“அவன் படிச்சது போதும். இங்கினேக்க
பாருங்கோ”

“உம்மடை அண்ணன்ற மோன் கனா ”

அவன் விக்கிததுப்போய் கணவனை
நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“மல்லிகா கொடுத்து வைக்கவில்லை அவ
ஞக்கு அவனைப்பிடிக்கவில்லை. அண்ணன்மாரின்ற
ஸ்டீரரசுக்கு ஒரு நெயின் ரீச்சர் சரியில்லையாம்
எவ்வளவு அதுமயான பொடியன் ம...”

“அவன் சொன்னா?”

“சொன்னா ”

அவர் மென்னாக முற்றத்தைப் பார்த்
தார். கேள்விகள் மங்களைக்கிளரின் நாய்
தூரத்தில் மூடங்கிக் கிடந்தது.

“ஶ்ரி படியுங்கோ வேறை என்னவும் ”

‘புயல் மாதிரிப் போங்கினுயப்பா, இப்ப
படிக்கச் சொல்லுதும்?’

“புத்தியில்லாத பிள்ளையன் எழுதிப்போட்
நான். எங்கிருந்தாலும் ஒது குறையில்லாமல்
நல்லாயிருக்கட்டும் வரசியுங்கோ ”

அவர் கடித்ததைத் தொடர்ந்து படித்தார்:

“இத்தடன் கடித்ததை முடிக்கிறன்
காச தேவையென்றால் எழுதவும். முத்த அண்ண
வர பணம் அணுப்பியக்க போன் பண்ணி
யிருந்தார் ”

சரங்னூத்தார் வாய்விட்டுச்சிரித்தார் கன்
ஷ்த்தனை விப்பதுபோல் இருந்தது வலது
கட்டுவிரலை வாயில்விட்டு வலது கண்ணத்து
ஊதனையைத் தடங்கிகொட்டார்

“என்னப்பா?..”

“குட்டுப் பருப்போல கிடக்குது. இந்தக் கிழங்கம் சரியாக முழுகவில்லைக் கண்டியோ?”

“வாய் அவிஞ்சிகுக்கும், சம்மா பொயி ஸியைத் திண்டதால்.”

“இருக்கும் இருக்கும்...”

மல்லிகா கதவைத்திறந்து கொண்டு வருவது தெரிந்தது.

“தட்டியின்ர காகிதம் வந்ததாக அவளுக்குச் சொல்ல வேண்டாம்.” என்று ஏனோ இரா சம்மா கணவனை எச்சரித்தாள்.

8

சரவணமுத்தர் வெளியில் ஏதோ அலுவலகச் செல்ல எழுந்தபோது, படலையைத் திறந்து, சைக்கிலை உருட்டியபடி சூசிலா வேகமாக வருவதைக்கண்டார். அவன் வழமையிலும் பார்க்கப் பரபரப்புடன் கணப்பட்டாள். முகம் சிறிது சிவத்து கணகள் கலங்கித்தவிப்பனபோல அவருக்குப்பட்டது. வந்த வேகத்தில் சைக்கிலை முற்றத்தில்நிறுத்திவிட்டு அவரை நோக்கி ஏதோ சொல்ல முயன்றவளால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. விம்மல் தான் வார்த்தைகளை மீறிக் கொண்டு வெளிப்பாய்ந்தது. |

அவர் உண்மையில் சற்றுத் திங்கத்துவிட்டார்.

“என்ன பிள்ளை? என்ன நடந்தது?” என்று அவர் படபடப்புடன் கேட்டார்.

“நான் இனி வெளியில் போகமாட்டன். இவன்களால் வெளியில் செல்ல முடியவில்லை. பெரிய தொல்லை.” என்று அவன் பொருமினான்.

“எவங்களால், சுசிலா?”

“அந்தக் காவாலிகள் தான். சந்தியில் நின்று கொண்டு பாட்டுப் பாடுதலும். போக வரேக்க பகுடி பண்ணிறதும்... எத்தனை நாளுக்குத் தான் பொறுக்கிறது. அவன் பிரேம்குமார் இன் டைக்கு தன்ற சயிக்கிலால் வழி மறிக்கிறான்.”

“ராணுமுத்தருக்குப் பிரச்சினையின் போக்கு விளங்கித் து சுக்களைக்குள் இருந்து இராசப்பா வெளியிட வந்தாள். வரும்போதே வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளியிட தாவின.”

“என்ற பிள்ளையை யார் பகுடியிட்டவன்? உங்கள் கேட்காமல் விடப்படாது தடிச்சுக்க வையைக் காலை உடைச்சவிட வேணும். எனிய வடுவாக்கள்.”

அவர் மனைவியைப் பாளையுப் பிரச்சந்துடன் பார்த்தார்.

இஞ்சு பார் பிள்ளை. அவங்கள் எப்படிப் பகுடி விடுகிறவன்கள்?” என்று அனபதியாகக் கேட்டார்.

“நான் அவங்களைக் கடக்கும் போது ஏதோ பாடுவாங்கள். சிரிப்பான்கள்.”

“அவங்கள் தங்கட பாட்டில் பாடினால் உனக்கென்ன, பிள்ளை? இளம் போடியன் அப்படித் தான் இடுப்பான்கள். வடிவான ஒரு போம்புளைப் பிள்ளையைக் கண்டால் ஒரு இயல்புந்தல்—”

“உந்த விசர்க்கத்தைய விடுங்கோ. அவங்கள் பின்னையைப்பகுடி பண்ணியிருக்கிறான்கள். உவர் தத்துவம் பேசுர். அவங்கட செயலுக்குச் சமாதானம் சொல்லுறூர். அவங்களைப் போய் ரெண்டு கிழி கிளித்து விட்டு வாருங்கோ. பயமெண்டால் சொல்லுங்கோ நான் போய்க் கேட்டிட்டு வாறன்.”

“இராசம்...” என்று அவர் அதட்டினார்: ‘கொஞ்சம் பொறுமையாக இரு ஆர் அது பிரேம்குஙார், பின்னோ?’

“குமாரசாமி மாஸ்ரரின்ற மகன்”

“அவன் என்ன செய்தவன்?”

“அவர் சயிக்கிலால் மறிச்ச ஏதோ சொல்லுஙன். இந்தக்கத்தையளை இனி என்னட்ட வைச் சிநக்காதை என்றிட்டன். தலையைக் குனிந்து கொண்டு போயிட்டார்”

“செருப்பால தொடுத்தாய் இல்லை.” என்று ஓ இராசம்மா

“சுசிலா இதெல்லாம் ஊருலகத்தில் நடக்காததில்ல. இப்படி எத்தனையே சம்பவங்கள் உணக்கு வரும். நீ அப்படிச்சொன்னபிறகும் அவன் உண்பாதையில் வந்தால் அது கண்டிக்கப்பட வேண்டியது தான் பின்னோ. நீ போய் முகத்தைக் கழுவிப்போட்டுக் கோப்பியைக் கூடி.” என்றார் அவர் அமைதியாக. அவள் அவரை ஆழ மாக ஏறிட்டுப்பார்த்துவிட்டு விட்டிற்குள் சென்றான்.

அவர் மனைவியை இரக்கத்தோடு பார்த்தார்.

“இஞ்சே இராசம்மா இந்த வயதுகளில் இப்படித்தான் நடக்கும். ஒதுத்தன் ஒதுத்தியிட்ட தன்

மனக்கிடக்கையைச் சொல்லுறது ஒற்றமே? விசர்ப்பொடி. உதைப்போய்ப் பெரிதுபடுத்தி வந்து சொன்ன இவளும் ஒரு விசர் பொடிச்சி.”

“இந்தக்காலம் நல்லாக் கெட்டுப்போச்சுது. எங்கட காலத்தில இப்படியே ரூட்டால் ஒரு பெண் போன்ற நிமிர்ந்து பார்க்க மாட்டான் கள்.”

அவர் மனைவியைப் பார்த்துச் சிரித்தார்

“ஒரு பெண்பிள்ளை பக்கால போகேக்க ஒரு ஆண் திரும்பிப்பார்க்கவில்லை என்றால் அவனில் ஏதோ பிழை.”

அவள் அவரை எரித்துவிடுவது போலப் பார்த்தாள்.

“உங்களுக்கு என்ன பிடிச்சிருக்கிறது விசர்க்களது கதைக்கிறியன்...? நீங்கள் அப்படியே திரிஞ்சனீங்கள், பெம்பிள்ளையருக்குப்பின் னாலே?”

“நான் உமக்குப்பின்னால் தான் திரிஞ்சான்.” என்று சந்தேகமுத்தர் பேரிதாகச் சிரித்தார்: “எங்கடகாலம் மாதிரியே இப்ப? அந்தக் காலத்தில பெண்பிள்ளைகளை வெளியில் காண்பதே அதுமை வீட்டிற்குள் தான் இருப்பினம். இப்ப வலு சுதந்திரம் திருவிழாக்காலங்களில் சோடிச்சுக்கொண்டு வருவினம் அப்பத்தான் ஒரு வரையொகுத்தர் பார்க்கலாம். ஆடியில் பார்த்து ஆவனியில் கலியானம். அது எங்கட காலம். சொந்தக்காரரின்ற வீடுகளுக்குப்போகிறதென்றாலும் பொட்டுக்களுடாகப் போய் வருவினம் இப்ப வேலிப்பொட்டுகள் எங்க இருக்குது? எல்லாம் மதில்கள். உறவுகளை இப்ப மதில்கள் பிரிக்கின்றன. ஒருத்தனில் ஒருத்தனுக்கு நம்பிக்கையில்லை. அறுக்கையாக சுந்தி அடைச்சுக்கொண்டு வாழுமாறும்.”

“துவங்கிட்டியன். எனக்கு அப்படியில் அவன் இருக்குது. இருக்கோ, அடுப்பில் சண்டல் இருக்குது கொண்டு வாறன். சிந்தாமணிக்கடலை. இப்ப விக்கிறா வீலை?”

அவன் உள்ளே போக அவர் வாங்கில் அமர்ந்து, மடியில் இருந்து புகையிலைத் துண் பெடான்றினை எடுத்து வாயில் அதக்கிக்கொண்டார்.

சுசிளாவின் வார்த்தைகள் நினைவு வந்தன. குமாரசாமி மாஸ்ரரின் மகன் அவளிடம் என்ன கேட்டிருப்பான்?

“நீர் நல்ல வடிவாக இருக்கிறீர். எனக்கு உம்மில் விழுப்பம்.”

இவன் என்ன சொல்லியிருப்பான்?

“உந்த விசர்க்கதையெல்லாம் என்னட்ட வேண்டாம். சொல்லிப்போட்டன். இனிமேல் இப்படி ஏதாவது சொன்னியென்டால் நடக்கிறது வேறு.”

அவர் தனக்குள் சிரித்துக் கொள்ளும் போது இராசம்மா சுண்டலும் தட்டுமாக வந்தாள். கணவனிடம் தட்டைக் கொடுத்து விட்டு தலை வாசல் குந்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

அவர் வாயில் அதக்கிபிருந்த புகையிலைத் துண்டொன்றை துப்பிவிட்டு. ஐந்தாறு சுண்டல் கட்டீரை எடுத்து வாய்ல் இட்டுக் கொண்டார்.

“உங்களுக்கு ஒரு புதினம் தெரியுமோ?” என்று இராசம்மா ஆரம்பித்தாள். பொதுவாக பிறகரப் பற்றிப் பேசுவது குறைவு. தன்னையும் தன் பிள்ளையும் பற்றியே எப்போதும் பேசும் இராசம்மா இப்படி கேட்டது அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“என்னப்பா...”

“அந்தப்பிரிசுகேட்டை ஏன் சொல்லுவான்.”?

“நான் இப்ப சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டாலே? நான் ஒரு புதினம்சொல்லட்டோ?”

“என்ன, சொல்லுங்கோ?”

“வாசிகசாலையில் இரத்தினம் சென்னவன். முத்தயின் மூன்றாவது பொடிச்சி இப்ப....”

“அதைத்தான் அப்பா நானும் சொல்ல வந்தனன்.”

“மலைபோல புரியன் பிரான்சில் இருக்க இவள் இப்படி நடந்திருக்கக்கூடாது. ஒரு பிள்ளையும் இருக்குது.”

“அவன் மட்டும் அப்படி நடக்கலாமோ? அங்கை யாரோ ஒதுத்தியைக் கலியாணம் செய் திருக்கிறானாலே? ஆனாக்கு ஒது நீதி? பெண் ஞாக்கு ஒது நீதியோ?”

அவர் இராசம்மாவைத் திகைப்புடன் பார்த்தார். அவளை அவரால் புரியழுதியவில்லை

“சளி பிழை எனக்குத் தெரியவில்லை. தவியாணம் செய்யிறது கேர்ந்து ஒன்றாக வாழுற துக்குந் தான். கலியாணம் செய்த மறுவர்களே பொம்பினையை இங்க தவிக்க விட்டிட்டு வெளி நட்டுக்கு ஒடித்தவிக்கிற நிலை ஏன்? பணம் ஓரளவுக்குத் தரின் தேவை. நல்ல உத்தியோகம் செய்யிறவையும் அவற்றினவிட்டு ஒடிவிடுகினம். இது இப்ப ஒரு வியாதியாகப் போச்சது. அப்படி இருந்தால் ஒழுக்கக்கேடுகள் வரத்தான் செய்யும்.”

“ஓமோம். சரசுவின்ர புரியன் வெளி நாட்டில இருந்து வந்து இன்னமுட் இரண்டு

வாரமாகவில்லை. இந்த மனிசன் போமல் நின்று விடுக்கோல இருக்குது, இராசம்மாக்கா. கட்டின வீடும் குறையாக இருக்குது, என்று சரசு குறைப் படுகிறன்..”

“இனி எப்பப்பா குவைத்திற்குப் போகப் போறியள் என்று கேட்டாலும் ஆச்சரியமில்லை. எல்லா ஆட்பிளையரும் வெளிநாட்டிற்குப் போருன்கள். நானும் இருக்கிறேன். சலியாணம் செய்த திலிருந்து உண்ணியே சுத்திச்சுத்தி வாறன், அடும் பங்கரை டூணை மாதிரி.”

“வெளிநாட்டிற்குப் போரதெண்டால் போய் வாருங்கோவன் பின்னோயாகுக்கு எழுதினால் ரிக்கற் அனுப்புறுன்கள்..”

அவர் ஏனென்மாகச் சிரித்தார், என்ற வயலை மீட்க ஒருத்தன் முன்வரவில்லை வெளிநாட்டிற்குப் போய் வரப் பண்மனுப்பப்போருன்கள்? அப்படி அனுப்பினாலும் நான் போக மாட்டன். இந்த வீடு இந்த மன். பின்னோயார் கோயில். வாசிக சாலை. பனங்கூடல். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இராசம்மா.

“என்ன யோசிக்கிறியன்?” என்று இராசம்மா அவர் சிந்தனைத்தடத்தை அறுத்தான்.

“ஓண் மூலிலை. சுரேந்திரன் எங்கை. ரியூ கலை இன்னமும் வரவில்லையே?”

“பின்னோக்குப் பள்ளிக்குப் போறதுக்கும் ரியூ கலைப் போறதுக்கும் தான் நேரம் சரியாக இருக்குது.”

சரவணமுத்தர் சண்டல்கடலையைச் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தார். இராசம்மா தட்டினைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

“ஏன்ப்பா, உவர் குமாரசாமி மாஸ்ரரின்சே
மேன் என்ன செய்கிறுன்?” என்று இராசம்யா
கேட்டபோது, முற்றத்தில் கால்களைப் படித்த
சரவணசூத்தர் மனைவியைத் திரும்பித் பார்த்தார்.

“ஓ. எல் எடுத்திட்டு சரிவராது கால சும்மா
திரியிருன். குமாரசாமியார் அவனை செவி
நாட்டிற்கு அனுப்ப முயற்சிக்கிறார்கள். ஏன் ஏன்
என்ன விசயம்?”

“அப்ப சரிவராது. எல்லோரும் வெளி
நாட்டிற்கு ஒடுற்றென்று நிக்கினம்.”

சரவணசூத்தர் சிரித்தபடி வெளியில்
இறங்கி நடந்தார்.

‘இந்த மண்ணை வெளிநாட்டு மோகம்
நன்கு ஆக்கிரமித்துள்ளது. எந்த வீட்டிலும்
இப்ப ஒருத்தரையாவது வெளிநாட்டிற்கு அனுப்
புற சிந்தனை தான். ஒருவன் முதலில் போனால்
சரி அப்படியே சங்கிலித் தொடராக முழுக்குமுக
பழும். வயோதிபர்களை இங்கை தவிக்கவிட்டிட்டு
விமானம் ஏறிவிடுதுகள். கொஞ்சக் காலத்திலை
யாழ்ப்பாணத்திலை அவர்கள் தான் எங்கூட்
போனினம். யாழ்ப்பாணம் ஒரு வயோதிபமடமாக
மாறிவிடப்போகுது. காணியை வித்து, இருக்கிற
வீட்டை வித்து கண்டவன் நின்றவனிடம் எல்லாம்
காணசக் கட்டி ஏமாந்ததுகள் எத்தனை? கள்ளப்
பாஸ்போர்ட்டுகளில் படங்களை மாத்திப் பயணம்
செய்து இடை நடுவில் அப்பட்டுத் தீரிம்பியதுகள்
எத்தனை? போனதுகளும் வரமுடியாகல் தவிக்கிற
தெத்தனை? அங்க ஊழுத்தெரியாமல் பஷ்டர் வித்து
சிறையில் இருக்கிறதுகள் எத்தனை? எங்கட
லொசாரம்.... எங்கட பழக்கவழக்கங்கள் ...
எல்லாம்சரியாகப் போகுது. இளந்தலைமுறைகள்
தொலைந்து போகப்போகுது.

அவர் யோசித்தபடி நடந்தார். எதிரில் கணேச வந்ததைக் கூட அவர் அவதானிக்கவில்லை “என்ன கிளாக்கர் அம்மான்...” என்று அவன் அழைத்தபின்னர் தான் அவர் அவனைக் கண்டார். “கொஞ்ச நாளாக நானும் பார்க்கிறேன் கடும் யோசனை?”

“யோசியாமல் என்ன செய்யிறது கணேச. அவிழ்த்துவிட்ட நெல்லிக்காய் மூடை மாதிரி எங்கட குடும்பம்.”

“அம்மான் யோசித்து என்ன புண்ணியம்? கவலைதான் எஞ்சம். அதுகளை விட்டிட்டு இருக்கிறதுகளைப் பாருங்கோ. இந்த நாட்டிலும் இளம் பொடியள் இருக்க முடியுதா? நாடு அப்படிப் போச்சது.”

“ஓமோம் என்றார் அவர். கணேசவும் அவருடன் கூடவே நடந்து வந்தான்.”

“இராசம்மாக்குத் தான் கடும் கவலை. எப்ப பார்த்தாலும் பிள்ளைகளின்ற நினைப்பு. பேரப் பிள்ளைகளைத் தூக்கிக் கொஞ்ச முடியவில்லை. என்ற கவலை. கிளாக்கர் அம்மான், கெதியில் வீட்டில் இருக்கிற பொடிச்சிக்கு எங்கயாவது பார்த்து ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வையுங்கோ. இராசம்மாக்கா அவளின்ற பிள்ளைகளையாவது எடுத்துச் சொட்டட்டும்...”

சரவணமுத்தர் அவனைப் பார்த்துக் கவலை யோடு சிரித்தார்.

“பார்ய்பம்... அப்படித் தான் நினைச்சிருக்கிறன். ஆனால் என்ற மூன்றாமவன் பிரான்சில் இருக்கிறான்; தெரியுந்தானே? மோகன்...”

“ஓமோம்...”

“வவன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். மல்லி காவை அங்க அலுப்பட்டாம்.”

அவர்கள் பலதும் பேசிக்கொண்டார்கள். சரவணமுத்தர் வாசிகசாலை போய் அன்றைய பேப்பர்களைப் படித்துவிட்டு, வாசிகசாலைக்குப்பின் னுள்ள திறந்தவெளி மண்டபத்தின் காட்ஸ் வீளையாடிவிட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தபோது, அங்கு அவரைச் சந்திப்பதற்காகக் கந்தர்மடம் மணிவாசகர் காத்திருந்தார்.

9

வெள்ளை வேட்டியும் நாசனலும் தோளில் சால்வயுமாகக் கந்தர்மடம் மணிவாசகர் அமைதியாகச் செலணமுத்தரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். பார்வையில் தெரிந்த கண்ணியமும், வாரித்தை வளில் தேர்த்த உடச்சமுப் சரணமுத்துமுக அரீஸ் மதிட்டக்கோள் வைத்தன.

“என் மன் சிரோபனுடு உங்கள் மான் மேரங்களும் பிரான்சில் ஒன்றுக் கூடுகினம் இருவரும் நல்ல சிநேகிதம். உங்கள் மக்கள் ப்பற்றி சிரேபன் தடுக்கிடிடிதங்கள் ஏழைஞ் தங்களையும் உங்களையும் உங்கள் குபேட்டத்தினாலேயும் கற்றிக்கொண்டு போய்ந்த நான் விரும்பம் வர இன்று தான் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது உங்கள் மகன் எல்லாம் விரிவாக் கடிதம் ஏழீட்டிருப்பாரே? சிவராபன் என்கு ஏழீடியிருந்தான்.”

மணிவாசகரைக்கண்டதும் யாரென அறிந்ததும் இராசம்மா இயிந்துபோனாள். அவள் அவ்வளவு தூரம் தளர்ந்து போனதிற்கு நியாயம் இருக்கிறது. மோகனின் கடிதத்தை அவள் மேசை லாச்சிக்குள் மறைத்து வைத்தி நீந்தாள். மல்லிகா விற்கு விசயம் தெரியக்கூடாது என்பதில் வெகு கவனமாக இருந்தாள்.

அன்று மத்தியானம் கொம்பியுட்டர் வனுப்பால் திரும்பி வந்த மல்லிகா, “அண்ணன்மா வின் கடிதங்கள் வந்துதா, அம்மா?” என்று வழிமை போலக் கேட்டாள். அவள் அன்று வித்தியாசமான தொனியில் கேட்பதாக இராசம்மா விற்குப்பட்டது.

சேலைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்த படி இராசம்மா அவளை ஆழமாகப்பார்த்தாள்.

“இல்லை. ஒருத்தரும் எழுதவில்லை. அவங்களுக்கு எங்க நேரம்?”

ஆனால் மோகனின் கடிதம் எப்படியோ அன்று மல்லிகாவின் கைகளில் கிடைத்தபொது மல்லிகா தானைக் கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“எனம்மா எனக்கு பொய் சொன்னனி? மேரகன் அண்ணன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். என் மறைச்சியன்...”

“மறந்து போட்டன் பின்னை...”

“மறந்து போட்டியளோ? மறைக்கப்பார்த்தியளோ?”

இராசம்மாவிற்கு எரிச்சல்பீரிட்டது. மகளைக் கோபத்துடன் அதட்டினாள்.

“மறைச்சால் தான் என்ன... எல்லாம் காரணத்தோட தான். போய் உன்ற அலுவலைப் பார்.”

மல்லிகா சற்றுத்தளர்ந்தவள் போலக் காணப்பட்டாள்.

“ஏனைன் என்னேட இப்ப எரிஞ்சு விழுகி ருய? அண்ணன்ற கடிதத்தை நான் படிக்கக் கூடாதோ?”

“என்ன எழுதியிருக்கிறான் பார்த்தியே? இங்க என்னேட இருக்கிறபிள்ளையளையும் ஒவ்வொன்றுக வெளிநாட்டிற்கு அழைக்கப்பார்க்கிறான். நாங்க அனைத்தகளாகச் சாகிறம். உதுக்கு நான் இனி உடன்பட மாட்டன்.”

“உங்கட சுயநலத்திற்காக நாங்க இங்க இருக்க வேணுமோ?”

கேட்டது மல்லிகா தானு? இராசம்மாவின் மீது படபடவன வீடே சரிந்து விழுத்தது போல இருந்தது அப்படியே பல்ளகயில் இருந்துவிட்டாள். உள்ளம் குழநி அழுகையாக வெடித்தது. விச்மத் தொடங்கியபோது சல்லிகா பதறிப் போனால்

“என்னை அம்மா... சும்மா சொன்னன், அதுக்கு...”

இடாம்மா எதுவும் பேசவில்லை சுயநலம். அவன் சொன்னது சரிதானோ? என்ன உறவுகள்? குடும்ப உறவுகள் சுயநலத்தின் அடியொற்றியவைதானு?

மல்லிகாவை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது அவன் அதன் பிறகு எதுவும் பேச வில்லை பின்னைகள் தங்களுடன் இருக்க வேண்டுமென விரும்புவது சுயநலமா? பின்னைகளின் வயிற்றுப் பின்னைகளை மடியிலிட்டுச் சிராட்டிப் பாராட்டிக் கொஞ்சி மதிழ் எண்ணுவதும் சுயநலந்தானு? இதுவா சுயநலம்? கடவுளை என அவன் தாய் உள்ளம் பதறிக் கலங்கியது.

கந்தர்மடம் மணிவாசகர் வரும் வரை
அதீந உணர்வு நீடித்தது.

மணிவாசகரின் பேச்சுக்கு அவர் என்ன
சொல்லப்போனிருா என ஆவலுடன் இருந்தாள்.

“எழுதியிருந்தான்.” என்றார் சரவணமுத்தர்.

மணிவாசகர் திருப்பியுடன் சிரித்தார்.

“அப்ப நல்லது நான் உங்கள் பெண்ணை
இன்னமும் பார்க்கவில்லை. பார்க்கத்தான் வேணுக்
என்றுமில்லை சிவராமன் வீடியோ கசெற்றில்
பார்த்து விரும்பிட்டான். அதில் எனக்கு ஆட்
சேபணையில்லை. எனக்கு என்ற பிள்ளையினர் சந்
தோசமும் வாழ்வுந்தான் முக்கியம். மற்றதெல்
லாம் அனுக்குப்பிறகு தான்.”

மணிவாசகரின் வார்த்தைகள் இராசம்மா
வின் இதயத்தில் ஆழாக விழுந்தன, அவள்
தன்னை ஒருதடவை ஆசவாசப்படுத்திக்கொண்டார்

மணிவாசகர் தொடர்ந்தார்: “இங்க
பாருங்க சரவணமுத்தர், நட்மட. கையிலை. என்ன
இதுக்குது? எல்லாம் அவனின்ர கையில். கால
நேம் வந்தால் கனிந்த பழம்விழுதிர மாதிரி
எல்லாம் நடக்கும். நடக்கவேண்டியது நடக்கத்
தான் செய்யு. பிள்ளையருக்கு நல்லா வளர்த்து
ஆளாக்கி அதுகளுக்கு அதுகள் விரும்பின மாதிரி
நல்லதொரு வாழ்வைத்தேடிவிடுவதுடன் எங்கட
கடனம் முடிஞ்சுது என்று. எண்ணிவிடவேண்டியது
தான்.”

இந்த வார்த்தைகள் தனக்காகத்தான் மணிவாசகர் சொல்கிறாரோ என இராசம்மா ஒரு
ஷைம் யோசித்தாள். இருக்காது. பொதுப்படையான பேச்சாகத்தான் இருக்கும்.

“இப்ப மல்லிகாவுக்குச் கலியானம் செய் வதாக உத்தேசமில்லை. இன்னும் இரண்டு வரி யம் போகட்டுமெனப் பார்க்கிறேன். வசதிகள் வர வேணும். கலியானமென்டால் இலே?” என்ற சரவணமுத்தரை மணிவாசகர் இடை மறித்தார்

“நீங்கள் சீதனம் நகை நட்டு வீடு வாசல் என்று யோசிக்கிறியன் போலக்கிடக்குது. நீங்க இருக்கிற வீடு முத்த மகள்ளஸ்வரியின் சீதனம் என்று தெரியும். இப்ப நான் சீதனம் பேட்க வில்லை. இருக்கிற நகையைப் போடுங்கோ. அது வழில்லையென்டால் வெறும் பெண்ணைக்குத் தந்தா லும் எமக்கு ஆட்சேபனையில்லை. ஒத்துக்கொள்ள டால் எங்கட செலவிலேயே மல்லிகாவுவ பிரான்சிற்கு அனுப்பிவைக்கிறம்.”

“கொஞ்சம் யோசிக்க அவகாசம் தாஞ்சுங்கோ” என்றார் சரவணமுத்தர்.

“நல்லா யோசியுங்கோ. பெண்ணைப்பெறத் தவர் தான் யோசிக்க வேணும். நல்லா யோசியுங்கோ. இதுதான் மகனின்ர போட்டோ பெண்ணையும் ஒரு வார்த்தை கேளுங்கோ.” மணிவாசகர் நீட்டிய கவுசர சரவணமுத்தர் தயக்கத்துடன் வாங்கிக்கொள்டார்.

மல்லிகா நேரெயான்றில் கொப்பியுடன் வந்தாள். மணிவாசகரிடம் நீட்டிய யோது அவர் அங்புடன் அவளை ஏறிட்டுப்பார்த்தபடி, தம் ளாரை எடுத்துக்கொண்டார்.

“இவள் தான் மல்லிகா” என்றாள் இராசம்மா. கண்களில் நீர் மூட்டியது: “இவர்தான் உன் மாமா. காலில் விழுந்து ஞம்பிடம்பா.”

அந்த இடத்தில் சற்று வினாடிகள் மௌனச் சுவர் எழுந்து உடைந்தது. சரவணமுத்தர் மனைவியை வியப்புடன் பார்த்தார். மல்லிகா தானையே ஒரு கணம் நிமிர்ந்து வியப்புடன் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் கவலையும் மகிழ்ச்சியும் கலந்த உணர்வுகள் சிதறின்.

தயக்கத்துடன் மணிவாசகரின் பாதங்களில் பணிந்தாள். மணிவாசகர், 'நல்லா இரசம்மா—' என்று ஆசிர்வதித்தார்.

சரவணமுத்தரை ஆட்சொண்ட வியப்பும் கவலையும் விலகவில்லை. நேற்று குழுறிக்கொட்டுய மனைவியர் இவள்?

"இப்பவே அவனுக்குக் கடிதம் எழுதுகோ, மல்லிகாவை அனுப்ப முடியாது என்று அவனுக்கு இங்கினேக்கை எங்கையாவது கல்யாணம் செய்து வைத்து அவளின்ற குழந்தைகளையாவது ... முடியாது, முடியாது..." என்று பிரஸாபித்த இராசம்மாவா இப்படிச் சொல்லுகிறார்?

மணிவாசகர் திருப்தியுடன் சிரித்தார்.

"அப்ப என்ன? அம்மா ஒப்புக்கொண்ட பிறகு? தாய்மாருக்குத் தான் குமருகளின்ற சுனை தெரியும்."

இராசம்மா அவனை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள்.

"எனக்கு பிள்ளையள் சுமையில்லை, ஜயா. எனக்கு எட்டுப்பீள்ளையள். இன்னும் எத்தனை பிள்ளைகளை ஆண்டவன் தந்திருந்தாலும் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்று வளத்திருப்பன். குமருகள் எங்களுக்கு எப்பவும் சுமையில்லை. அந்தச் சுமைகளையும் நான் இளைப்பாகத்தான் மதிக்கிறேன். எனது துயரத்தை யாருக்குத் தெரியும்? என் துயரம் பிள்ளைகளைப் பிரிந்திருப்பது? பேரப்பிள்ளைகளைத் தூக்கி

வளர்க்க முடியாதது? அந்தப்பாச்சுமைதான் என்னை அழுத்துது ..” என்று அவருக்குச் சொல்ல அவள் விரும்பினான். வார்த்தைகள் இதயத்துள் அமிழ்ந்து மடிந்துபோயின.

சரவணமுத்தர் மனைவியை வியப்பு மாறுமால் பார்த்தார்.

“மெய்யாத்தான் சொல்லிறியா’’ அப்பா உனக்கு இந்தக்கலியானத்தில் டூரண சம்மதமா?, என்று சரவணமுத்தர் மீண்டும் மீண்டும் கேட்டார்.

“ஓம் ... ஓம்...” என்றார் இராசம்மா.

“மல்லிகாவுக்கு விருப்பமா?”

“அண்ணன்மார் பார்த்துச் சாரியென்டால் அவருக்கும் ஈரி. சோகன் தங்கச்சிக்குப் பிழையா சொஷாஜ்?’’ என்றார் கணக்களைத் துடைத்தபடி இராசம்மா.

“அப்ப பிறகென்ன?’’ என்றார் மணிவாசகர்

‘பொருத்தம் பார்க்க வேணுமே?’’

இதுகளில் உங்களுக்கு இப்பவும் நம்பிக்கை இருக்குது போல. எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. “இருபகுதியும் ஒப்புக்கொட்டான் பிறகென்ன சாதகப்பொருத்தம்? நீங்கள் சாதகப்பொருத்தக் பார்த்தே கலியானம் கட்டினியங்க?’’

“இல்லை” என்றார் சரவணமுத்தர்.’’

“சொந்த மச்சான். அதனால் பொருத்தம் பார்க்க வில்லை ’’

இராசம்மாவைப் புங்குடுதீவு சென்று பெண் பார்த்த சம்பவம் சரவணமுத்தரின் நினைவில் எழுந்தது. அவள் வந்து கந்தப்பரின் கால்களில் பணிந்தபோது அவர் இதயத்தில் எழுந்த எண்ணம் இப்பொதும் நினைவில் இருக்கிறது. செந்தாமரை மாதிரி இருக்கிறான். கறுவல் என்னைப் பிடிக்குமோ?

அவரை இராசம்மாவுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது இராசம்மாவின் தகப்பனீ கனகசூப கந்தப்பரிடம் கேட்டார்: “சாதகம் பார்க்க வேண்மோ?”

“பொருந்தினால் தான் மச்சான் நீ பென் தருவியோ?” என்று கந்தப்பர் கேட்டார்.

“இஸ்கீ மச்சான் குறை என்னுதை. ஒரு வார்த்தைக்குக் கேட்டன்.”

“பொருந்ததம் யார்த்துச் செய்தவயில் எத்தனை பேர் நல்லா இதுக்கினம்? பொருந்தம் பார்த்துச் செய்யாதவயில் எத்தனை பேர் கேட்டுப் போக்கினம்?” என்றார் சிரித்தபடி கந்தப்பர்.

மனிவாசகர் இப்போது அதைத் தான் சொல்லுகிறார். மனிதர்கள் தமக்குச் சாதகமான நியதிகளை மாற்றிக் கொள்கிறார்களோ? எல்லாம் மனந்தான்.

மனம் ஒன்றில் திருப்பி கண்டால், எதுவும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தாது. உடல் யலவீனப்படும் போது நோய்கள் பற்றுவது மாதிரி, மனம் யலவீனப்படும் பொது சாதகம், பேய் பிசாகுகள், சனி வியாழன் என ஒவ்வொன்றும் துயரம் தரும் நோய்களாகி விடுகின்றன.

“இப்பவும் சிவர் சாதகப்பொருத்தத்துடன் எது பொருத்தமும் பார்க்கினம். எனக்குத் தெளிந்த ஒரு சிபாடியன் தனக்கு இங்படிப்பட்ட என் கொண்ட வடிவான பெண் கேவை என்றான். ஊரெல்லாம் பேசிப் பார்த்தினம். பொருத்தமில்லை, கடைசியாகத் தேப்பன் பெண்ணில்லை சாதகத்தை மாத்திச் சரியான எண்ணில் எழுதிக் கவியாணம் செய்து வைத்துவிட்டான். இப்ப நல்லாத்தான் இருக்கினம். இப்ப கண பேர், அதுவும் ஆண் குமதுகள்

கலியாணம் ஆகாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் இந்த என் சோதிடம் தான். என் பொருத்தத்தில் பெண்தேடித் திரியினம்.” என்று மணிவாசகர் சிரித்தார்.

“ஓமோம். இப்ப நான் கிட்டடியில் ஒரு பேப்பரில் பார்த்தன் இனி மருத்துவப் பொருத்தமுக் பார்க்க வேண்டுமென ஒரு டாக்குத்தர் கட்டுரை எழுதியிருந்தார். ஆன்வழி யில், பெண்வழியில் பரங்பறை வருத்தம் இருக்குதா என்று பார்க்க வேணுமாம். இரத்த குறுப்பும் பொருந்த வேண்டுமாம். எப்படி இருக்குது? ஒரு கலியாணம் சரி வராதே இந்தச் சமூகத்தில் பெரும் கஷ்டம். இதுகளையும் பார்த்தால் திருமணங்கள் நடந்தவை மாதிரித்தான்.”

“மனப்பொருத்தம் தான் முக்கியம்.” என்றார் மணிவாசகர்.

நீண்ட நேரத்தின் பின்னர் அவர் விடை பெற்றுச்சென்றார்.

அவர் விடைபெற்றுச் ‘பிசன்றதன் பின்னர் சரவணமுத்தர் மலைவிழையக்கவலையுடன் பார்த்தார்.

“பெய்யாகத் தான் இதற்கு உடன்படுகிறியா?”

“ஓம்” என்றார் இராசம்மா. மீண்டும் அடிவயிற்றிலிருந்து வேதனைச் சுடர் பீறிட்டது. கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டான்.

“எங்கட சுயநலத்திற்காக அதுகளினர் விருப்பங்களை நாங்க மறிக்கக்கூடாது.”

தாயார் கூறிய வார்த்தைகள் மல்லிகா வின் உள்ளத்தில் பாறையாக இறங்கியது. இப்பொழுது அவள் யீம்மத் தொடங்கினான்,

மத்தியானம் சாப்பிடும்போது சரவண
முத்தர், மனைவியிடம் சொன்னார்: “ஏன்பொ,
இப்படி மிளகாய்த்துளை அள்ளிக் கறிக்குக்
கொட்டிருய்? சாப்பிடவே முடியவில்லை. அவ்
வளவு உறைப்பு. அளவாகப் போடுமன்.”

இராசம்மா அவரை நியிர்ந்து பார்த்தாள்.

“எப்பவும் வைக்கிறமாதிரிதான் கறி வைச்
சனுன். உங்களுக்கு வாய் அவிஞ்சு போச்சுது
போல. அதுதான் உறைக்குது”

“அதுவுந்தான். கொடுப்பில ஒரு குட்டும்
பகு. உடைஞ்சிட்டுது போல எரியது. நானைக்குப்
பாஸ்கறியாக வையும்.” என்று சாப்பிட்டுவிட்டு
எழுந்து சென்றார்.

“எதுக்கும் ஒருங்கா ஆசுப்பத்திரியில காட்டும்நோ.”

தலைவாசலுக்கு வந்த சரவணமுத்தர், புகை
யிலைத் துண்டோன்றை எடுத்து வாயில் அதக்
கிக்கொண்டு, சாற்றினைச் சுவைத்தபடி வாங்
கிள் அமர்ந்து கொண்டார். இராசம்மா ஆஸ்
பத்திரிக்குப் போகச் சொன்னது மனதில் உறைக்
கிறது. முன்னர் அவருக்குத் தெரியத்தக்கதாக
இரு வைத்தியர்கள் இருந்தனர். சாண்டாதெரு
வைரழுத்தரும் சதுமலை அண்ணூச்சியாருந்தான்
அவர்களின் குடும்ப வைத்தியர்கள். ஒடி விழுந்து
இரத்தக் காயங்கள் வந்தால் சரவணமுத்தரின்
ஆக்ஷி அவரை சாண்டாதெரு வைரழுத்தாரிடம்
அழைத்துச் செல்வான்.

“நான் வரமாட்டனேன், ஆச்சி. என்னை விட்டிடு...”என்று அவர் அடம் பிடிப்பார். கிழவி அவரைக் கையில் பிடித்து ஒரே இழுவையாகச் சாண்டாதெலுகுக்கு அழைத்துச் செலவும்.

அவருக்கு நன்கு திணைவிருக்கிறது. பிள்ளையார் கோயிலுக்கு முன்னால் பெரியதொனு வள வில் வைத்தியரின் மனை இருந்தது. ஒரு அறையும் அதன் மூன் அதேயளவு விஸ்திரணம் கொண்ட விருந்தை. ஒரு தூணில் சாய்ந்து பாய்த்துள்ளடான்றில் வைராஜத்தர் அமர்ந்திருப்பார். வேட்டியும் தோழில் ஒரு துண்டும். மூன் வழுக்கையும் சிறிய எலுமிச்சைப்பழ அளவில் ஒரு கொண்டையும், தளதளப்பான உடலும் அவருக்கு நாச்சிமார்க்கோயில் ஐயரை நினைவு படுத்தும். அமுத்தமான ஞானிர்ச்சியா சிமேந்துத் தரையில் காயங்களுக்குக் கட்டும் பலவணக்களிம்புளைப் பரப்பி வைத்தபடி அமர்ந்திருப்பார்.

மருந்து கட்டப்போகிறவர்கள் சுத்தமான பழைய துணி தலைமல் கொண்டு போகவேண்டும். அங்கு சிலர் மருந்து கட்டுவதற்காகத் காந்திருப்பார்கள் அவன் சுற்றுத் தள்ளி செக்கில் என் என்னையாவணத்துயும் மாடுகள் செக்கினைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவதையும் பார்த்தபடி நின்றி கூப்பான். கெல்லிய தாளந்தப்பா இரைச்சலோடு என் அமுத்தப்பட்டு ஏன் னைய வடிந்து கொண்டிருக்கும். மனதில் பயங் உறைக்கும். முழங்காலில் அயர் ஏறிப்போயிருக்கும் காயத்தை எண்ணியபோது, வைத்தியர் செய்யப்போகின்ற செயற்பாடுகள் பயத்தைத்தரும். அவன் மூறை வந்ததும், ஆச்சி அவனை இமுத்து வந்து வைர முத்தர் மூன் இருத்துவான்.

“என்னவாம் கந்தப்பரின்சு பொடி...” என்றபடி அவனது வலது காலைத் தன் பக்கமாக இழுத்துக்கொள்வார். அவர் காலைய்பற்றி யதும் சரவணமுத்தர் கதறத் தொடர்ச்சிவிடுவார்.

“ஏன்ற பொடி கத்திருய்?” என்றபடி பழஞ்சோலையில் மருந்தைப்பூசி, முழங்கால் காயத் தின் மீது அமுத்தித் துடைத்து அயறைப்பிரித்து எடுப்பார். அவன் வீறிட்டுக்கத்துவான். காயத் தின் மீது இரத்தம் படர்ந்திருக்கும்.

“சரி சரி... எத்தாதை...” என்றபடி களிம்பு ஒன்றினைப்பூசி அவன் கொண்டு வந்திருந்த பழைய துணியைக் கிழித்துக்கட்டிவிடுவார். புள்ள சண்டிச் சண்டி வலிக்கும். விழிகள் குளமாசித்தனிக்கும்.

“கந்தப்புனரபொடி, ஒழுங்காக வந்து மருந்தைக்கட்டு. சிதனும் அயரும் வைச்சுதோ பேந்து நோன்றித்தான் எடுக்க வேணும் சொல் லிப்போட்டன்.”

அவன் பயத்துடன் தலையை ஆட்டுவான். ஆச்சி பத்துச்சத்தை அவர் முன் வைத்துவிட்டு அவனைப்பரிவுடன் அழைத்து வருவாள்.

“சரியா வலிக்குதே அப்பு?” என்று அடிக்கடி கேட்பான்.

“நீதானேனை கூட்டிக்கொண்டு வந்தனி. பிறகு வலிக்குதோ என்கிறுய்...” என்று சரவணமுத்தர் எரிந்து விழுவார்.

இப்போது நினைத்தாலும் சிரிப்பு வருகி றது. வைரமுத்தர் முன் அவன் செய்த ஆர்ப்பாட்டங்கள்.

ஓடு தடவை அவனுக்குக் கடும் காய்ச்சல். அப்பு வண்டிலில் அவனை ஏற்றிக்கொண்டு சுது

மலைக்குப் போனார் தாவடியால் திரும்பி அவர் கள் சுதுமலை அண்ணையிலைப்பரியார் வீட்டிற்குப் போனார்கள். வீதியின் இரு பக்கங்களிலும் புகை யிலைத் தோட்டங்கள் மதரார்த்து புகையிலைச் செடிகள் வளர்ந்திருந்தன.

அண்ணைமலையாரின் தோற்றும் அவருக்கு இன்னமும் நினைவில் இருக்கிறது. தாடியும் கொண்டையும் அனுரை ஒரு துறவியாக என்ன வைத்தது அவர் பினியாளரிடம் கைநீட்டிக் காசு வங்கியதே கிடையாது. இலவச வைத்தியம் தான். அங்கு வைத்திருக்கும் உண்டியலில் விரும்பிய காசை மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு நோயாளர் பேசுவோர்கள்.

அவர் அவனை நாடிபீடித்துப் பரிசோதித்துப் பார்த்தார் வைரழுத்தரிடம் அவனுக்கு இருந்த பயம் அவரிடம் அவனுக்கு இருக்கவில்லை. அவர் தரும் குடிநீர் கசப்பானதாயினும் வூவி கிடையாது.

நூற்றுக்கணக்கான நோயாளர் காத்திருப்பார்கள். அந்தப் பெருமகன் இன்றின்லை.

வாயில் அதக்கியிருந்த புகையிலைத்துண்டிகளை முற்றத்தில் துப்பினார். இன்னெலூ துண்டிகளை வாயில் இட அவாவினாலும், வாய் அவியல் வேண்டாம் எனத்தனக்குத் தானே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டார்.

இராசம்மா சாப்பிட்டுவிட்டு, மிகுதிகை நாய்க்கு இடுவது தெரிந்தது. அவன் கொட்டிய சாதத்தை வாலை ஆட்டியபடி அவர் வீட்டு நாய் அவக்அவக்கெனச் சாப்பிட்டது

இருந்தாற்போல இருமல் அவரிடம் எழுந்தது. இராசம்மா தலைவாசல் பக்கம் பார்த்தாள்.

“சரியான குடு. சனிக்கிழமையில் சரியாக மூகினால் தானே?” என்றபடி உள்ளே சென்றுள்ளது.

முன்னர் அவருக்கு இப்படி இருமல் வந்தால் ஆக்கி, அவரைக் கூப்பிட்டு வாயைத்திறக்கச் சொல்லிப் பார்ப்பாள்.

“உது சரியான உண்ணைக்கு. குஞ்சியாச்சி யிட்டபோய் மூன்று நேரம் பார்க்க வேணும். போவிட்டுவா..” என அவரைப்பிடித்து அனுப்பி விடுவாள். வேலிப்பொட்டுகளால் நுழைந்து அவர் குஞ்சியாச்சியிடம் போவார். உண்ணைக்குப் பார்ப்பதற்கு அதிகாலை நேரங்கள்தான் ஏற்றன என்பது குஞ்சியாச்சியின் வாதம்.

அவனைக்கண்டதும் குஞ்சியாச்சி அடி வள விற்குள் போவாள். அவன் பின்னால் போவான்.

“நீ போய் அங்க இரு பச்சிலை எதுவென வருத்தக்காரருக்குத் தெரியக்கூடாது.” என அவரை குஞ்சியாச்சி திருப்பி அனுப்பிவிடுவாள். பின்னர் அடியளவில் ஏதோ பச்சிலையைப்பிடுங்கி உள்ளங்கையில் வைத்துக் கசக்கியபடி அவரிடம் வருவாள். அவர் முற்றத்தில் அவளின் மூன்முழங்காலில் நிற்பார்.

தலையிரை நடு உச்சிக்கு வகிடு எடுத்து, நடு உச்சியில் கையில் அஞ்சத்த பச்சிலையை வைத்துத் தேய்த்துவிட்டு, எஞ்சிய பச்சிலையைத் தூரவிசிவிட்டு, உச்சந்தலையில் ஒரு கத்தை மயிரைப்பற்றி விரவில் சுந்றி ஒரு திமுவை. டக் கெண்று உண்ணைக்கு மேலே வந்த சத்தம் எழும். அவன் தலையைத் தடவிப் பார்ப்பாள். உச்சந்தலையில் சிறிது வீக்கம் தெரியும். மூன்று தட-

வைகள் அப்படி உண்ணாக்குப் பார்த்தபின், வெந்தயம் வைத்து முழுகுவார். இருமல் இருந்த விடம் தெரியாமல் போய்விடும். குஞ்சியாச்சி பார்த்த வைத்தியம் ஒருவகை அக்குபஞ்சர் தான் என் அவர் இப்போது என்னுகிறார்,

உண்ணாக்கிறாக அவள் ஏந்தப் பச்சிலையை உபயோகித்தார் என்பது அவருக்கு இன்னமும் தெரியாது. இந்தக்காலத்தில் யார் அப்படி உண்ணாக்குப் பார்க்கிறார்கள்? எல்லாம் ஆங்கில வைத்தியம்.

கால தேங்களுக்குப் பொருத்தமில்லாத மருந்துகள்.

புதுப்புது வியாதிகளுக் கிணறு மனிதனை ஆகிரமித்திருக்கின்றன.

“என்ன யோசனை கடுமையாக.” என்ற படி இராசமகர் வந்தான்.

“ஒண்டுமில்லை அந்தக்காலத்தை யோசித் துக்கொண்டன்... புண்ணுக்கு மருந்து கட்டின வைரழுத்தர்... காய்ச்சலுக்கு மருந்து தத்த அண்ணுமீலையார்... உண்ணாக்குப்பார்த்த குஞ்சியாச்சி எல்லாரையும் யோசித்தப் பார்த்தன்”

“ஏன் உழுக்குப்பார்த்த பொன்னப்பர்... அவரை விட்டிட்டியன்.” என்று அவள் சிரித் தாள்: “இப்ப நடக்க வேண்டியதைப் பாருங்கோ. மல்லிகாவை அனுப்புற வழியைப் பாருங்கோ.”

அவர் அவளை ஏறிட்டுப்பார்த்தார்:

“இஞ்சபார் இராசம். நான் அப்பவே மனி வாசகருக்குச் சொன்னான். வெளிநாட்டிற்கு ஏஜன்ஸைப்பிடித்து அனுப்புற காரியம் என்னை முடியாதென்டு அவர் தான் தான் ‘எல்லா அலு

வல்களையும் பார்க்கிறதென்டு சொன்னவர். அவர் ஆயத்தப்படுவார். அப்ப நாங்க ஒருக் காக் கொழும்புக்குப் போய்வழியனுப்பிட்டுவருவம்.”

“இப்ப வெளிநாட்டிற்கு அனுப்புறது பெரிய கஷ்டமாம். பிராண்சுக்கு ஒன்றரை இல்ல சம் கேக்கிறுன்களாம் அதுவும் கண்ணப் பாஸ் போட்டிலதான் அனுப்புறுன்களாம் திரும்பி வந்தாக்கள் கனபேராம்”

“அப்படித்தாகி சொல்லுகின்றேன். மணிவாசகர் அதெல்லாம் தான் பார்க்கிறதென்கிறோர். பேசின பேச்சின்படி ஒரு லட்சத்து இருபத் தையாயிரத்தை அவரிடம் கொடுத்துவிடப் போறன். மோகனின்ற காசு வந்திடும் தானே?”

“அனுப்பியிருக்கிறதென்டு தானே எழுதி யிருக்கிறான். நாளை நாளையின்டைக்கு வந்திடும். மணிவாசகரும் கொழும்புக்குப் போய் பிள்ளைய னோட காத்ததவராம். கொழும்புக்கு நாங்க போய் எங்க தங்கிறது ?”

“அதெல்லாம் ஸொட்சுகளில் தங்கலாம் அப்பா.”

படலை திறக்கும் சத்தம். சுசிலா சயிக்கின்றன வந்தாள்.

புத்தகம் கொப்பிகளை உள்ளே கொண்டு போய் வைத்துவிட்டு தலைவாசலுக்கு வந்தாள்.

“அம்மா, கனகு அந்தானை வழியில் கண்டன்...”

“கனகரத்தினதையோ?” என்று சுவனை முத்தர் வியப்புடன் கேட்டார்.

“கேற யார், ஐயா?...”

“அவன் ஏன் இங்க வரவில்லை? வராமல் போக மாட்டானே?” என்று கவலையுடன் இராசம்மா கேட்டாள் இனந்தெரிந்த துயர் வார்த்தைகளில் தெரிந்தது.

“என்னவாம்பின்னை?” என்று அவர் கேட்டார். அவன் வராமல் போனதுக்குக் காரணம் இருக்குமோ?

“அவசர அலுவலாகக் ரவுனுக்கு வந்தவராம். வரழுடியவில்லை என்று மாமியிட்ட சொல்லும் என்றவர். மல்லிகாவுக்குக் கலியாணம் நிச்சயமாகிவிட்டுதாம் என்று கேள்விப்பட்டன் என்றார். அவருக்குப் பொதும் ஏழாற்றும் போலத்தெரியுது. விசர் அக்கா கனகு அத்தான் எவ்வளவு நல்லவர். அவரைச் செய்திருக்கலாம்”

அவர் எதுவும் பேசவில்லை. இராசம்மா கவலை பொங்க அப்படியே குந்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“என்ற சொல்லை எந்தப்பின்னோதான் கேட்டுது அவனுக்கு என்ன குறை? இராசா மாதிரி இருக்கிறான். ஒண்டுக்க ஒண்டு சொந்தம் பந்தம்... இரத்த உரித்து. அந்தப்பின்னோக்கு அக்ளில் எவ்வளவு வீருப்பம். அவளுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. வெளிநாட்டு மோகத்தில் நிக்கிறான். என்ற அண்ணருக்கு என்ற பின்னோயவில் ஒன்றைச்செய்ய வேண்டுமென்று எவ்வளவு ஆசால்லாம் போச்சது.”

சரவணமுத்தர் மனைவியை அடக்குபாப் போலப் பார்த்தார்

“சும்மா இரப்பா. நடந்து முடிஞ்சிட்டுது. இதெல்லாம் விதிப்படிதான் நடக்கும். அவளுக்கு

அவனில் விருப்பம் இல்லையென்டால் என்ன செய் யிறது. அது சரி, சுசி, நீ அவனை வீட்டிற்கு வரச் சொல்லவில்லையா?"

"குப்பிட்டனேன் வாறுதெண்டவர். அவரைப் பார்க்குகிலாது ஐயா. வாடிப்போய் இருக்கி றூர். சரியான விசர் அக்கா." என்றபடி சுசிலா வீட்டிற்குள் போனான்.

"உதைப்போய் யோசித்துக்கொண்டிரா மஸ் பேரய் அலுவல்களைப் பாரப்பா. எல்லாம் முற்றுகிப் போச்சது. இனி என்னத்தைச் செய் யிறது?" என்றபடி சரவணசூத்தர் வாங்கில் சரிந்தார்.

இளம் பிள்ளைகளின் மனப்பாங்கினை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை, எதிலும் அவசரம். எதிலும் துணிச்சல். வாழ்க்கையை தெரிவு செய்வதிலும் அப்படித்தான்.

மஜ்ஜிகா அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருத்தி. இன்றே நாளையே இன்னுடைய சில வாழங்களிலோ அவள் பிரான்சிலிரு சென்றுவிடுவாள். அவரின் பிள்ளைகளில் ஆறு உலகத்தின் மூலைகளில் சிதறி விட்டார்கள். அந்தந்த நாட்டுப் பண்பாடுகளில் ஊறிவிடுவார்கள். அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு யாழ்ப்பாணம் என்று ஒன்றிருப்பது தெரியப்போவதில்லை. அப்பிள்ளைகளைப் பெற்றேர், இங்கு தவிக்கிறார்கள் என்பது தெரியப்போவதில்லை. மொழி மறந்துபோகும். சமயம் மறந்துபோகும். பண்பாடுகளாசாரம் மறந்துபோகும். தலைமுறை தொலைந்து போகும்.

அவரின் பிள்ளைகளுக்கு யாழ்ப்பாண மண்ணிற்கு வரும் ஆவலிருக்கும். ஆசையிருக்கும். அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு இருக்கப்போவதில்லை,

இந்த மண்ணின் அமைதி. இந்த மண்ணின் இனிமை அவர்களுக்குத் தெரியப்போவதில்லை. அவர்கள் பிறந்த மண்ணின் மக்களாக அவர்கள் மாறிவிடப் போகிறார்கள்.

மணமகளைத் தேடி வெளிநாட்டிற்கு ஏற்று மதியாகப் போகின்ற மல்லிகாவின் குழந்தைகளுக்கும் அதை திலைதான்.

அடிவயிற்றில் பேருஞ்சுவாலை பொங்கி எழுவதைச் சரவணமுத்தர் உணர்ந்தார் இதயம் பெருங்குரலில் அழுதது.

11

வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலை வேளை. இரவுவீசிய கடுங்காற்றால் முத்திரத்தில் சொசித்துகிடந்த சருகுகளைக் கூட்டிக்குவீப்பதில் சுசிலா ஈடுபட்டிருந்தபோது, புங்குடுதிவிலிருந்து மேட்டார் சயிக்கிலில் கணகரத்தினம் வட்டிருந்தான், வீட்டில் சரவணமுத்தரோ இராசப்மாவோ இருக்கவில்லை.

விளக்குமாறை ஒதுக்கமாகச் சார்த்திவிட்டு உயரத்துக்கிச் செலுகியிருந்த பாவாடையை இறக்கிவிட்டு, “வாழுக்கோ அத்தான்” என்று அவர்கள் சுசிலா வரவேற்றான்

“எங்க சுசி, ஒருத்தரையும் காணல்ல ” என்றபடி அன்ன உள்ளே வந்து கதிரையில் அமர்ந்தான்: மாமா எங்கை?”

“இயா பனங்காணிக்குப் போயிட்டார். கங்குமட்டைகள் பொறுக்க அம்மா கோயிலுக்கு...இன்னைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. நாங்க ஆக்களாகத் தெரியவில்லையோ, அத்தான். பல்லி அக்கா குசினியில...”

அவன் விழிகள் அடுக்களைப் பக்கமாக ஒரு கணம் திருப்பி நிலைத்து மீண்டன. அவன் விழிகளில் கொட்டபளித்த ஆர்வத்தையும் ஆசையையும் சுசிலா அவதானிக்கத் தழறவில்லை.

மல்லிகா தேநீருடன் அடுக்களைக்குள் விருந்து வந்தான்.

அவனிடம் தேநீர்த் தம்மானை நீட்டியபடி கேட்டார்: “எப்ப வந்தியள், அத்தான் ஊரில் எல்லாரும் சுகமா?”

“இப்பத்தான் வந்தன், மல்லி.” என்றபடி அன் தயங்கினான். சுசிலா அவனிடத்தை விட்டு பெதுமாக நகர்ந்து கிணற்றிக்குச் சென்றான். அத்தான் மல்லிகாவுடன் ஒதோ பேச விரும்புகிறார். மல்லிகா அவன் முன்னிருந்த தினரயில் அமர்ந்தான்.

‘அங்க பிரச்சினைகள் இல்லையா? இந்தியன் ஆமிக்காரர் தொல்லைதாரதில்லையா?’ என்றான் மல்லிகா.

‘அங்கும் பிரச்சினைதான். அவங்கலாள எந்தைதான் பிரச்சினை இல்லை. முந்தநாளும் பல ரைப் பிடிச்சு வைச்சிருச்சிருங்கள். சந்தியில் ஒருத்தனைச் சுட்டும் போட்டான்கள். அதுசரிமல்லி நான் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மைதானா?’

‘‘என்ன கேள்விப்பட்டியன்?’’ என்று மல்லிகா கேட்டாலும் அவன் எதைப்பற்றிப் பேச கிறான். என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது

“உனது கலியாணம் பற்றி . பிரான்சிற்கு போகப்போறியாம்.”

“ஜயாவும் அம்மாவும் முடிவு செய்திருக்கின்றன. பிரான்சில் இருந்து அண்ணவும் எழுதி யீருக்கிறீர்கள். அவர்களின்ற முடிவு தான் என்னுடையதும் மோகன் அண்ணேன் எனக்குக் கொடுதலா செய்வார்? அவரின்ற பிரெண்டாம்.” என்றபடி மஸ்லிகா அவனை ஏறிட்டுப்பார்த்தான். அவள் வீழிகளைச் சந்திக்கும் திறனின்றி அவன் தழையைப் பார்த்தான். அவள் மனதை அவன்னால் புதிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“உனக்கும் இதில் பூரண சம்மதம் போல, மஸ்லி ..”

“எனக்கு எல்லாம் சரி . அவசின்ற விருப்பந்தான் எனக்கும்.”

“முகந்தெரியாத மாப்பிள்ளையைத்தேடி பிரான்சிற்குப் போகப்போறிர்?”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது, அத்தான் அண்ணாக்குத் தெரிந்தவர். பிறவென்ன? கவியாணம் என்றது சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுவதாம். எங்கட கையில் என்ன இருக்குது? நாங்களா ஒரு துணையைத் தேடிக்கொண்டுறதிலும் தாய் தகப்பன் அண்ணாமார் துணையைத்தேடி விடில் பிரச்சினைகளில்லை. அவர்கள் தாம் பெற்ற பிள்ளைக்குத்தீமையா செய்ய விரும்புவினம்? நல்வதைத்தான் செய்ய விரும்புவினம்.”

கனகரத்தினக் கண்லிகாவை இப்போது ஆழமாக ஏறிட்டுப்பார்த்தான்.

“உமக்கு வெளிநாட்டில் தனி சோகம் ..” என்றான்.

மல்லிகா அவனைச் சற்றுச் சினத்தூடன் விழித்தாள். அவள் பார்வையின் காங்கையைத் தாங்க முடியாமல் அவன் தலைச்சயக் குளிந்து கொண்டான்.

“இங்க என்ன இருக்கிறது, அத்தாள்? எங்க பார்த்தாலும் பிரச்சினை? இந்தியன் ஆரிசி காரர் ஒரு பக்கம். இயக்கக்காரர் ஒரு பக்கம். மரணத்தோடு தான் இங்கு இரவுகள் வீடிகின்றன. வீதிக்கு வீதி பினங்கள்... துப்பாக்கிச் சூடுகள் சுடுகூடாக இந்த மண் மாறிவிட்டது. நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்று தெரியாது. ஓவ்வொரு நாளும் பயந்து பயந்து சாவதிலும் பார்க்க எங்கயாவது நிம்மதியான இடத்திற்கு ஒடிவிடுவது நல்லது”

“பிரச்சினை எந்த நாட்டில் தான் இல்லை, மல்லி. என்லா நாட்டிலும் பிரச்சினை. வெளி நாடுகளில் நிம்மதியாக இருக்க முடியுமென நீநினைக்கிறேய் போல் இருக்கிறது. அங்கையும் நீ எதிர் பார்க்கிற நிம்மதி கிடைக்குமென்றில்லை. பிறந்த மன்னைவிட்டு பிறிதொரு மன்னின் கால் வைச்கும்போது அவன் அங்கு அந்திடனுகிறான். அங்கு அவன் தன் உரிமை பற்றி பேச முடியாது. தனது மொழி மதம் பற்றிப்பேச முடியாது. அவன் அங்கு அந்நியன். அந்த நாட்டு பிரசை யங்கன். இங்க வீடுகளில் வேலைக்காரர்கள் மதிக்கிறமாதிரி அடிமைகளாக அங்க சிவிக்க வேண்டியது தான். மன்னில் புரஞ்சிற புழுக்களிலும் கேலையாக அந்தநாட்டு மக்கள் எங்களைப் பார்டபார்கள். இத்தனை னில் நாங்க செய்யத் தயங்குகிற வேலைகளையெல்லாம் அங்க செய்யச் சொல்வார்கள். அங்க போன்றதான் இந்த பண்ணின், பிறந்தமன்னின் பெருமை தெரியும்.

இதோபார்மஸ்வி, எங்கட ஊரில் கிடைக்கிற நிடு
மதி வேறெங்கும் கிடைக்க முடியாது. நீ உன் முடி
விற்காக ஒரு நாளைக்குக் கவலைப்படுவாய். அக்
கரைகள் பச்சையாகத்தான் தெரியும்.
யந்திரமயமான வாழ்வின் கொடுமைகளை நீ
நிச்சயம் புரிந்து கொள்வாய்.”

மல்லிகா புன்னகத்தாள்.

‘ ஏதோ போகிற எல்லாரும், வெளிநாடுக
வில நிரந்தரம் கத் தங்கிலிடுகிறதுமாதிரிப் பேசி
றியள். கொஞ்ச நாளைக்கு அங்க இருக்கிறது.
உழைக்கிறபிறகு இங்க வாறது. அவ்வளவுதான்.’

உன் அண்ணன்மார் யார் இங்க வந்தினம்?
அவர்களுக்குத் திரும்பிவாற எண்ணம் ஏதாவது
இருக்குதா? முத்தமச்சாள் பார்த்திபன் கட்டா
ரில் எடுக்கிற சம்பளம் இங்க எடுக்க முடியாது
என்கிறூர் பிள்ளைகளை இங்கிலீஸ் மீடியப் பள்ளிக்
கூடங்களில் சேர்த்துவிட்டோம். அவர்கள் இலங்
கைக்கு வந்து என்ன செய்கிறது என்று எழுதுகிறூர்
இநண்டாளது மச்சான் டொக்டர் சந்திரன்
லண்டனில் செற்றில் வீடுகள் வாங்கிவிட்டார்.
பிள்ளைகள் அங்க படிக்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்கு
உங்குவர விழுப்பமில்லை. அங்க வந்து அவர்களால்
சமாளிக்க முடியாது. கிளைமேற் ஒத்துக்கொள்
ளாது என்று எழுதுகிறூர். முன்றுவது மச்சான்
மோகண், இங்க வந்தால் பிரச்சனை என்கிறார்.
இப்படியே ஒவ்வொருவருக்கு இதோ யார் மல்லி.
நீ பிரான்சிற்குப் போறத்தில் எனக்கு வருத்தம்
தான். இல்லை என்றிலை’

“ஏன் உங்களுக்கு வருத்தம்?” என்று சர்வ
சாதாரணமாக அவள் கேட்டாள்.

“புரியாதது மாதிரிக் கேக்கிறுய், மல்லி. என் வருத்திற்குரிய காரணம் உனக்குத் தெரியத் தேவையில்லை என்னேட போகட்டும்”

அவர்கள் இருவரும் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை, நீட்டு மெஜனத்தின் பின்னர், அவன் தொடர்ந்தான்: “இப்ப கொஞ்ச நாளாக நான் கூட என்னத் தொடங்கியிருக்கிறீன். நானும் வெளிநாட்டிற்குப் போனால் என்ன என்று?”

“நீங்கள் ஏன் போக வேண்டும்? உங்களுக்குத்தான் வெளிநாட்டிற்குப்போகாமலே எல்லாம் இருக்கிறதே?”

அவன் இதயம் குழறியது ஆரவாரத்துடன் பெறுக்கிட்டது, உள்ளம்.

சுட்டிக்காட்டுகிறாரா?”

“...நான் நேயின் ரீசர் தான். அத் தொழிலோடு திடுப்பதிகண்டிருக்கிறீன். தோட்டம் செய்யிறன். ரிஷூஸ் சொல்லிக்கொடுக்கிறான். மேலதீக வருமானம் எனக்குக் கிடைக்கிறது. அது போதும் இந்தமண்ணில் வாழுகிற நிம்மதி எங்கும் வராது மல்லிகா.” என்று அவன் என்றால் கூறியவை நினைவில் எழுந்தன. அதற்கு மல்லிகா என்ன கேட்டார்:

“வீடு வால் ரி.வி. டெக்.. கார் இத்தகைய வசதிகள் இங்கிருந்தால் பெற்றுடியுமா?”

அவன் என்ன சொன்னார்: “இவற்றைப் பெற வெளிநாட்டிற்கா போக வேண்டும். எனக்கு நல்ல வசதியான வீடு இருக்கிறது. ரி.வி. இப்பத்தி முன்று இஞ்சிகளிக் கலர் வாங்கி இருக்கிறான். டெக் இடுக்கிறது. இப்ப கொஸ்டா

மொட்டார் சயிக்கிள் இருக்கிறது. இன்னும் சில நாட்களில் கார் வாங்க முடியாது என்பது என்ன நிச்சயம்...”

அவள் கூறிய வார்த்தைகளை அவள் கட்டிக்காட்டுகிறா?

“நீங்கள் ஏன் போக வேண்டும்?”

“இதற்கு எப்படிப் பதில் சொல்வேன் மன்னிகா? வெளிநாட்டிற்கு போகமாட்டேன் என்பதால் என் உயிரிலும் மேலான ஒன்றை இழந்து நிக்கிறேனே? என் வாழ்வின் இனி மையை இழந்து நிக்கிறேனே? என் இதயத்தின் எழில் வடிவை இழந்து நிக்கிறேனே? என் மனதில் விஸ்வருபமாக வியாபித்திருந்த உண்ணை இழந்து நிக்கிறேனே? அதுக்காக, அதுக்காக.. ஒரு வார்த்தைக்குத்தான் சொன்னன. நான் இந்த மன்றைவிட்டு நகரமாட்டேன். இந்த மன்றையுடைய தான் என் வாழ்வு முடியும்; இவற்றை அவன் சொல்லவில்லை.

சொல்ல நினைத்தான்.

இராசப்பா கோயிலிருந்து வடக்கு வது தெரிந்தது. மருமகலைக் கண்டதும் அவள் முகம் மஸர்ந்தது. கையில் கொண்டுவந்திருந்த அரசு சலைத் தட்டத்தை அவனிடம் நீட்டினான். அவன் எழுந்து நின்று அதனைப் பெற்று விழுதியை எடுத்துப் பூசி சுந்தனப்பொட்டும் இடுக்கொண்டான்.

“தப்பி, சட்ட வந்தன்? அண்டக்கு வந்திட்டு இங்க மாபால் போயிட்டியாம். சுசிலா சொன்னான்.”

“ஓம் மாமி. அவசரமாகப் போயிட்டன் அப்புவின்ற திவசமாம், வாற சனிக்கிழமை. இம் முறை எல்லாரையும் வரட்டாம், ஐயா..”

இராசம்மா ஒருகணம் பழைய இனிய நினைவுகளில் ஆழந்து போனாள். அவளைப்பெற்ற தங்கை கனகசபையாரின் திவசம். புங்குடுதிலில் புகழ்பெற்ற தலைக்கமக்காரன் அவர். வார்த்தைக்கு அந்த ஊரே கட்டுப்படும். வாரி இழுத் துக்கட்டிய கொண்டையும் முறுக்கிய மீசையும் அவர் மீது ஒருவித பயம் கலந்த பக்தியை ஏற்படுத்தும். அவருக்குச்சில தூர்த்தேவதைகள் வாலாயங் எனவும் பேசிக்கொண்டனர். அது னல் சிலவேளைகளில் மந்திரித்தும் விடுவார்.

அவனுக்கு ஒரு சம்பவம் நன்றாக நினைவு இருக்கிறது.

கனகசபையார் ஒரு தடவை செய்து பாடம் போட்டிணந்த புகையிலைச் சிப்பங்களையாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த சின்னத்துரை, விலைபேசி வாங்கிக்கொண்டார். பேசிய விலையில் அறைவாசியை வழங்கிவிட்டு மறு தடவை கொண்டு வந்து மிகுதியைத்தருவதாக்கூறிச்சென்ற சின்னத்துரை, ஆறுமாதங்களின் பின்னர் தான் புங்குடுதிலிற்கு வந்தார்.

“எங்கையப்பா, யாக்கிப்பணம்?..”

“என்ன கனகசபை நெருக்கிறோய். தராமல் போகப்போறனே? அந்தப்பொயிலைப்பாடத் தால் சரியான நட்டம் கண்டியோ? அடுத்த முறை வரேக்க தாரான். இப்ப மயில்வாகனத்தினர் பொயிலை தட்டப்போறன்.”

சின்னத்துரையின் வார்த்தைகள் கனகசபையின் பொறுத்தமயைச் சோதித்துவிட்டது.

“பேச்சு மாறக்கூடாது. ஒரு வாரத்தில் மிச்சக்காஸைக் கொண்டு வந்து தாறன் என்றிட்டு பொயிலை ஏதுதிச்சென்றாய். இப்ப ஆறு மாதமா கிறது. என்ற காஸைத்தாாமல் உன்னை போக விடமாட்டன். ஆறுமுகத்தானை ஏமாத்தலாம் என்று நினையாதை...”

வார்த்தைகள் தடித்தன. சின்னத்துரை யும் புங்குடுதீவு அடியென்றதால் ஊர் இரண்டு பட்டது.

“நீ செய்யிறதைச் செய்...” என்றுவிட்டு வள்ளத்தில் ஏறிவிட்டார் சின்னத்துரை. ஆறு முகத்தார் கோபத்துடன் வீட்டிற்குத்திரும்பி வந்தார். வீட்டிற்குள் புகுந்து அறையைத்தாழ் பாள் போட்டுக்கொண்டார்.

வள்ளத்தில் ஏறிய சின்னத்துரையின் மனதிலும் பதற்றம். பயம் ஆஜுஷகத் தார் எச்சரித்த வார்த்தைகள் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் ஆர்ப்பாரித்தன புங்குடுதீவுக் கடலைக்கடந்து வேலைக்கனைரயில் இறங்கி, வண்டிலில் பயன்பட்டு பண்ணையில் வள்ளத்தில் ஏறியாகிவிட்டது. மால்சுகுரியன் சரிந்து கொஞ்சம் ருந்தான் பாய் உயர்த்தப்பட்டு நகரத் தொடங்கிய போது, தன் முன்னால் கரிய நிறத்தில் ஒரு உருவம் நீர்வாணமாக அமர்ந்திருப்பதைச் சின்னத்துரை கொண்டார் வாயிலிருந்து பற்கள் வெளியில் தள்ளியிருந்தன.

கண்களைக்கச்சுகிக் கொண்டு பார்த்தார். அந்த உருவம் அவருக்கு மட்டுந்தான் தெரிந்தது.

“நிறுத்து வள்ளத்தை...” என்றார். பாய்ந்து கனரயில் குதித்து, நெந்த எண்டில்லேயே ஏறிக் கொண்டார். “வேகமாக ஓட்டப்பா...”

அந்த உருவம் அவரைப்பின் தொடர்த்து வருவதே அவருக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. மாடுகள் வேறு வெருட்சியற்றிருந்தன எனப் பட்டது. இரவிரவாகப் புங்குடுதீவுக்களைய அடைந்து, வள்ளத்தில் ஏறி, இறங்கி ஆழமுகத்தார் வீட்டிற்கு ஓடி வந்தார்.

“ஆறுமுகத்தார் என்னைக் காப்பாற்று...” என்றபடி முற்றத்தில் ஓடிவந்து விழுந்தார். பூட்டிய அறையைத் திறங்குகொண்டு ஆறுமுகத்தார் வெளியில் வந்தார். ஆறுமுகத்தார் அறைக்குள் புகுந்துதான்யாக் போட்டுக்கொண்டார் என்ற செய்தி பரவியதும் சஞ்சு அங்கு கூடியிட்டது. சின்னத்துறையை அவர் தொட்டுத்தூக்கினார்.

வேலியோரம் பெரும் ஆர்ப்பாட்டமாக மரங்கள் ஆயின. ஆறுமுகத்தார் கட்டித்தயாராக வைத்திருந்த சேவலை யாரோ அவிழ்த்து எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் சென்று, “இந்தா பிடி...” என்று வீசியிட்டார். சேவலை யாரோ பற்றிய சத்தமும் அது மறணலூலை இட்டதும் கேட்டது.

எவ்வும் எதுவும் பேசவில்லை. பயத்தால் உறைந்து போய் நீண்றிருந்தனர்.

சின்னத்துறையர் எழுந்து உடனார்ந்தார். பயத்தால் உடல் வெடவெடவென நடுங்கியது. பரிதாபமாக ஆறுமுகத்தாரைப் பார்த்தார்.

“இனி ஒண்டுமீல்கைப் பயப்படாதை” என்றார் ஆறுமுகத்தார்.

“என்னை மன்னிச்சிடு, ஆறுமுகம்” என்ற படி மடியை உவிழ்த்துப் பணத்தை எடுத்தார்.

“இப்ப வேண்டாம். பேந்து தா சின்னத் துரை. நானும் கோபத்தில வீசர் வேலை செய்யப் பார்த்தன் நீ இங்க திரும்பி வராதிருந்தால் பண்ணைக்கரையில இரத்தம் கக்கிச் செத்திருப் பாய். அது அடிசிருக்கும். நல்ல காலம்.”

சின்னத்துரை சிரித்தார்.

“எனக்குத் தெரியும், ஏதாவது செய்வாய் எண்டு நான் போறதுக்கிடையில் செய்திடு வாய் என்று நினைக்கவில்லை. எதுக்கும் நான் ஊத்தைக்குடியனை வாஸரயம் செய்து கொண்டு தான் போவன். நீ அதுக்கு மேலால இரத்தக் காட்டேறியை ஏவிவிடுவாய் என்று நான் நினைக்கவில்லை” என்றார் சின்னத்துரை.

இந்தக்கதைகளை அவர்கள் நம்பத்தயாராகவில்லை இராகம்மா தன் தந்தையின் பிரலாபங்களைப் பலதடவைகள் மல்லிகாவுக்கும் சுசிலாவுக்கும் கூறியிருக்கிறார்கள்.

“இப்படியெல்லாம் நடக்காது அம்மா. எல்லாம் மனப்பிராந்தி, பயத்துடன் வள்ளத்தில் ஏறிய சின்னத்துரைக்கு இருண்டதெல்லாம் பேயாகத்தான் தெரிந்திருக்கும். அவ்வளவு தான்.” என்று சிரிப்பான்.

“இந்தக்காலத்துப் பின்னையளுக்கு எல்லாம் பகிடி தான்.”

“என்ன மாமி யோசிக்கிறியன்? திவசத் துக்கு வாறியளே?” என்று கணக்ரத்தினம் கேட்டான்.

“அம்மாவுக்குப் பழைய நினைவு வந்திருக்கும். அப்பு ஏவிவிட்ட காட்டேறியை என்னையிருப்பா—” என்றுமல்லிகா சிரித்தான்.

இராசம்மா மகளைக் கோபத்துடன் ஏறிட
பூப் பார்த்தாள்.

“வாறன் தம்பி...என்றான்.” இரு சாப்
பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்...”

12

யாழ்தேவி காற்றினைக் கிழித்துக்கொண்டு
விரைந்தது. பொல்காவலைக்கும் ராசமைக்குங்
இடைப்பட்ட பாதையில் வேறேங்குமில்லாத காற்
றின் பிளவுபட்ட பேரிரைச்சல். இராசம்மாவீன்
ஶாதுகளைத் தாக்கவில்லை. திக்பிரஜம் பிடித்தவன்
போல வெளியே வெறித்துப் பார்த்தபடி அமர்ந்
திருந்தாள்.

“அம்மா, போயிட்டுவாறன்...” என்று
மன்னிகா விடை பெற்றமை நினைவில் எழுந்தவா
றிகுந்தது. கட்டுநாயக்க விமானத்தளத்திற்கு
கொழும்புப் பம்பலப்பிட்டி ஜொஜ்சிலிருந்து
புறப்பட்டபோது, இராசம்மா இடிந்து போய்
விட்டாள். கண்ணளிவிருந்து கவலையின் வெளிப்
பாடாக நீர் வழிந்து பார்வையை மறைத்தது.
தலைணக்கட்டிக்கொண்டு, மன்னிகா துயரத்தில்
அழுவாள் என இராசம்மா எதிர்பார்த்தாள்.

என் கல் நெஞ்சம். பிறத்த மன்னைவிட்டு
ஆகாயத்தில் பறக்கப்போகிறான். பத்து மாதங்கள்
சுமந்து பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்ட

பெற்றேரைப் பிரிந்து பிறநாட்டிற்குச் செல்லப் போகிறார்கள். இதயத்தில் பாரம், நெஞ்சில் துயரத் தின் நெருடல், மனதில் பிரிவின் துயர் எதுவும் மஸ்லிகாவை வாட்ட வில்லை.

சர்வஶாதாரணமாக, “அம்மா போயிட்டு வாறன் ஜயா போயிட்டுவாறன்” என்று அவள் விடை பெற்றார்.

அந்த லொட்ஜில் வெளிநாட்டிற்கு வழி பார்த்துக் காத்திருப்பவர்களால் முட்டி வழிந் தது யாழிப்பாணத்து இளங்குர்கள் வெளிநாட் குக்குப் பயண ஒழுங்கு செய்யும் ஏஜன்டுகளிடம் ஆயிரக்கணக்கில் கட்டிவிட்டு மாதக்கணக்காகக் காத்திருந்தார்கள். வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி யானும் கண்ணிப்பெண்கள், முகந்தெரியாத கண வர்களிடம் செல்வதற்காகவும் முகந்தெரிந்த கண கர்களிடம் செல்வதற்காகவும் காத்திருந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் நூற்றுக்கணக்கில் தொலைபேசி அழைப்புகளுக்குச் செலவிட்டுக்காத்திருந்தார்கள்.

இந்த மண்ணைவிட்டு ஒடிவிடும் அவசரம் அவர்களிடம் இருப்பதை இராசம்மா காணத் தவறவிட்டை. அவர்களில் ஒருத்தியாக மஸ்லிகாவும் அந்த லொட்ஜில் தங்கினார்கள்.

வெளிநாட்டில் இருந்து உழைக்குங் கண வண்மாரிடம் பேசுவதற்காக யாழிப்பாணத்திலிருந்து பல பெண்கள் வந்திருந்தார்கள். தொலைபேசி மணி ஒலிக்கும் போது அவர்கள் ஒவ்வொரு குரின் இதயமுக் துடித்துப் பதைப்பனதக்குத். அவர் தான் அழைக்கிறாரோ என எண்ணிக் கொள்ளும் தொலைபேசி இடத்திலிருந்து தங்கள் பெயர் சொல்லி அழைப்பு வரும் என ஆவலோ டும் படபடப்பட்டனும் காத்திருப்பார்கள்.

இரவு பகலாக அந்த லொட்டு திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருக்கும்.

“இருலட்சத்து முப்பதாயிரம் கொடுத்தி கேட்கிறன். நாளையின்டைக்குப் பிளைற்.” என் பான் ஒருவன்.

அதனைக்கேட்டு அனுபவப்பட்ட சிலர் சிரிப் பார்கள்.

“வந்து ஒரு கிழமைதான் ஆகுது. அதற் குள் அவசரப்படாதை நாளையின்டைக்கு அந்த ஏசென்ட் வந்து இனாலும் பத்து நாள் காத்திருக்கச் சொல்வான்.”

அப்படித்தான் நடக்கும்.

ஏமாற்றம். துயரம். செலவு அனைத்தும் அங்குள்ளவர்களை வாட்டுவதை சரவணமுத்தச் சங்கு தங்கியிருந்த நாட்களில் கண்டிருக்கிறார். வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டு இடைநடவில் திரும்பி வந்த சிலரும் அங்கிருந்தார்கள். அவர்கள் நடைப்பினங்களாக நடமாடுவதை அவர் காண நேர்ந்தது வீட்டை விற்றுப்பிள்ளைகளை அனுப்பி வைக்க வந்திருக்கும் பெற்றேர். நகைநட்டுகளை விற்றுப்பிள்ளைகளை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பி ஆமாந்திருக்கும் பெற்றேர்.

என் இப்படி ஒரு நிலை இந்த மண்ணிற்கு ஏற்பட்டது?

“இப்ப கண்டாவிம்கு ஒன்றரை லட்சமாம். அதுவும் கஷ்டமாம்.”

“கவுடிக்கே நாற்பது கேக்கிறுன்கள். அங்க போய் இப்ப உழைக்கேலாது.”

“சுவிஸ் பரவாயில்லை. ஆனால் போறது கஷ்டம்...”

“எனக்கு தெரிந்த ஒருஏஜென்ட் இருக்கிறார். நேர்மையான ஆள். கட்டின ஒரு வாரத்தில் அனுப்பிவிடுவார். வேறொமெண்டால் சொல்லும். ஒழுங்கு படுத்தித் தாறன். இன்னிலூரு ஆளையும் தெரியும்.”

இப்படி நிதம் நடக்கும் பேசுக்கள்.

வெளிநாட்டிற் தொலைபேசிகள் வரும் ஆவலோடு ஓடிச்சென்று பேசும் பெண்கள். பேசுமுடித்துவிட்டு உலகத்தின் இனப்பெமல்லாம் கிட்டியதுபோல திருப்பதியுடன் வருவோர் சிலர். கன்னீர் மல்க விச்மிகபடி வெளியில் வரும் சிலர்.

“இந்தா இப்ப பேசிட்டுப் போறது மனிசி. தொலைபேசி இனப்புக் கிடைத்திருக்காது. என்னென்று கிடைக்கும் அவனின்ற புரிசன் இத்தாலியில் மருந்து வித்து உள்ளே இருக்கிறான். அவனுக்குத் தெரியாது. எனக்குப் போடியன் இரகசியமாய் எழுதியவன்.”

“கடன் பட்டு வெளிநாட்டிற்குப் போய் வேலையில்லாது அகறியாக இருந்து, வேறு என்ன வழி? ஒருங்கு வழியில் சம்பாத்ததால் தான்...”

சரவணமுத்தருக்கு இத்தப் பேசுக்களைக் கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துவிட்டது. வெளிநாடு வெளிநாடு என்று அவர்கள் சாகிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் நல்ல உத்தியோகத்தில் இருக்கும் பலர் வேலையை விட்டுவிட்டு வந்து அந்த ஸொட்ஜில் காத்திருந்தார்கள்.

பணம் உழைப்பது மட்டுந்தான் வாழ்க்கையா? மனைவி, பிள்ளைகளுடன் நிம்மதியாக சிரித்துப்பேசி வாழ்வதை விட்டுவிட்டு எங்கோ

அடிமைகளாக ஏசுசும்பேசுசும் வாங்கிக்கொண்டு கையேந்தி வாழ்கின்ற வாழ்விற்காக இவர்கள் ஏன் ஒடுக்கிறார்கள்?

பணம் பணம்.

அவர்களில் பலர் வறுமையால் இந்த மன்னை விட்டு ஒடுவில்லை. பேராசையால் இந்த மன்னை விட்டுப் பாய்கிறார்கள்.

சுரவணமுத்தகூக்குத் தெரிந்த ஒரு பையனை அவன் அங்கு காண நேர்ந்தது அவன் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“என்னைத்தெரியுதே கிளாக்கர் ஐயா:” என்றார்கள்.

அவனை அவர் அடையாளம் கண்டு கொள்ளார்.

“தெரியும் தமிழி ஐயா அம்மா சுகமே? கிட்டடியிலதானே கலியானம் செய்தனீர்?”

“ஆறு வரியமாகுது, கிளாக்கர் ஐயா. இரண்டு பிள்ளைகள். கனடாவிற்குப் போகலாம் என்றிருக்கிறன்.”

“நல்ல வேலையிலேயல்ல இருந்தனீர்? அதை விட்டிட்டம்சே?”

“இந்தாற்போல் இந்தச் சந்தர்ப்பம் வந்தது. அதுதான் அப்படியே விட்டிட்டு வந்திட்டன். பிள்ளையருக்கு வெளிநாட்டிற்குப் போனால் உழைச்சு அனுப்பலாம் பக்கத்துவிட்டு ஆக்கருக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து உடும்புகள், ரிசி, டெக் கெஸ்டு வாறது. அதுகளைப்பாத்து என்ற பிள்ளையரும் மனிசியுக் ஏங்குதுகள். அதுதான் நானும்...” என்றார்கள் அவன்.

அவன் வெளிநாட்டிற்குப் போகிற காரணம் ஆவருக்கு வியப்பினைத் தந்தது.

மனைவியோடும் பிள்ளைகளோடும் வாழ வேண்டிய இனிய இளமைக்காலத்தை வெளிநாட்டில் அந்தியப்பட்ட மண்ணில் கழிக்கப் போகிறான். அங்கிருந்து அவன் அனுப்பப் போகிற பொகுட்களைக் கட்டிக்கொண்டு அவன் மனைவியும் பிள்ளைகளும் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டியது தான். இப்போது அந்தத்துயரத்தின் கடுமை தெரியாது. தெரியவருப்போது இளமை கழிந்திருக்கும். வீணே செலவழிந்திருக்கும்.

அன்பு, பாசம், பற்று எல்லாம் பணத்தின் முன், மெல்ல அற்றுவிடுகின்றன.

நான்கு ஐந்து ஆண்டுகள் வெளிநாட்டில் உழைத்துவிட்டு, இனித்திரும்பி வெளிநாட்டிற்குப் போவதில்லை என்ற எண்ணத்துடன் வரும் கணவனிடம் மூன்றாம் நாள் மனைவி கேட்கிறான்:

“எப்ப போகப்போறியன், அப்பா”

உறவுநிலைகள் அந்த மட்டத்திற்கு இந்த மண்ணில் வந்துவிட்டன.

மல்லிகாவும் வெளிநாட்டிற்குப் புறப்பட சூச செல்லப்போகிறான்.

அவர்கள் யணம் கட்டிய ஏசென்ட் ஒரு காரத்தில் பயண ஒழுங்குளோச் செய்திருந்தான்.

மல்லிகா பாஸ்போர்ட் தனக்கிணை எடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தான். அதனை அந்த பயண ஏஜென்ட் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை அவளின் புகைப்படம் ஒன்றினை வாங்கிச் சென்றவன் இரண்டு நாள் கழித்து ஒது பாஸ்போர்ட்டுடன் வந்தான். அது ஒது மலேசியப்பேண்ணின் பாஸ்போர்ட். அந்த மலேசியப்பேண்ணின் படம் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் மல்லிகாவின் படம் இருந்தது.

“பயப்பட ஒன்றுமில்லை, சேர். இந்த பாஸ் போட்டிற்கு மட்டும் இருபத்தையாயிரம் கொடுத் திருக்கிறன். இந்தப்பெண் பிரான்சிற்கு நேரடி யாகச்செல்ல விசா எடுத்திருக்கிறார்கள். பாங்கொக் போய் நேரே பிரான்ஸ் தான். பாரிஸ் தான். இஞ்ச பாருங்க மிஸ் மஸ்விகா... இனி உங்கட பெயர் மஸ்லிகாவல்ல ரேஸ் பெர்னன்டோ. அப் படியே எழுதப்பழகிக்கொள்ளுங்கேர். பாங்கொக் கில சந்தேகப்பட்டு விசாரித்தால் பயப்படாமல் நான் சொல்கிற அட்ரஸைச் சொல்லுங்கோ. அங்க போன்பண்ணினால் அவங்க நீங்க ரேஸ் தான் என சொல்லுவாங்க. பயப்படத்தேவையில்லை.”

அவன் பலவற்றைச் சொல்லிக்கொடுத் தான். கையெழுத்துப் போடக் கற்றுக் கொடுத்தான். கொண்டு சென்ற ஏராள மான உடுப்புக்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஒரு சிறு கைப்பையுடன் ஏயர்போர்ட்டிற்கு அழைத் துச் சென்றான்.

அவன் புறப்பட்டு விட்ட செய்தி பிரான் சிலுள்ள தமையன் மோகனுக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டது. “இடையில திருப்பி அனுப்பிவிட்டால் என்ன செய்யிறது?” என்று பயத்துடன் இரா சம்மா கேட்டான். அவளை உகிஜுன்ட் இரக்கத் தோடு பார்த்தான்.

“பெரும்பாலும் அப்படி நடக்காது. இந்த பாஸ்போர்ட் நஸ்வாப் பொருஞ்சியிருக்குது. அந்த மலேசியப்பெண் மாதிரித்தான் உங்க டோட்டருக் கிருக்காக பயப்படத் தேவையில்லை. வைன்ஸ்ப் பேங்ட் கவர்...” என்றான் அவன்.

அந்த வோட்சில் நாற்பத்தைந்து நாட்கள் தலங்கிடந்து பயணப்பட்ட ஒரு கண்ணிப்பெண்

இடைநடவில் திரும்பி வந்திருந்தாள். அவர் அழுகை இன்னமும் நிற்கவில்லை.

இருந்த ஒரேயொரு காணியை வித்ருப்பயண ஏஜன்டிடம் காசைக் கொட்டிவிட்டு, ஊரில் சட்டப்பட்டு கொழும்பில் நாற்பத்தைந்த நாட்கள் தங்கிச் செலவழித்து, விமானமேற்றி அனுப்பிவிட்டு மகள் அங்கு போய்ச் சேர்ந்த செய்தி வருமெனக்காத்திருந்த பெற்றேருக்கு மகளே திரும்பி வந்தாள்.

எவ்வளவு பணம் ஒரு நாள் கொழும்பில் இருக்கத் தேவை?

லொட்ஜிற்கு ஒரு படுக்கைக்கு வாட்டு ஒரு நாளைக்கு எழுபத்தைந்து ரூபாய். இருபத்தைந்திலிருந்து, ஒவ்வொரு நாளும் சனம் கூடக் கூட நாள் வாட்கையும் அதிகரித்து விட்டது. இப்பிலின் அந்த லொட்ஜைப்பார்க்க வேண்டும் வெள்ளிருந்தை, போர்ச்தூர், கன்ரின்தூர், முற்றம் எல்லாம் பாய் போட்டுப் படுத்திருப்பார்கள் ஒருவரின் கால் நீட்டினால் மற்றவரின் தலை மீது விழும். ஒந் புதம் திரும்பியபடுத்தால் இன் மொத்தாக மோத நேரிடும் ஒரு பாய்க்கு இருபத்தைந்து அதிக்காரிகள்.

அந்தப்பாய் கூடக்கிடைக்காமல் சிலர் வாங்கிள், சதிரையில் முடக்கிக் குந்தியிருந்தார்கள். விடியப்புறமே பாத்ரமிற்கு கீழ் தயாராகிவிடும்,

அனுப்பியாகிவிட்டது ஒருவிதமாக பத்து நாட்கள் தங்கியிருந்து அவர்கள் மல்லிகாவை வெற்றிசூரமாகப் பிரான்சிற்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். அவன் அங்கு போய்ப்பத்திரமாகச் சேர்ந்த செய்தி வந்ததும் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

யாழ்தேவி ஒடுகிறது. இராசம்மா வெளி
யில் பார்த்தபடி ஏங்கிப்போய் இருக்கிறான். எட
பேபிள்ஸைகளில் ஆறு பிள்ளைகள் வெளிநாட்டில்
வாழ்கிறார்கள். ஒரு பேரம்பிள்ளை கூட இந்த
மண்ணில் பிறக்கவில்லை. அவள் மடியில் கிடக்க
வில்லை. அவளின் மார்பில் உதைக்கவில்லை. அவள்
மடியில் சிறுநீர் கழிக்கவில்லை.

அந்தப்பாக்கியத்தை அவள் மடி செய்ய
வில்லை.

கண்களில் நீர் மூட்டியது. செலவுமுத்தர்
அதனைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“என்னப்பா?”

“ஓன்றுமில்லை. கண்டியா மல்லிகாவும்
போயிட்டாள். இனி மற்ற ரெண்டும் இருக்கவா
போகுதுகள். கண்டியில் நானும் நீங்களுந்தான்
மிஞ்சப்போறம்.”

அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. மீளனமாக
மடியில் தடவினார். தீன் புகையிலை தடடுப்பட-
த்து. கை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அசரால் சில
நாட்களாக இப்போது புகையிலையை வாயில்
அதுக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. வாயில் ஒரு
எரிவு. தொண்டையில் ஒரு தடுப்புப் போன்ற
உணர்வு.

“வவ்வளவு இலகுவாக எங்களை உதறி
விட்டு மல்லிகா போயிட்டாள். பார்த்தியனே?
மனத்தில் ஒரு கலக்கம்— துயரம் ஓன்றுமில்லை,
பெற்று வளவன்.”

“இராசம், பழம் பழுத்தால் மரத்தில் தங் கியிருக்காது. விழுத்தான் செய்யும். சரி போகுது விடு.”

“பிளாஸ்கில் கோப்பி இருக்குது தரவே?” என்று இராசம்மா பிளாஸ்கினை எடுத்து தம்னரில் வார்த்து அவரிடம் நீட்டினாள்.

அவர் வாங்கி ஆவலோடு அருந்தினார். அவரால் இலேசாக வீழுங்க முடியவில்லை. என்ன நடந்தது? தொண்ணையைத்தடவிக்கொண்டார்.

“என்னப்பா? ..” என்று பதறிப்போய் இராசம்மா கேட்டாள்.

“ஓன்றுமில்லை. விழுங்கிறது கஷ்டமாக இருக்குது குடாக்கும்...”

கோப்பியை மெதுவாக அவர்குடித்து முடித்தார்.

இராசம்மா கவலையோடு அவரை அவதானித்தாள்.

யாழ்தேவி யாழ்ப்பானைத்தை வந்தடைந்தபோது பிற்பகல் நான்கு மணியிருக்கும். அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்தபோது ஐந்துமணியாயிருந்தது

13

கரேந்திரன் வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டான். அன்று காலையில் எழுந்ததிலிருந்து ஒருவிதமான பரபரப்புடன் அவன் காணப்பட்டான். முகத்தில் என்றுமில்லாத ஒருவித வண்ம

மும், விழிகளில் தீர்க்கமான பிரகாசமும் தோன் றியிருந்தன. வீட்டிற்கும் முற்றத்தீற்குமாக நடை பயின்றன

“என்னடா தம்பி..... குட்டி போட்ட பூனை மாதிரி அலையிருய்டு...?” என்று சுசிலா கேட்டான். அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு, எங்கோ வெறிக்கப் பார்த்தான். பீன்னர் தலையைக் குனிந்து கொண்டு, கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“ஓன்றுமில்லை அக்கா.....”

“இன்னைக்கு ரியூசன் இல்லையா..... ?”

“இருக்கு..... இன்னைக்குப் போகலில்லை வேறு ஒரு வேலை இருக்கிறது. அது சரி அக்கா, ஜயாவும் அம்மாவும் கொழுப்பிலிருந்து எப்ப வகுசீனம்?” அவன் தலை நிமிர்ந்து, தமக்கைணய ஆழமாகப் பார்த்தவாறு கேட்டான்.

“இன்னைக்கு அல்லது நாளைக்கு வந்தினம்... ஏன் கேட்டாய்?”

“சும்மா தான் ” என அவன் சிரித்தான் .. ‘எடைசியில் இந்த மண்ணில் நீயும் நானுந்தான் மிஞ்சப் போகிறம் போலவிருக்குது...’

சுசிலா துடித்துப்போய் தம்பியைப் பார்த்தாள். அவன் அப்படிப் பேசுபவன் அல்லன்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறோய்?”

அவன் குரலில் இழைந்த கவலையை அவன் உணராமலில்லை அவன் உதடுகளில் புன்முறுவல் படாம்தது.

“பீன் என்ன அக்கா. எங்களில் எட்டுப்பேர். ஆறுபேர் அந்நிய நாடுகளில்... முன்று அண்ணன்மாரின் திறன் எங்கோ பரிச்சய

மில்லாத நாடுகளில் விலைபோகிறது. அக்காமார் திசைக்கொருவராக... எவருக்கும் இந்த நாட்டை பற்றிக் கவலையில்லை. இங்கு நடப்பனபற்றிக் கவலையில்லை. உழைப்பதற்காக அங்கு வாழ்கிறார்கள்.”

“இங்கே வருவினால் தானே? ”

கரேந்திரன் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

“உனக்கு அந்த நப்பாசை இருக்கிறதா, அக்கா? அவர்களாவது இனி வருவதாவது? அவர்களுக்கு இங்கு வருவதற்கு ஆஸல், ஆசை இருந்தாலும், அங்கு அவர்களுக்குப்பிறந்த பிள்ளைகள், யாழ்ப்பாளத்திற்கு வரப்போவதில்லை. ஜாஸ் ஜென்ரேசன்... தொலைந்து போன தலை முறைகள் ஆகியிடுவினம்! அவர்கள் அந்த மன்னின் மூன்றாவது பிரசைகளாக, சுதந்திரம் அறியாதவர்களாக, ஓழுந்து ஓழுந்து, அந்தந்த நாடுகளின் பிரசைகளாக உருவாகுவினம். பணம் மட்டும் வாழ்க்கையல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் போது காலம் கடந்து விட்டிருக்கும்.”

கசிலா அயனை வியப்படுத் தார்த்தான். இவனுக்கு இன்று என்ன பிடித்திருக்கிறது?

“நீ வெளிநாட்டிற்குப் போக மாட்டியா? அட்வான்ஸ் லெவல் சோதனை முடிந்ததும் உண்ணை அங்கு கூப்பிடுவதாக முத்த அண்ணை எழுதியிருக்கிறார்.”

கரேந்திரன் திடமாகச் சொன்னான்: “நான் உழைப்பாணத்தை விட்டு எங்கும் போகமாட்டன் இங்கைதான் இருப்பன்.”

முற்றத்து மண்ணைக் கோழிகள் கிளாறின் கிளாறிய மண்ணைல் வெளித்தெரிந்த இரையை ஆவலூடன் கொத்தி விழுங்கின். வேப்பமரத்து அணில் குசினிப்பக்கமாகப் பதுங்கியிருந்த பூசீன் கைக் கண்டு வாலைக் கிளப்பி அதைத்து கீச்சிட்டு அலறித் தன் கூடும்பத்தை எச்சரித்தது. தலைவாசல் குந்தில் முடங்கிக்கிட்டந்த நாய் சோம்பல் மூறித்தது

அவன் சில கணங்கள் அக்காட்சிகளில் ஆழ்ந்து இருந்தான். ஏதையோ பலமாகக் கிந்திப்பவன் போலக் காணப்பட்டான்.

காலை உண்ணவ உண்டுவிட்டுச் சயிக்கிலை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

“அக்கா... போயிட்டு வாறன்...” என்றவன் சற்றுத் தயங்கி நீண்று, அவளைப் பூறிட்டு பார்த்தான். இருந்தாற் போல அவன் விழிந்திரை களில் நீர் வழிந்தது போல, அவனுக்கு ஒர் உணரவு. அவன் முத்தைத்த திருப்பிக் கொண்டு, சயிக்கிலை ஏறிக் கொண்டான்.

சுசிலாணவ இனந்தெரியாத கவலை பற்றிக் கொண்டது. அன்றுமத்தியானம் அவன் வீட்டிற்குச் சாப்பிட வரவில்லை. அவன் மைத்து வைத்து விட்டு அனுஞ்சாகக் காத்திருந்தான். வீட்டிற்கும் படலைக்குமாக அலைந்தான். அடி வயிற்றில் ஏதோ கொழுந்து விட்டு எரிந்தது மாலைவரை காத்தி குந்தான்.

அவன் ஏரவில்லை.

அவனுக்கு என்ன நடந்தது? அவன் எங்கு போனான்? இப்படி ஒரு நாளும் அவன் வீட்டிற்கு வரக் காலதாமதமாகவில்லை. படலையைப் பூட்டிக் கொண்டு இரத்தினம் வீட்டிற்கு விரைந்து வந்தான்.

“பொழுது பட உங்கு வந்தான், இருந்தன்னின். அதுக்கிடயில் நீயே வந்திட்டாய். தனிய இருக்கப்பயமே? தம்பி அப்போதே சொல்லிப்போட்டுத்தான் போனவன்...” என்றார் அவளைப் பார்த்த இரத்தினம்.

சுசிலா துடித்துப் போனாள்.

“என்ன அண்ணை, சொன்னவன் - ?”

“நீ வீட்டில் தனியவாம். கொய்பர் கிளாம்மா வரும்வரை என்னைப்பார்த்துக்கொள்ளச் சொன்னான். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஏன் பிள்ளை, புங்குடுதிவுக்குப் போகிறேனே? - ”

சுசிலா அப்படியே இடிந்து போய் அமர்ந்து விட்டாள். அவள் விழிகள் கலங்கி அழுதன மூகத்தைக் கரங்களால் முடிக்கொண்டு விம்மத்தொடங்கினாள்.

“என்ன பிள்ளை, ஏன்ன?” என்று இரத்தினம் பதறினார்.

“அவன் போய்விட்டான், அண்ணை”

“இயக்கத்துக்கோ? - ”

கிளாக்கர் சரவணமுத்தரும், இராசம்மாவும் வந்ததும் எதிர்கொண்ட பேரிடிச்செய்தியாக சரேந்திரன் வீட்டைவிட்டுப்போன சங்கதி அமைந்தது. ஜீரணிக்க முடியாமல் இருவரும் சில கணங்கள் நிலைகுஸிந்து அமர்ந்துவிட்டனர். தன்வாசல் வாங்கில் சரவணமுத்தர் நிலைகுத்தி இருந்துவிட்டார். இராசம்மா தலையில் கைகளைத்து ஒப்பாரி வைத்தாள்.

சுரேந்திரன் திடமாக எழுதியிருந்தான்.

“நான் பலகாலம் யோசித்தே இந்த முடிவிற்கு வந்தேன். எங்கள் வீட்டில் ஒருவராவது நாட்டிற்கு வேண்டாமா?”

அவன் முடிவினை இனி எவராலும் மாற்ற முடியாது என்றது சசிலாவிற்குப்புரிந்தது; அவனைப் பெற்ற வயிற்றிற்குப் புரியவில்லை.

14

தலைவாசலில் அமர்ந்திருந்த சரவணமுத்து ருக்குச் சிறிறு தலை சுற்றுவது போல இருந்தது. பல நாட்களாகச் சரியா நித்திரையுமில்லை. ஒரே அலைக்கழித்தல் தான் வாய் அவியல் வேறு தொந் தரவு தந்தது. தொண்டையில் நீர் குடிக்கும் போது மெல்லிய அடைப்பு. எல்லாம் சேர்த்து அவரைச் சோர்வடையச் செய்திருந்தன. செம் பீலிருந்த ஒரு மிடறு நீரை வாயில் வாரித்துக் கொண்டார்.

சரவணமுத்தர் மெதுவாக எழுத்திருந்த போது தலை சுற்றியது. அப்படியே தனளாடி நிலத்தில் சரிந்துவிட்டார்

அவர் சரிவதைச் சுசிலா கண்டாள்.

“ஐயோ ஐயா...” என்றபடி அவனைப் பற்றுவதற்கு முன்னர் அவர் நிலத்தில் விழுந்து விட்டார். இராசம்மா பெருங் சூரலில் அலறினான்: “ஐயோ ” அவர் மயங்கிக்கிடந்தார்.

“என்ன என்ன, அப்பா...” என இராசம்மா பதறினான் அவர் தலையைத்தன் மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு அரற்றினான். அயல் வர்கள் கூக்குரல் கேட்டு ஒடு வந்தனர்.

சரவணமுத்தர் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப் பட்டார்.

சரவணமுத்தர் ஆஸ்பத்திரியில் பலவேறு
பரிசோதனைக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டார்.

செய்தி கேள்விப்பட்டு புங்குடுதிவினிருந்து
கனகரத்தினம் ஒடிவந்தான். மாயியின் கோலத்
தைப் பார்த்ததும் அவன் உடைந்து போனான்.
பத்து நாட்களுக்கு அவன் இப்படி உடைந்துபோய்
விடுவான் என அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவனைக் கண்டதும் இராசம்மா ஒப்பாரி
வைத்துக் கலங்கிறான்.

“நானேன் இனி இதுப்பான். எட்டுப்பின்
னொய்ளைப் பெத்தன். கடைசியில் இப்படிப் போச்
சுது— அவருக்கும் என்னெண்டு சொல்லுறுங்கள்
இல்லை.”

“என்லாம் சரிவரும். ஒசூடுக்கும் கவலைப்
படவேண்டாம் மாயி. என்லாம் மனிசனுக்குத்
தான். மாமானுக்கு ஒண்டுமில்லை.”

சுசிலா முகவாட்டத்துடன் அவனைப் பார்த்
தான்.

“எனக்குச் சந்தேகமாகவிருக்குது .. ஐயா
வுக்கு ஏதோ ..” அவனால் தொடர்ந்து சொல்ல
முடியவில்லை அனானுக்கும் ஓரளவு சரவணமுத்தரின்
நிலை தெரிந்திருந்தது. நேற்றுப் பின்னேரம் அவன்
ஆஸ்பத்திரியில் சரவணமுத்தரை பரிசோதித்து
வரும் டொக்டரைக் கண்டு பேசியிருக்கிறான்.

“சரவணமுத்தர் டொக்டர் சந்திரனின்
அப்பா.”

“எந்தச் சந்திரன் ஒ இப்ப வண்டனில்
காண்சர் ஸ்பெசலிஸ்டாக இருக்கிறாரே அவரின்
அப்பாவா? நானும் சந்திரனும் ஒரே பாக்ஜ் ..
அப்ப என்ன பயம்.” என்றார் டொக்டர்.

“நீங்க என்ன சொல்லிறியள்?” என்று
அவன் கேட்டான்.

“எங்களுக்குச் சந்தேகமாகவிருக்குது மிஸ்
ர் சரவணமூத்தருக்குத் ‘துரோட்’ காண்கரென்று
.. மகரகமைக்குப் போன்றதான் சரியாகத் தெரி
யும்.”

அவன் வெலவெலத்துப் போன்றன். அப்ப
டியே நிலைகுலைந்து நின்றுவிட்டான்.

டொக்டர் சொன்னார்: “எதுக்கும் மகர
கமைக்குக் கொண்டுபோகப் பாருங்கோ. டொக்டர்
சந்திரனுக்கு அறிவியுங்களேன். அவர் இருக்குக்
போது என்ன பயம்? பாருங்க, மிஸ்ரர். இந்த
நாட்டிற்குப் பயன்பட வேண்டிய திறமைசாலிக
ளின் சேவைகள் எல்லாம் வெளிநாட்டில் யாருக்கோ
பணத்திற்குப் பயன்படுகிறது. பயன்பட ஒன்று
மில்லை. சரவணமூத்தர் போயிலை சாப்பிடுகிறோர்
தானே? அது ஒது ‘கோசாக்’ இதுக்கு இருக்கும்
என என்னுகிறன். நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது”

அவற்றினை எப்படி அன்ன அவர்களிடம்
சொல்வான்? மாயி இடிந்துபோய் விடுவாள் கசிலாவுக்காவது சொல்லத்தான் வேண்டும். அவனுக்கும் ஏதோ சந்தேகம்

“மகரகமைக்கு மாமாவை ஒருக்கா
கொண்டுபோன என்ன?”

அவன் திடுக்காட்டத்துடன் அவளை ஏறிடுப் பாரித்தான்.

“அப்படித்தான் டெங்க்டா சொல்கிறோர்.”

அவர்கள் மெதுவாகப் பேசியது இராசம்
மாணிக்காதுகளில் எப்படியோ விழுத்துவிட்டது.

“ஐயோ என்ற கடவுளே...” என அவள் அவறினான்.

“இப்படிக் கடவுள் ஏன் என்னைச் சோதிக் கிறுன்? நான் என்ன பாலம் செய்தேன். என்ன செய்யப்போறன்.”

கனகரத்தினம் மாமியிடம் எழுந்து வந்தான்.

“அழாதிங்க மாமி. பெரிய மச்சானுக்குப் போன்பண்ணி விசயத்தைச் சொல்லி.. வண்ட மூக்குச் சந்திரன் மச்சானுடன்பேசி அவரை உடனை இங்க புறப்பட்டு வரச்சொல்றன். அவர் வந்திட்டால் என்ன யயம்? மாமாவின் நோய் மாறி விடும்”

அவன் கரங்களைப் பிடித்தபடி இராசப்மா மீண்டும் அழுதான்.

அந்த வீட்டில் துயரின் கருளம் ஆழப்பட்டிந்தது.

15

இரவு வீசிய அசாதாரண கடுங்காற்றின் தாக்கத்தால் பிடிபிழுந்து திக்கிற்கொன்றாகச் சிதறிக் கிடந்த கங்கு மட்டைகளைப் பொறுக்குவதற்கு இன்று கிளாக்கரி சரவணமுத்தர் இல்லை. உலகத் தின் மூலை மூடக்குகளில் ஒதுங்கிவிட்ட அவரின் பிண்ணைகள் அறிவர். அவரின் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்கின்ற பாக்கியத்தையும் கொள்ளிக் கடன் முடிக்கின்ற சிறப்பையும் பெருது பேசிய னர்.

அவருடன் வாழ்ந்து நிலைத்த மனைவியும் தங்கிவிட்ட சுசிலாவும் தலைமாட்டிலும் கால் மாட்டிலும் நின்று கதறிக் கண்ணீர்விட அவர் நிம்மதியாகக் கணகளை மூடிக்கொண்டார்.

“எவருக்கும் அறிவிக்கக்கூடாது .” என்று இராசம்மா கண்ணீரிடையே போட்ட உத்தர வைக் கணகரத்தினத்தால் மீற முடியவில்லை.

“என்றாலும் மாயி, முத்த மச்சானுக்கா வது அறிவிக்கத்தான் வேணும் ” என்று அவன் மெதுவாகச் சொல்லிப் பார்த்தான். தென்புறம் தலை வைத்து வடக்குப் பக்கமாகக் கால்களை நீட்டி அவருடன் நாற்பது வருடங்கள் வாழ்ந்த சரவணமுத்தரின் உயிரற்ற கரத்தைப் பற்றியவாறு புலம்பிக்கொண்டிருந்த. இராசம்மா தலையை நிமிர்த்தி அவனை ஒரு பார்வை யார்த்தாள். கட்டெரிவது போன்ற உணர்வு.

“கூடாது ” எவ வீரிட்டாள்; “ஓருத்தனுச்சும் அறிவிக்கக்கூடாது. அவரும் நானும் அனுதேகள். எங்களுக்கு எவருமில்லை.”

சுசிலா பாய்ந்து ஓடிவந்து தாயைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

“நான் இருக்கிறேன் அம்மா. நான் உங்களை விட்டு எங்கும் ஓடிப்போக மாட்டன்.”

அவளை இராசம்மா பரவாய் பண்ணைமல் கணகரத்தினத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்:

“அவங்களுக்கு எல்லாம் அறிவிக்கத்தான் வேணும் எண்டால், நீயும் இங்க நிற்காதை...”

கணகரத்தினம் அதற்குப்பின்னர் எதுவும் பேசவில்லை. புங்குடுதிவிலிருந்து எங்காரும் வந்து ருந்தனர்; இராசம்மாவின் தழையன் எவ்வளவோ

சொல்லிப் பார்த்தார். இராசம்மாவின் பிடிவாத்தத்தை எவராலும் மாற்றமுடியவில்லை.

அயலவர்கள் முயன்றனர். இரத்தினம் இராசம்மாவின் அருகில் அமர்ந்து, “அக்கை, இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிக்கக்கூடாது. நாளைக்கு அவங்கள் வந்து இப்படியொரு எளியவேலை செய்திட்டியள் என்டு கேட்பான்கள்.” என்றார்.

“அவங்கள் வரமாட்டான்கள் இரத்தினம். எனக்கு நல்லாத் தெரியும். அவன்கள் வருவான்கள் என்டு அவரை வெட்டியின்நு மருந்திட்டு காய்ஞ்சு கருவாடாக்கி... பேண்டாம், இரத்தினம். உன்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டன. அவற்றை அனுவலீச் சுணங்காமல் சிறப்பாகச் செய்துவிடுங்கோ.”

“கொள்ளி யைக்கவாவது ”

“சுசிலா வைப்பாள். பெண்பிள்ளை வைச் சால் அவர் நெஞ்சு வேகாதே. எட்டுப் பிள்ளையௌப் பெத்து இண்டைக்கு ஒருவருமில்லாமல், நெஞ்சு நொந்து செத்துப்போன சீவன் இதுக் கௌப் பெத்துவேளை ஒன்டுமில்லாமல் மஸ்டாக இருந்திருக்கலாம். ஐயோ. என்ற யெத்தவயிறு பற்றி எரியுதே? இப்படி உங்களுக்குச் செய்திட்டான்களே? பெரிய டோக்டர்... புற்றுநோய் நிபுணன். மசிர்... உலகமெல்லாம் வயித்தியம் பார்க்கிறவனுக்குப் பெத்து வளர்த்த அப்பனுக்கு வயித்தியம் பார்க்க முடியவில்லை. புழுத்துச்சாக வைச்சிட்டானே?”

இராசம்மாவின் ஒப்பாரி அல்விடமெங்கும் நிறைந்தது. சுசிலா “என்ற ஐயா, ஐயா” என்று கதறுவதும் இடைக்கிண்ட முழுந்தது. கனகருத்

தினம் முற்றத்துக் குதிரையில் துயரமே வடிவாக அமர்ந்திருந்தான். மாமியின் துயரம் ஆற்கூடிய தன்று.

சரவணமுத்தரை ஆஸ்பத்திரியில் விட்டு விட்டு, எனகரத்தினம் கொழுப்பிற்கு வந்தான். டொக்டர் சந்திரனுடன் தொடர்பு கொண்டான்.

“இலங்கை வருவதுபற்றி முடிவு சொல்லுறன். ஒநு ரெண்டுநாள் பொறுத்தகொள்.” என்று சந்திரன் முதலில் தெரிவித்திருந்தான். தந்தையின் வருத்தத்தைக் கேள்விப்பட்டு அவன் மிகவுக் குயருச்சிறந்தான் என அவன் பேச்சில் தெரிந்தது. ஆகவே சந்திரன் எப்படியும் இலங்கை வருவான் என கனகரத்தினம் என்னியிருந்தான்.

சந்திரன் தொலைபேசியில் பேசினேன்.

“இங்கபார் மச்சான், நல்லா யோசித்துப் பார்த்தன் என்ன செய்யிறதென்டு தெரியவில்லை. நான் அங்க வந்தால் திரும்பி இங்க வருத்தியாது. மிசிசிற்கும் அதில் விருப்ப மில்லை. மூன்று குழந்தைகளுக்கு இங்க படிக்குது கள். அதுகளுக்கு யாழ்ப்பாணமே தெரியாது. அங்க வந்தால் சமாளிக்காதுகள். கிளைமேற் ஒத்துக்கொள்ளுமோ தெரியாது என்ன செய்யிறது. கேட்க்கக்கவலையாகத்தான் இருக்குது. ஐயாவை மகரகமவில் சேர்த்துப் பாருங்கோ.”

“அதை நீயே சொல்லவேணும், சந்திரன். உங்களுக்குத் தெரியும் அது. உன்னைப் பெத்தவர். நீ படிக்சு... இந்தநிலைக்கு வந்ததற்கு அவர்தான் காரணம். உன்படிப்பு அவருக்கு உதவா விட்டால்...”

‘நான் என்ன செய்யிறது, கனகு. இப்பவந்தாப்போல அவரைக் காப்பாத்தவா முடியும். ‘அட்வான்ஸ் சேற்று’ என நீணக்கிறன். யெது மாகிவிட்டது .’

கனகரத்தினத்தீன் அடிவயிற்றில் தீபற்றி பது. என்ன மனிதர்கள்? சுயநலத்திற்காக பெற்ற தபெப்பனையே சாகவிடத் துணிந்து விட்டார்கள்.

“போடா... நீயும் ஒரு மனின். உன்னால் பெத்து வளர்த்த தகப்பனுக்கே உபயோகமில்லை. இந்த நாட்டிற்கா உதவப்போறியன்..? நல்லா அங்கினேசுக் கீருங்கோ. உங்கட திறனெல்லாத் தையும் அங்க வீல்லுங்கோ. தயவுசெய்து இவீ மேல் இங்கு வராதைங்கோ..” கனகரத்தினம் தொலைபேசி இணைப்பினைத் துண்டித்தான். ஜெகு நேரம் அவனால் அந்த ஏமாற்றத்தினைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை எவ்வளவு கற்பனைகளோடு நந்திரணை டொக்டராக்கியிருப்பார்கள்? மாமா எவ்வளவு கனவுள்ள கண்டிருப்பார்?

இலண்டனில் ஓதோ ஒரு மருத்துவபணியில் காண்சரால் போராடும் ஒரு நோயாளிக்குச் சந்திரன் வைத்தியம் பார்த்து அந்த நோயாளியின் வேதனையைக் குணப்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, இங்கு சரவணமுத்தர் வேதனையோடு மரணத்தைத் தழுவிக் கொண்டிருந்தார். இப்படி இந்தமன்னில் எத்தனை தந்தையர்களு?

மாயி பிடிவாதமாக வெளிநாட்டில் இருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு அறிவிக்க வேண்டாமென்று கூறியதில் தவறிஞுப்பதாகப் படவில்லை. அந்தத் தாயின் இதயம் அடிபட்டு அடிபட்டுக் கண்றி விட்டது. உறவுத் துயர்களால் தீயந்துவிட்டது.

இரத்தினங் அவன் அருகில் வந்து அமர்த்தார்.

“எண்டாலும் உஞ்சமாமி இப்படியிருக்கக் கூடாது...”

அவன் ஒன்றும் பேசாதிருந்தான். இவருக்கு என்ன தெரியும்? முற்றிவிட்டது. வந்து என்ன செய்யிறது? வயதாகிவிட்டது. வயதாகிவிட்டால் சாகட்டும் என்றாலே?

இராசம்மாவின் ஒப்பாரி கேட்கிறது.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டன. சரவணமுத்தர தீயுடன் சங்கமாகி பத்து நாட்களுக்கு மேலாகி றது. இராசம்மாவின் விதவைக் கோலம் கணக்கத்தினத்தின் இதயத்தைக் கூக்கி வருத்தியது. நெற்றியின் வெறுமை அனை வேதனைப்பட வைத்தது

“பாவம் செய்திட்டம். எட்டைப் பெத்தம். என்னத்தைக் கண்டாம்? பார்த்திபன் கட்டாரில். பெரிய வேலை. சந்திரன் டாக்குத்தர். அதுவும் காங்சர் ஸபெசலிஸ்ற்.. மோகன் பிரான்சில் இஞ்சினியர். ஈஸ்வரி கண்டாவில். தவமலர் கண்டாவில். மஸ்லிகா பிரான்சில். சுரேந்திரனும் என்கயோ? யார் இவர்கள்? என்ற பிள்ளையன்? இவளவு இருந்தும் கொள்ளி வைக்க ஒரு ஆழப்பிள்ளையில்லை. சுற்றி நின்று நெய்ப்பந்தம் பிடிக்க ஒரு பேரப்பிள்ளையில்லை. முத்தவனுக்கு நாலு பிள்ளைகள். மற்றவனுக்கு மூன்று. அடுத்தவனுக்கு ஒன்று... மற்றதுகளுக்கு இரண்டிற்கண்டு... இவளவு பேரப்பிள்ளைகள் இருந்தும்... பந்தம் பிடிக்க எவருமில்லை. இங்க அதுகளுக்கு யாரைத் தெரியும்? என்னத்தெரியுமா? யாரைத் தெரியும்? பந்தம் எப்படி வரும்...” என்று இராசம்மா அடிக்கடி புலம்பிக்கொண்டாள்.

குள்:

“முத்தன்றைவின் கடதம் வந்தது. ஐயா ஏக்கு எப்படி, என்று விசாரித்திருக்கிறோ” என்ற சசிலாவை இராசம்மா நிமிர்ந்து எரிச்சலுடன் பார்த்தான்.

“இனியாவது எழுதிப்பேர்ட்டால் என்ன மாமி? என்று கனகரத்தினம் கேட்டான்.

“எழுதுங்கோ... நல்லா எழுதுங்கோ. பதில் எழுதுவாங்கள் இரண்டு மாதங்களுக்குபின்னர் உடனை அறிவித்திருந்தால் பறந்து வந்திருப்பம் என்ன. அவங்களா வருவாங்கள்?”

அவளின் இதயத்தில் பட்ட காயத்தை எவராலும் மாற்ற முடியாது போல அவனுக்குப் பட்டது.

“நானும் செதியில செத்துப்பொயிடுவன். இன்னும் ஒரு கடமையிருக்குது. என்ற அந்தக் கடமையும் செய்திட்டன் எண்டால் நிமக்கியா கப் போய்க் கோந்திடுவன். கடமையைச் செய் யேக் கபலை எதிர்பார்க்கக்கூடாது. நாங்க எதிர் பார்த்திட்டம் அவர் நல்லா எதிர்பார்த்திட்டார். உண்ணால் உறங்காமல் பின்னோகள் பின்னோகள் என்று வாயை வயிற்றைக் கட்டி, கஷ்டப்பட்டு வளர்த்து ஆளாக்கிவிட... உறவு என்பது ஒருவ ருக்கு ஒருவர் உதவுவது. கை கொடுப்பது. அங்கு செலுத்தவது... திசைக்கொண்டிருக்கிறைப் போன்று... அவங்களுக்கு எங்க நேரால் பாதத்தை எண்ணிப்பார்க்க. அன்றை நினைத்துப்பார்க்க... யந்திரமாக மாறி. உழைப்பு உழைப்பு... பணம்

பணம். தான் தன் குடும்பம்... சுயதலம். எல்லாம் கயநலம். பெத்த வயிற்றின் பாச்ததை எங்க புரிஞ்சுகொள்ளப் போருன்கள்.”

மாமியின் புலம்பஸ் ஒய்வதாகவிட்டிலை.

“சுசிஸாவையும் ஒருக்கா ஜெளிநாட்டிடற்கு தழையன்மாரிடங் அனுப்பிவிடு, கனகு. என்றான் மாமி ஒருநாள்.

“மாட்டன். நான் மாட்டன். உங்களை விட்டிட்டு எங்கையும் ஒடமாட்டன், அம்மா.” என்று பெருங்குரலில் சுசிஸா வீரிட்டாள். தாயைக் கட்டிக்கொண்டு, விம்மிலிம்மி அழுதான்.

சுசிலாவைக் கனகு அங்புபொங்க ஆதர வடன் பார்த்தான்.

16

வானத்தில் பேரௌணமி திலவு.

“எனக்கொரு ஆசை...” என்றான் சுசிலா.

“என்ன?” என்று கனகரத்தினம் காதறு டன் கேட்டான்.

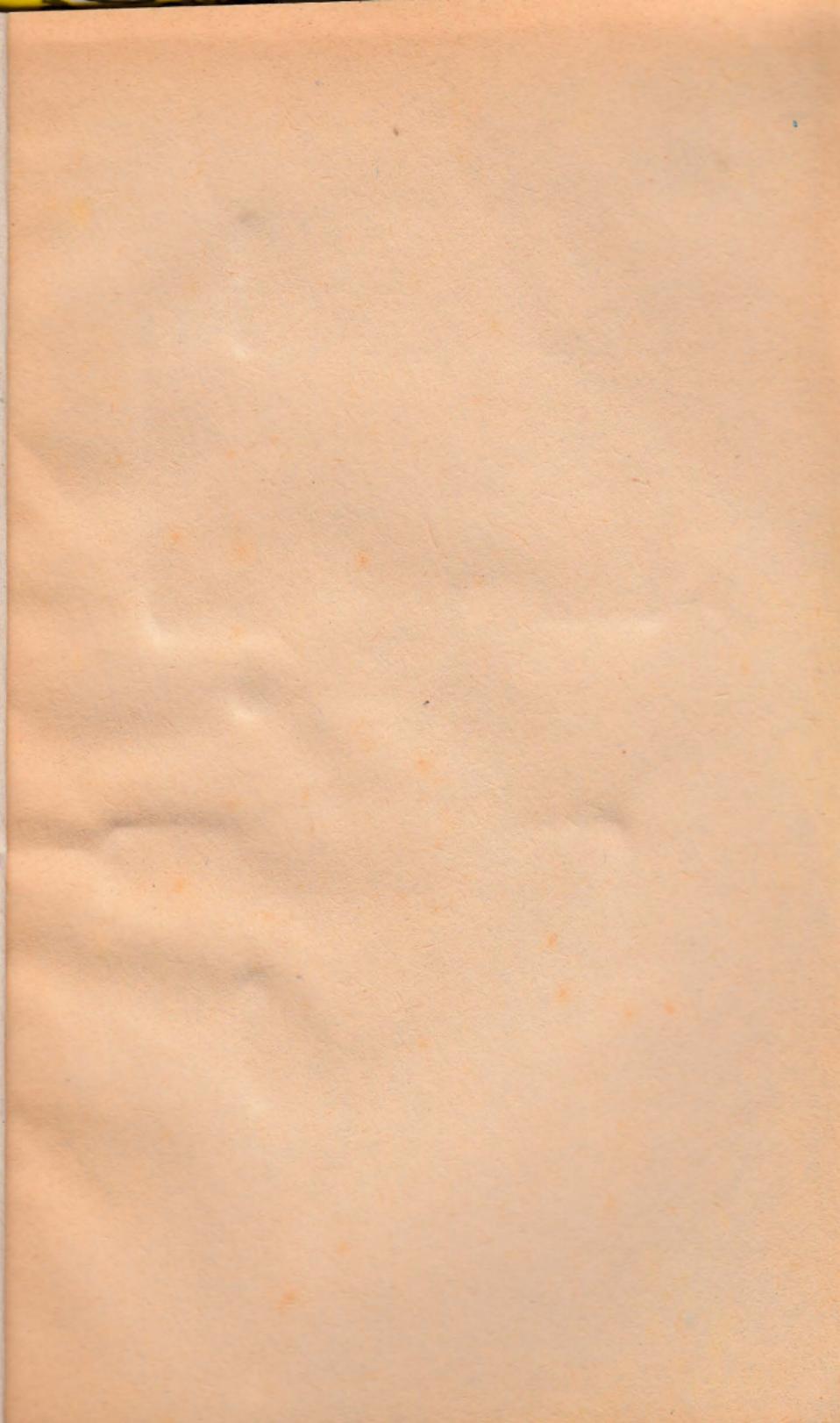
நிலைவைக் கருமுகில் முடியது. அவளின் கண்ணங்களில் வெட்கத்தின் தமுவல்.

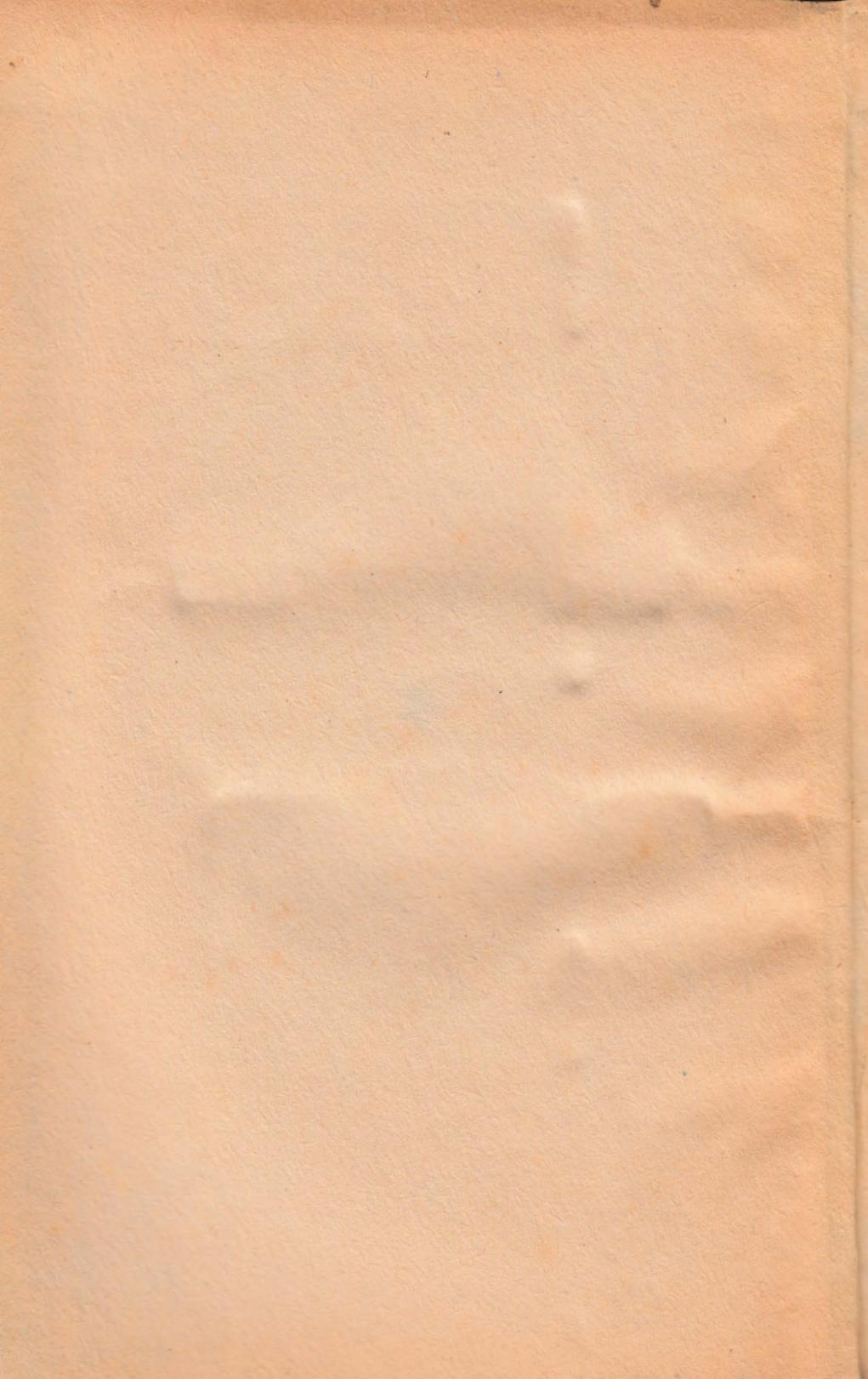
“சொல்லன்...”

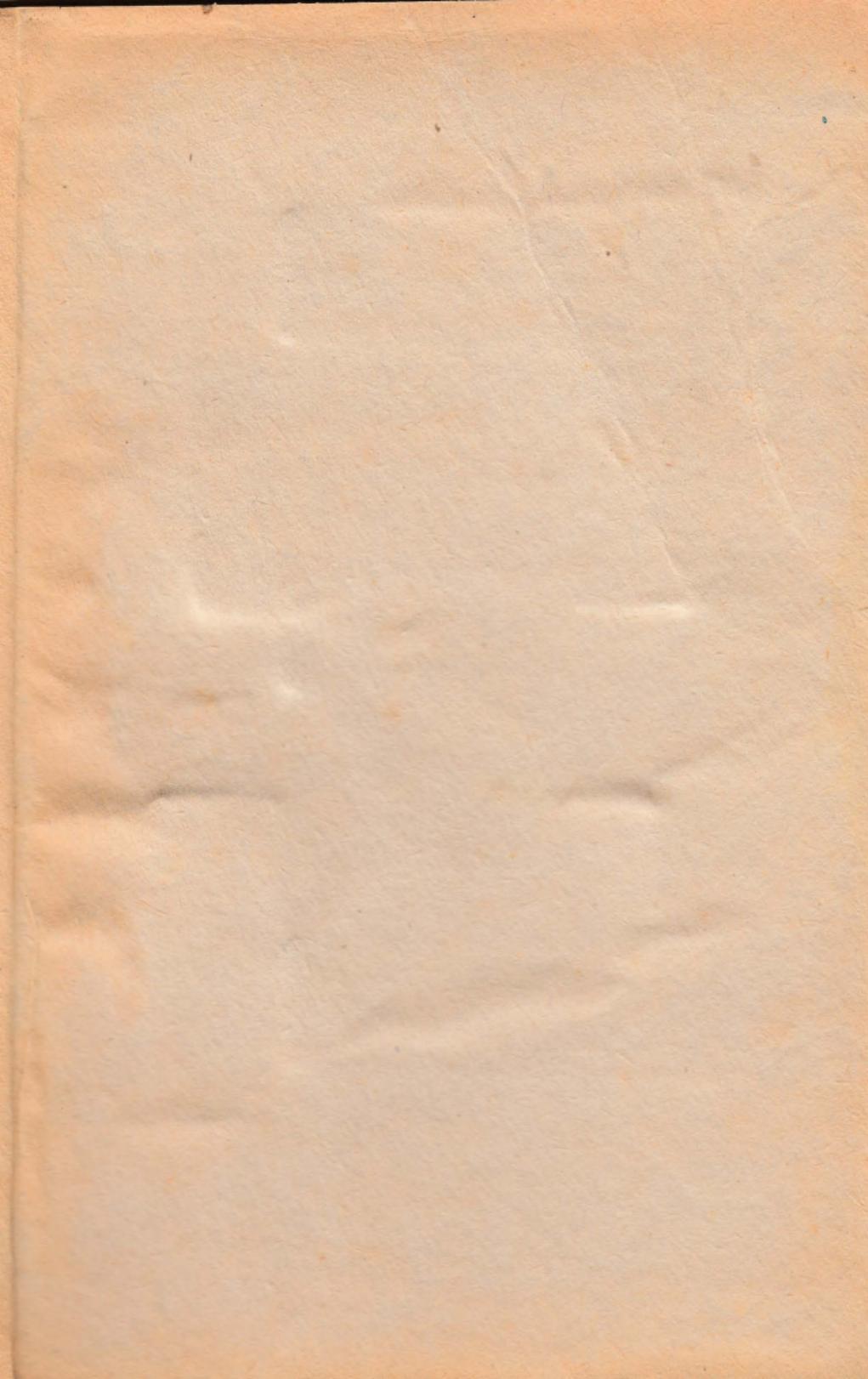
வருடத்திற்கு ஒன்றுக்கப் பிள்ளைகளை ஓயாது பெந்து, அம்மாவின் மடியில் போடவேண்டும்.”

~~ முற்றுங். ~~

வெளி நாடுகளுக்குத்
 தொழில் நிமித்தம், கடல்
 தாண்டிலிட்ட இனாஞர்கள்;
 அவர்களைப்போன் தொடர்ந்து
 வாழ்க்கை காத் துணைதேடி
 வெளியேறும் இளம் பெண்
 கள்; புதிய தழுவில் வங்ச
 விருச்சத்தை வளர்க்கும்
 இவர்களின் பிரிவுத்துயரால்
 இந்த மண்ணில் ஏங்கும் கிழு
 வயது உறவுகள்! இந்த மண்ணில்
 உறவுத் துயர்களை
 இந்த நாவல் பேசுகிறது.

